

OKÇULAR TEPESİ

15 TEMMUZ KAHRAMANLARININ HİKÂYELERİ

OKÇULAR TEPESİ
15 TEMMUZ KAHRAMANLARININ
HİKÂYELERİ

ISBN: 978-605-349-733-2

Genel Yayın Yönetmeni
Melike Günyüz

Hazırlayanlar
Gülcan Tezcan
Turgay Bakırtaş
Halil İbrahim İzgi

Resimleyen
Reza Hemmatirad

Son Okuma
Fatma Hazan Türkol

Grafik Tasarım
Ayşe Adaş

1. Baskı: İstanbul, 2016

©2015, Sedir Yayınları A.Ş.
Tüm yayın hakları saklıdır. Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında,
yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz ve kullanılamaz.

Baskı: Elma Basım Yayın ve İletişim Hiz. San. Tic. Ltd. Şti.
Tevfikbey Mah. Halkalı Cad. No: 162/7 Sefaköy/İstanbul
T: 0212 697 30 30 Matbaa Sertifika Numarası: 12058

Sedir Yayınları A.Ş.
İkitelli OSB, Mutsan San. Sit. 9. Blok, No: 44-46
Başakşehir 34490 İstanbul T: 0212 486 34 00 F: 0212 486 34 01
bilgi@erdemyayinlari.com www.erdemyayinlari.com
Yayıncı Sertifika Numarası: 26483

**OKÇULAR
TEPESİ**
15 TEMMUZ KAHRAMANLARININ HİKÂYELERİ

İçindekiler

Sunuş • <i>Gülcan Tezcan</i>	9
Darbelerle Büyüttüğümüz Bebekler • <i>Belkıs Bayrak</i>	11
Düş'tük, Dirildik! • <i>Firdevs Kapusizoğlu</i>	15
Selalar Göğe Yükseldiğinde • <i>Ayşe Sevim</i>	19
Selaların Direnişi • <i>Fatma Çelik</i>	23
Ömer • <i>Turgay Bakırtaş</i>	27
Darbeye Gelen Uzak Misafir • <i>Hüseyin Akın</i>	31
"Sen Tedbirini Al ve Yapman Gerekeni Yap!" • <i>Ecrin İbramoğlu</i>	37
"Halkımın Gücünün Üstünde Güç Tanımam!" • <i>Ebru Olur</i>	41
Özne'yi Ortadan Kaldırmak • <i>Gülsüm Çoban</i>	45
Malatya Pes Etmedi • <i>Furkan Emre Hasdemir</i>	49
Gerçeğe Dönen Kâbus • <i>Şule Taşkıran Kala</i>	53
Sırrı Bilmenin Dayanılmaz Ferahlığı • <i>Melih Tuğtağ</i>	57
Darbe Karanlığında Bir Işık • <i>Naz Emel Koç Berber</i>	61
Bizi Birleştiren Gece • <i>Cengiz Yalçınkaya</i>	65
İhanetten Kaçış • <i>Turgay Bakırtaş</i>	69
Vatan, Milletın Yanıdır • <i>Öznur İzgi</i>	75
Barış Gücünün En Uzun Gece Koşusu • <i>Volkan Ekiz</i>	79
Bu Göğüs Tüfeğe... • <i>Nergihan Yeşilyurt</i>	83
TÜRKSAT'ta Direniş Destanı • <i>Gonca Babür Çakır</i>	87
"O Benim Vedat'ımdı..." • <i>Aylin İzmir</i>	91
Halk Medyayı Askerden Kurtardı • <i>Ebru Olur</i>	95
Medyanın Darbecilerle İmtihanı • <i>Gülcan Tezcan</i>	99
3 Taş, 2 Tank, 1 Adam • <i>Seda Kaya</i>	103
Tank ve Anne • <i>Fatma İşler</i>	107
Tanklar Halkın Üstüne Yürüdüğünde • <i>Ayşe Nur Menekşe Çalıkçı</i>	111
Hızır Aleyhisselam da mı Buradaydı? • <i>Samed Karagöz</i>	115
"Menderes'i Aldılar, Tayyip'i Vermeyeceğiz!" • <i>Muhammed Berdibek</i> ..	119
"Bugün Ölmeyeceksek..." • <i>Muhammed Selman Nuriler</i>	123
Üç Yaşam, Aynı Ufuk • <i>Muhammed Enes Kala</i>	127
Kördüğömler • <i>Osman Cihangir</i>	131
Kanadı Kırık Leylekler Anısına • <i>Emre Şahin</i>	135
Kazanlı Mustafa Amca • <i>Serdar Güz</i>	139

Bombaların Vicdana Düştüğü Yer TBMM • <i>Esratur Olgaç</i>	143
Yaşadığı Gibi Şehadete Koştı • <i>Sernur Yassıkaya</i>	147
Sucu • <i>Betül Sezgin</i>	151
Pısırik • <i>Bülent Onat</i>	157
Çıgıllıklar • <i>Büşra Toprak</i>	161
Köprüde Gündoğumu • <i>Dilek Çınar</i>	165
Doğum Yeri: Şehitler Köprüsü • <i>Halil İbrahim İzgi</i>	169
"Baka Baka Kardeşim Oldu Yıldızlar" • <i>Eda Tezcan</i>	173
Er Kişi Niyetine • <i>Bülent Onat</i>	179
Erken Biten Gece • <i>Enes Güler</i>	183
Başardık • <i>Ali Berkay</i>	187
Üç Ömürlük Şehadet • <i>Feyza Betül Aydın</i>	191
Şahit • <i>Doğukan İşler</i>	195
Hızır Acil <i>Gökçe Özder</i>	199
Ters Yöne Girmek • <i>Yıldız Ramazanoğlu</i>	203
Çengelköy Direniş Meydanı • <i>Hasan Bozdaş</i>	207
Hayat Çok Tuhaf, Darbeler Filan! • <i>Ayşegül Yıldırım Kara</i>	211
Ölmek O Kadar Kolay mı? • <i>Elif Sönmezışık</i>	215
Çizgili Pijamalı Direnişçi • <i>Seda Şennik</i>	219
Şehit Erol Olçok'a • <i>İbrahim Kalın</i>	223
Cesaret. Aşk. Kırmızı. • <i>Çiğdem Tavkul</i>	227
Vatan İçin Bir Kardeş Şehit Diğeri Gazi • <i>Ayşe Özleyen</i>	231
Darbeye Kör, Yalana Teşne • <i>Gülcan Tezcan</i>	235
Sen Öldün Ben Kalakaldım • <i>Gülcan Tezcan</i>	239
Allah Rızası İçin Durmadı • <i>İlknur Şennik Karabaş</i>	243
Unutursam Kalbim Kurusun • <i>Gülcan Tezcan</i>	247
Yeni Bir Sabah • <i>Suavi Kemal</i>	251
Tarih Hainleri Unutmaz • <i>Adem Dönmez</i>	255
Ne İşiniz Vardı Yunanistan'da? • <i>Ebru Olur</i>	261
Ölmeye Uyanmak • <i>Özgür Aras Tüfek</i>	265
"Benim İki Vatanım Var, Kimseye Yedirmem!" • <i>Reza Hemmatirad</i>	269
Hurda Neslin Hezimetı • <i>Tuba Kapusizoğlu</i>	275

Sunuş

Müslümanların her çağ ve şart altında daima uyanık ve tetikte olması gerektiğine dair en can alıcı misal Okçular Tepesi'dir. Uhud Savaşı sırasında Ayneyn geçidine Abdullah bin Cübeyr komutasında elli okçu görevlendiren Hz. Peygamber "Savaşı kesin olarak kazandığımızı görseniz de savaşı hepten kaybettiğimizi görseniz de bu tepeyi terk etmeyin." şeklinde stratejik ve hayati bir ikazda bulunur. Bir süre sonra savaşın zaferle sonuçlandığını düşünerek görev yerlerinden ayrılan sahabeler, Mekkeli müşriklerin yenilgisi ile neticelenmek üzereyken savaşın tam tersi sonuçlanmasına yol açarlar. Hikmetlerle dolu bu hadise asırlardır Müslümanlar için görev ve sorumluluk bilincine dair önemli bir mihenk taşı.

15 Temmuz ve sonrasında Cumhurbaşkanı'mız Recep Tayyip Erdoğan'ın darbeyi durduran milleti "Okçular Tepesi'ni terk etmeyin." diyerek demokrasi nöbetine çağırmasının ardında da esasen bu Peygamberî örneklik var.

Okçular Tepesi'ni terk etmeyen millet, 15 Temmuz'da şehadete koşan öncülerıyla de sözüne sadakatini ortaya koymuş oldu. Darbecilerin önüne dikilen genç, yaşlı, kadın, erkek, her yaştan, her meşrepten vatansever selaların çağrısına imanî bir sorumlulukla karşılık verdi ve Okçular Tepesi'nden bir adım bile geri atmadı.

İşte bu kitap, bu çağın Okçular Tepesi'nin öncülerine bir selam duruşu mahiyetinde... Kelimeler minnet duygumuzu ifade etmeye yetmiyor. Ancak o gecenin kahramanlarını tekrar tekrar anlatmak ve tarihe kayıt düşmek de boynumuzun borcu.

Şehit Ömer Halisdemir, Erol Olçok ve oğlu Abdullah Tayyip, Mustafa Cambaz, Akın Sertçelik, Ahmet Özsoy, Vedat Bağçeğci Okçular Tepesi'nin ölümsüz kahramanlarından ve bu kitapta hikâye edilen isimlerden sadece birkaçı... Yüz yıl önce Çanakkale'de, Millî Mücadele'de şehit düşen ecdadımızın kahramanlıkları bize miras kaldığı gibi 15 Temmuz'da can feda edenlerin, vatani için gövdesini siper edenlerin destanı da dilden dile bizden sonraki nesillere aktarılacak. Okçular Tepesi 15 Temmuz Kahramanlarının Hikâyeleri işte bu yolda küçük bir adım. Kitabın editörleri Turgay Bakırtaş ve Halil İbrahim İzgi ile hikâyeleri resimleyen Reza Hemmatirad da bu özenli çalışmanın ortaya çıkmasında büyük emek sahibi.

Gülcan Tezcan
2016/İstanbul

*Vatani için sokaklara
çıkan kahramanlara
ithaf edilmiştir.*

Darbelerle Büyüttüğümüz Bebekler

Belkıs Bayrak

Bebekken ayağımda seni sallarken bir yandan gözyaşı dökerdim, seni nasıl bir gelecekte büyüteceğim?

Yine bir İstanbul'a dönüş günü, hava sıcak ve sıkıntılı. Bir dostumla yazışıyorum. İstanbul'dan uzaktayız fakat hâletiruhiyeler aynı. Yere göğe sığmayan bir kabz sanki herkesi kuşatmış. İstanbul'a dönmek üzere Susurluk'u geçiyoruz. Çengelköy'de kafe işleten arkadaşım sosyal medyada bir paylaşım yapıyor: Köprüde neler oluyor? Ardından tank yığılma haberleri düşüyor ekranlara. Ailemi arıyorum telefonu annem açıyor. "Anne askerler köprüde diyorlar." diyorum. "Kızım çok kritik bir istihbarat haberi vardır, kesin onunla alakalıdır. Haberlerde bir şey yok." diyor. Kısa süre içerisinde olayın nasıl büyüdüğüne şahit oluyoruz ve kahretsin ki sosyal medya bu sefer abartmıyor. Herkesin gündelik paylaşımları buharlaşıyor an be an. Annem arıyor "TRT izliyorum TSK yönetime el koydu kızım, Allah'ım sen aklıma mukayyet ol." diyor. TSK sitesinde darbeciler darbe bildirisi yayınlıyor. Sonra da TSK sitesinde sokağa çıkma yasağı ilan ediliyor. O saatler henüz yalanlanmamış bir sokağa çıkma yasağı olduğu için, eş dost herkes bize bir

an önce evinize girin telkinleri ile ulaşıyor. Bir telefon görüşmesi yapıyor, bir arkada uyuyan çocuklarıma bakıyorum. Ve hep aynı kelimeler bilinçsizce dudağımda "Nasıl olur?"

Hollywood filmlerinde aşına olduğumuz felaket sonrası bitik bir şehre giriyor gibiyiz. Arabada sessizlik. "Vatanım sen bana yabancı gelir miydin?" diyorum içimden. Her zaman geçtiğim yollar neden böylesi sakin. Osmangazi Köprüsü bomboş birkaç araba ilerliyoruz. Köprü girişindeki kızın yüzüne bakıyorum ısrarla, bana "Okudukların yalan." desin diye "lyi yolculuklar." diyor. "Sağ ol!" diyorum manası varmışçasına. Annem arıyor tekrar "Kızım TSK yönetiminde ne olur bilinmez evine yiyecek bir şey al şehir dışından geliyorsun." diyor. Benzincide duruyor, süt soruyorum çocuklarım için. "Sadece nakit geçiyor." diyor. 36 haftalık hamile arkadaşım "Kozyatağı'ndan Bostancı'ya yürüyorum taksiler almıyor, ATM'ler para vermiyor." diyor. Mahalle bakkalına herkes gelip acele bir şeyler alıyor. O anda acele on paket sigara alan mı ararsın, paketlerce makarna mı ve daha neler neler. Yumurta ve süt alıp çıkıyorum. Hayır, bu bir kıyamet azığı hazırlığı değil, aman Allah'ım neler oluyor?

"Biz eve girdik!" diyorum anneme bizi merak etmeyin. "Tamam, kızım çocuklar da sen de Allaha emanet olun." diyor. Tam biz eve girmeye çalışırken Cumhurbaşkanı'mız sokağa çağırıyor tüm halkı. Ben de sonradan öğreniyorum annemin abdestini alıp helalleşip erkek kardeşimle sokağa çıktığını. "Anne tansiyonun?"

"Kızım bu darbe gerçekleşirse ben zaten kahrımdan ölürüm, bırakın bu yolda sokakta öleyim."

"Ama!" diyorum "Bana eve gir dedin?"

"Çocukların küçük o yüzden dedim. Eğer yavrularını emanet bırakacağın biri varsa sen de çık kızım."

Bir sela sesi mi duydum, İsrail sura mı üfledi diye kaç sela boyunca bu soruyu düşündüm sayısını hatırlamıyorum. Sela sesleri uçak sesleriyle semada çarpışırken, silah sesleriyle hemhâl olan bir millet sokaklarda destan yazıyor.

Milletçe uyumuyorsak da gün bir şekilde ağarıyor.

Bir yandan günün acı bilançosunun haberleri geliyor, bir yanda karın

ağrısı yaklaşımlar. Sosyal medyaya bakıyorum, tipik bilgi dezenformasyonu her yerde. Kafa kesen sakallılar, alkol alan birine saldıran dört kişi vs... Şaşırdım mı? Hayır! Üzgün müyüm? Hem de ne çok. Önce iki elim yanıma düşüyor, kocaman yalnızlığım "Merhaba hoş geldin!" diyorum. Fakat sonra "Garib ümmetin garib çocukları kahramanlığının sabahında bile yalnız olmalı demek ki!" diyerek teselli buluyorum. Bir ses işitmesem de aleni, tüm benliğime yayılan bir nida yavaş yavaş: La Tahzen! Üzülme!

Kahramanlık öyküleri yağmaya başlıyor semadan sağanak sağanak. Sırılsıklam oluyor gözlerim fedakârlıklarla dolu bir tarihe şahitlik ederken. Yaz yağmuru gibi geçecek mi bu fasıl diyorum ama bitmiyor. Bir kahramanlık hikâyesi görüyorum, bir tane daha, bir tane daha. Kadın, erkek, genç, yaşlı vatanın evlatları destan yazdıkça koltuğa yığılan ben koltukta dik durmayı öğreniyorum. Benim acemi ömrüme sığmayan, yıllarca dinlediğim halkın destanları nasıl yazılırmış idrak etmeye başlıyorum.

Küçük bir kız çocuğu iken asker babamla geçirdiğim yılları düşünüyorum. Annemin o yıllara dair bana söylediği şu cümle yine kulaklarımda. "Bebekken ayağımda seni sallarken bir yandan gözyaşı dökerdim, seni nasıl bir gelecekte büyüteceğim?"

Ben tam da böyle bir devirde bebeğimi ayağımda sallıyorum anne. Sela sesleri hem selamet için okunuyor tüm yurttta hem şehitleri için bu güzel vatanın. Seninle aynı gecelerde evlatlarını uyutan analar bugün bir mezarın başında ağlıyor. Ama işte yine o ses bizi kucaklıyor, La Tahzen! Yavrumun geleceğini düşününce bir ümit kaplıyor içimi, dimdik duran bir neslin ona hocalık yapacağı günleri bekliyorum. Ben ağlamıyorum anne, senin gibi bir fedakârın evladı olarak, asker babamın vatanına asla ihanet etmeyen evladı olarak ağlamıyorum. Sizinle, sizin gibi mertlerin yetiştirdiği nesille gurur duyuyorum.

Darbeler TSK sitesinde darbe bildirisi yayınlandı. Aynı bildiri TRT'de de bir spikere silah zoruyla okutuldu.

Düş'tük, Dirildik!

Firdevs Kapusızoğlu

Takvim yapraklarından herhangi biri değildi 15 Temmuz. Hâlbuki biz Temmuz'u iyi bilirdik. Ekin sarısı, karınca yuvası, karpuz kırığıydı bizim için. Kitap okumayı pek severdik temmuzda. Suya girmeyi, semizotu yemeyi, ne bileyim ben boş boş oturup muhabbet etmeyi de severdik. Ama bu yılın Temmuz'unda, Temmuz'un tam da yarısında gün geceye dökülünce... Sırtından vuruldu Türkiye.

Hiç yapmadığımız şeyleri yaptık biz de.

Öldük mesela. Öldükçe dirildik. Dua ettik. Kurşuna kafa tuttuk. Zalime göğüs gerdik. Tankların üstüne çıktık. Önüne set çektik. Tekerine taş koyduk.

Uyumadık. Silahlara boyun eğmedik. Sinmedik. Susmadık. Ölmekten hiç korkmadık. Ağlamadık. Evlerimize çekilmedik.

Saat 01.20'ydi. Tarihse 16 Temmuz 2016.

TSK basın açıklaması yaptı "Türk Silahlı Kuvvetleri ülke sathında kontrolü ve güvenliği sağlamaktadır. Tüm ülkede sokağa çıkma yasağı ilan edilmiştir. Vatandaşlarımızın güvenliği ve can sağlığı için evlerinde kalmaları, sokağa çıkmamaları ve hizmetin hizmetinde olan Türk askeri ile işbirliği içinde olmaları yüksek öneme haizdir."

Günü geceye döken yıldızlar şahit. Bir de şekil değiştirmeyi seven ay.

Gökyüzü sakinleri ilk defa gördü ki şekil değiştirmeyi sadece ay sevmiyormuş. İlk defa gördüler ki vatanını, insanını, Tanrısını sevmeyen insanoğlu kendinin olmayan bir elbise ile bütün dünyayı kandırıyormuş. Kandirmek da yetmiyor, kan istiyormuş. Meğer içi dışı kan kokuyormuş. O gece ay ve yıldızların elinden gelseydi gökyüzüne yakışmayan helikopterleri, jetleri alaşağı ederlerdi. Ellerinden gelseydi eğer, yeryüzünün tüm zalimlerini yakıp yok ederlerdi. Öylesine üzölmüşlerdi.

Basın açıklamasını okuyan yeryüzü sakinleri ise havadaki bulutun yağmur olup indiğini, toprağın bağındaki yeşili dirilttiğini, dirilen yeşili kuzunun yediğini çok görmüştü. Bazen de kurt kuzuyu yiyordu. Her şey değişiyor, şekilden şekle giriyor, vardan yoğa gidiyordu. Ama bu kadarına onlar da şahitlik etmemişti hiç. Onlar da ilk defa görüyordu insafsızlığın, zulmün, ihtirasın, adanmışlığın, nefretin şeklinin nasıl değiştiğini.

O gece yeryüzü sakinlerinin ne kadar yürekli varsa zulmü reddetti. 16 Temmuz'un en gerçek cümlesinin gizli öznesi oluverdi. Eylemi gerçekleştirenler cümlenin içine öyle iyi gizlenmişti ki... Ömer, Ayşe, Türkmen, Halil, Mustafa... Bir olmuş, birbirinde ermişti. Kimdi bu cümlenin öznesi? Kaç kişiydi? Önlerine aldıkları sıfatların emsali neydi?

"Cesur", "mert", "cengâver", "fatih", "vatanperver" mi?

Yoksa "şehit" ya da "gazi" mi?

Ya da "âşık", "fedakâr", "divane", "kalender" mi?

Bir dilin hangi kelimesi kucaklayabilirdi bu özneleri?

Hangi sözcüğün gücü yeterdi?

Sözcükler acizdi, zayıftı, cılızdi.

Yeryüzü sakinlerinin güvenliği ve can sağlığını tehlikeye atmamak için yasak ilan ettiğini söylerken; tankı, tüfeği, mermiyi hiç düşünmeden boca edenleri de tamamlayamazdı kelimeler.

"Hain", "aşağılık", "sahtekâr", "sinsi"...

Hayır değil.

"-sız", "-siz" eki yetişir belki: "imansız", "insafsız", "merhametsiz", "namussuz"?

Bir dilin hangi kelimesi kucaklayabilirdi bu özneleri? Hangi sözcüğün gücü yeterdi? Sözcükler acizdi, zayıftı, cılızdi.

Hayır, yetmiyor, yetişmiyor kelimeler... Anlatamıyor dilim Temmuz'un ihanetini.

Aylardan Temmuz'a küsmeli miyim? Günlerden Cuma'ya? Geceye de sırtımı dönmeli miyim?

Bizi kandırmalarına neden izin verdiler? Dursaydı zaman. Ya da temmuz, ağustosa koşsaydı... Cuma, ziyarete gelenlerin kulağına fısıldasaydı... On beş, yapamazsınız deseydi...

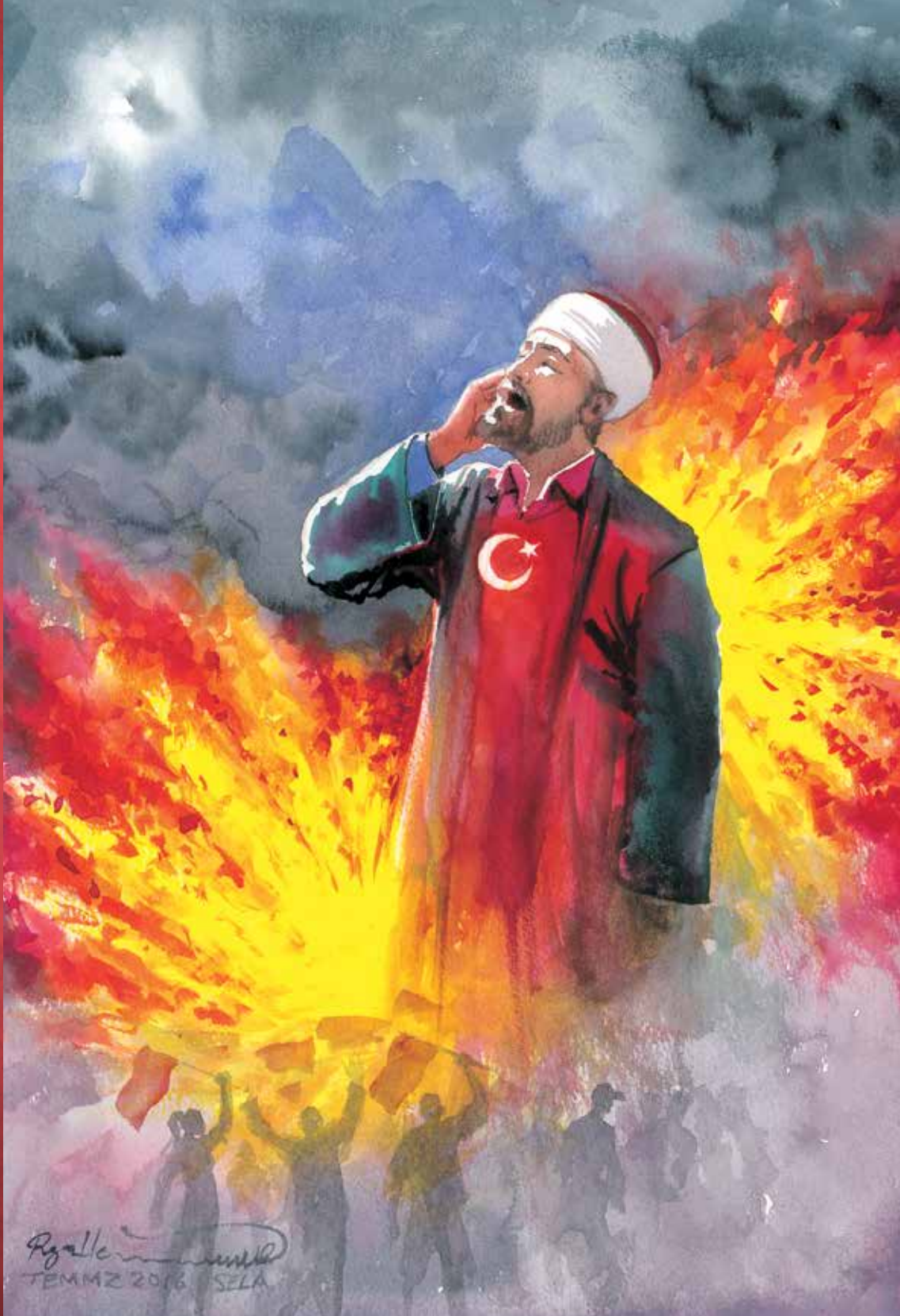
Ama hayır aylardan Temmuz'un, günlerden Cuma'nın, sayılardan on beşin bir kabahati yok. Kabahati yok zamanın. "Köbebe oynuyoruz." dediler bize, inandık. Nereden bilecektik, gözümüzü üniformayla kapatacaklarını...

Düş'tük elhamdülillah.

Düş'tük.

Düşümüz gerçek oldu, dirildik.

TSK'yı ele geçiren cuntacılar sokağa çıkma yasağı ilan etti. Ancak halk, bu yasağı yok sayarak iradesine sahip çıkmak için askeri birliklerin önüne, havaalanlarına akın etti.

Selalar Göge Yükseldiğinde

Ayşe Sevim

“Allahu Ekber, Allahu Ekber.”

“Esselatu Vesselamu Aleyke Ya Rasulallah.”

“Esselatu Vesselamu Aleyke Ya Rasulallah.”

Bu ses imamların ağzından çıktığı anda çözüldü. Sanki ses onların gırtlaklarından değil de bu darbenin acısını hisseden her gırtlaktan çıkıyordu. Hatta bu sesi eski zamanlarda şehit olmuş insanlar elleriyle tutuyorlar, omuzlarıyla sırtlıyorlar, dudaklarıyla öpüyorlardı. Bizim her gün beş kere duyduğumuz ezan, bizim daha önce duymadığımız bir kuvvette memleketin semalarında dolaşıyordu. Bu selalarla Birinci Dünya Harbi’ni, Millî Mücadele’yi destana çeviren atalarımızdan kalan mirası hatırlattı bize yeniden. Ani bir sestem korkabilen bizler, o gece tanklara karşı gürledik. “Tanklara mı!” dedim? Affedersiniz tank kılığına girmiş, çelik pelerinini yere süre süre ilerleyen darbecilere karşı demeliyim.

Peki, minarelere çıkmak ilk kimin aklına geldi? İstanbul Mihrimah Sultan Camii Hatibi Adem Küçük. Türkiye’de okunan o gür sesi başlatan adamdı. Bakın nasıl anlatmış o anları. “Darbe haberini duyunca ‘Eyvah!’ diyerek dışarı çıkıp camiye yöneldim. Yapmamız gereken bir şey vardı. Ve o da sela okumaktı. Çünkü darbe olursa camilerimizi ele geçirip minarelerimizden

insanları korkutabilirlerdi. Bizim görevimiz sadece imamlık değil. Üzerimize giydiğimiz sarığımız cübbemiz bizim kefenimiz ve bu kıyafetler Allah Rasulü'nün bize emanetidir. Önce öper sonra giyeriz. Camiye gittiğimde ilk

Sesim nereye kadar gidiyorsa "Mahalle sakinlerimiz biz bu memleketi kolay kazanmadık o yüzden bugün kimse evlerinde durmasın. Darbeye karşı derhâl vatanımıza sahip çıkalım. Allah için fedakârlık gösterelim." dedim. "Ellerinizden ne geliyorsa yapın, Müslüman cesaretli olur, korkak olmaz." diye anonslar yaptım.

önce ezan okumaya başladım. Ezan okurken hıçkırıklarım boğazımda düğümlendiğinden tamamlayamadım. Yüzümü yıkadıktan sonra tekrar devam ettim. Ezanın arkasından kısa bir sela verdim. Sesim nereye kadar gidiyorsa "Mahalle sakinlerimiz biz bu memleketi kolay kazanmadık o yüzden bugün kimse evlerinde durmasın. Darbeye karşı derhâl vatanımıza sahip çıkalım. Allah için fedakârlık gösterelim." dedim. "Ellerinizden ne geliyorsa yapın, Müslüman cesaretli olur, korkak olmaz." diye anonslar yaptım. Halka güven ve cesaret verici telkinlerde bulundum. Bu anonsları yapmam için bana resmi hiçbir yerden çağrı gelmemişti. Çağrı beklemenin sırası mı? Vatan elden gidiyor. Tüm bunları yaptıktan sonra ilçe müftümüzü arayarak durumu bildirdim ve tüm din görevlisi arkadaşlarımla görev yerlerine sahip çıkmaları gerektiğini anlattım. Müftümüzde bu durumu il müftülüğüne bildireceğini söyleyip kısa bir sürede geri döndü. Hatta daha sonra yazılı bir metin gönderildi. Diyanet İşleri Başkanlığımız devreye girdi ve tüm camilerimizden sela sesleri yükseldi."

Bir imam darbe girişimini görünce hiçbir emir almadan evinden çıkıyor. Minareye çıkıp ezan okumaya başlıyor. Halkı sokaklara davet ediyor. Ondan sonra bu çağrı diğer minarelerden de duyuluyor. Diyanet İşleri tüm imamlarına "Camilerinize koşun!" diye haber ediyor. Şimdi düşünmenizi istiyorum. Adem Küçük'ün Sütçü İmam'dan farkı var mıdır sizce? Kadınlara musallat olan Fransız askerlerine kafa tutup Kurtuluş Savaşı'nı başlatan bu imamla Adem Küçük'ün

arasındaki fark nedir? "Hiç!" mi diyorsunuz? Ne yazık ki bu iki kahramanın arasında hüznü bir fark var. Sütçü İmam Fransız askerlerine karşı silahını doğrultmuştu. Düşmanı kıyafetiyle, kullandığı lisanla, idealleriyle ondan

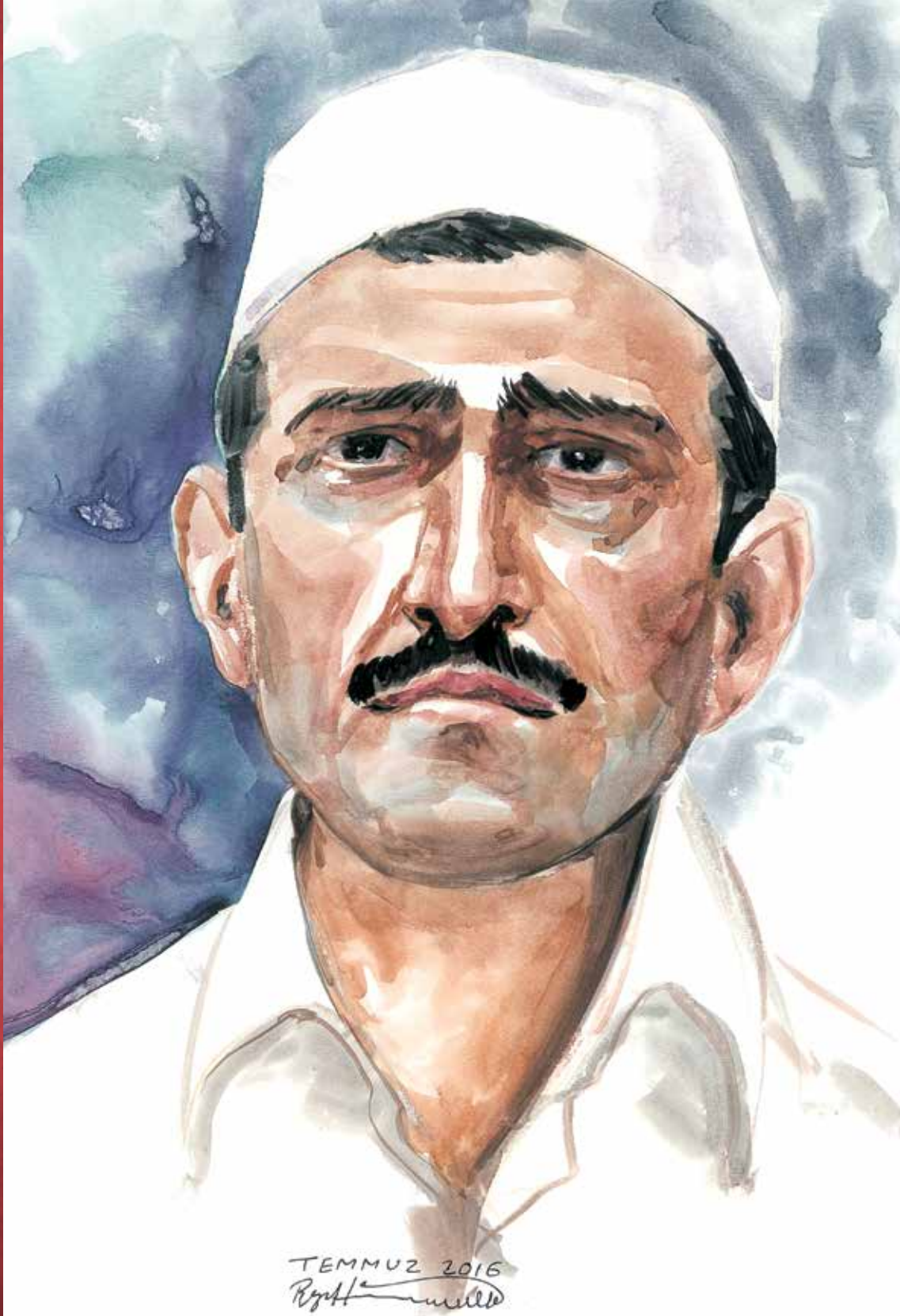
farklıydı. Adem Küçük "Vatanımıza sahip çıkalım. Allah için fedakârlık gösterelim." dediğinde kimi kime karşı çağırıyordu. Dert mi? Al sana dert! Bir Tepegöz'e karşı çıkmaya çağırıyordu halkı.

Dede Korkut hikâyelerinde Tepegöz isimli bir mahlûk vardır. Türk beyleri ormanda buldukları alında tek gözü olan bu bebeğe acıyıp onu obaya götürürler. Bebek sütünü emdiği kadınların kanını da emip onları öldürür. Fakat Oğuz Türkleri yine de kıyamazlar bebeği ormana geri bırakmaya. Beslerler, büyütürler, korurlar. Fakat Tepegöz bir çeşit iblistir. Obada öğrendiği her şeyi daha sonra onlara karşı kullanacaktır. Her sevgi parçacığını sivrilte sivrilte bıçak yapacaktır. En sonunda bu iblis Oğuzların çocuklarını tek tek yemeğe başlar. İnsan etine olan iştahını kendisini büyüten halkı yiyerek bastırır. Ölmeyeceğine, gittikçe daha da büyüyeceğine, Oğuzların -dolayısıyla Müslümanların- sonunu getireceğine inanan bu yarattığı sonunda cesur bir genç gözünden vurarak öldürür. Böyle bir bela gâvur istilasından beterdir. İşte Sütçü İmamla Adem Küçük'ü birbirinden ayıran budur.

"Televizyonda izlediklerimiz senaryo mu? Gerçekten darbe girişimi mi oldu? Darbe oldubitti mi?" diye kıvranıp dururken selalar uyandırdı bizi hakikate... Bize daha önce kimse "Böyle bir durumda ezan okunursa iş ciddi demektir." dememişti hâlbuki. Fakat memleket derdinde olan herkes bu sesi aynı şekilde okudu. Bu nasıl olabilir? Herhâlde Müslüman irfanıyla!

Biz o gün, 15 Temmuz'u yaşayanlar olarak ezanla, selanın kokusunu duymuştuk. Bir baş dönmesiyle bu kokuyu içimize çeke çeke sokaklara çıktık. O yüzden yaralanmasak da hepimiz gazi sayılırız. Her birimizi kalbimizden vurdular, belki kurşunla değil ama yürekleri dağılayan bir sesle vurdular.

İstanbul Mihrimah Sultan Camii hatibi Adem Küçük, darbe girişimini fark ettiği anda camiye koşup sela okumaya başladı ve ardından Diyanet İşleri Başkanlığını da harekete geçirdi.

Selaların Direnişi

Fatma Çelik

Akşam namazı kılınıştı. Yatsıya dakikalar kala Adem Hoca'nın içini bir huzursuzluk kapladı. Anlamadı ne olduğunu. Hava almanın iyi geleceğini düşünerek caminin dışına çıktı hemen. İnsanlara baktı. İşten eve gelenler, Edirnekapı'dan Fatih'e doğru gezenler gayet normal bir akşama işaret etse de onun huzursuzluğu geçmiyordu. Bu durum zihnini öyle meşgul etti ki yatsı namazını kıldıramadı.

Müezzin arkadaşına "Ezanı ben okuyayım. Sen de namazı kıldırır mısın?" diye sordu. Mihrimah Sultan Camii minaresinden okuduğu yatsı ezanı Edirnekapı'dan yeri göğü inletircesine yankılanıyordu. Sesi saatler sonra Türkiye'nin bütün camilerinden yükselecek selaların haberini veriyordu sanki. Okuduğu ezan ile insanları uyarıyor, yaklaşan tank seslerini anlatmaya çalıştığını kendisi bile bilmiyordu.

Camiden çıkıp iki üç sokak ilerideki evine gitti. Televizyonda gördüğü haberler karşısında içindeki huzursuzluğunun sebebini anlamıştı. "Eyvah!" diyerek kendini dışarı attı. Hemen camisine koştu, kimseyi içeri almamalıydı. Eğer camiye ele geçirirlerse, halkı dışarı çıkmamaları için korkutacaklardı.

Belki de ezanların sesini kısacaklardı. Asıl bugün görevinin başında olmalıydı. Görevi sadece imamlık değildi. Başındaki sarığı ve cübbeyi Allah Rasulü'nün emaneti olarak görürdü. Hatta giymeden önce öper sonra giyerdi. İşte emanetinin hakkını verme zamanı gelmişti. Bir an önce camide olmalı ve sela okumalıydı. Halkı haberdar ederek Müslümanların korkak olmadığını ve vatan toprağını korumanın da cihat olduğunu anlatmalıydı.

Camiye girer girmez kapılarını kilitleyip selaya başladı. "Es selatü vessela..." dedikçe sesi tıkanı, boğazı düğümlendi. Gözyaşlarına hâkim olamadı.

Hıçkırıqlarla yükseldi o kanlı gecenin ilk selası. Âdeta insanlara yalvarırcasına. "Allah rızası için evinizde durmayın. Oturduğunuz yerlerden kalkın, bu cennet vatanı hainlere bırakmayın." der gibi.

Selalar okurken aralarda da halka anonslar yapıyordu.

Resmi olarak bir emir almamıştı.

Emir almanın da zamanı mıydı?

Vatan elden gidiyordu.

"Mahalle sakinlerimiz biz bu memleketi kolay kazanmadık o yüzden bugün kimse evlerinde durmasın. Darbeye karşı derhâl vatanımıza sahip çıkalım. Allah için fedakârlık gösterelim. Elinizden ne geliyorsa yapın, Müslüman cesaretli olur, korkak olmaz!" diye sesini herkeslere duyurmaya çalışıyordu.

Başlattığı bu kutsal görevi tek başına yapmanın bir faydası olmazdı. Hemen Fatih Müftülüğü ile II Müftülüğünü arayarak, kendi gibi din görevlisi kardeşlerini camilerine sahip çıkmasını istedi. Hamt olsun tüm camilerden sela sesleri yükseldi. Sela seslerini bastırmak isteyen darbeciler bu sefer alçak uçuşlara başladılar. Ama bilmiyorlardı ki onların binlerce oyununa karşılık Allah'ın küçük bir oyunu yeterdi. Ve o gece selalar darbecilerin uçak seslerini bastırdı.

Selalar tüm camilerden yayılırken bir müezzin vardı ki Fatih'in diğer ucunda kurşunlara tek başına direniyor, canı pahasına minaresinden inmiyordu. O darbecilere "Mehmed'im!" dedikçe, cuntacı güçler tarafından cami kurşunlanıyordu. Saraçhane, postallı hainlerden geri alınana

kadar Şehzadebaşı Camii Baş Müezzini Oğuzhan Bahtiyaroğlu selalardan vazgeçmedi.

Ayetel Kürsi ve tekbir sesleri sabaha kadar dinmedi Saraçhane'de. Çanakkale şii, İstiklal Marşı, Mehter Marşı halkı motive ederken düşmanın içine korku saldı. Oğuzhan Hoca yine de darbeci askerleri ikna etmek için "Sen namusumun bekçisi, ezanımın bekçisi, bayrağımın bekçisisin Mehmed'im. Kışlana dön. Sen bensin ben senim. Bizden başka biz yok. Bu vatandan başka vatan yok. Gelin bir olalım, diri olalım hep birlikte küfre karşı, zulme karşı dimdik duralım. Bayraklar inmesin. Ezanlar, selalar dinmesin. Senin namlun düşmana çevrilsin, bana değil." diye seslenmeye devam etti.

Şehzadebaşı Camii Baş Müezzini Oğuzhan Bahtiyaroğlu da selalarla direnişe katıldı. İBB önündeki çatışmalar boyunca darbecilere dualar, tekbirler, selalarla karşı koydu.

Camiye girer girmez kapılarını kilitleyip selaya başladı. "Es selatü vessela..." dedikçe sesi tıkanı, boğazı düğümlendi. Gözyaşlarına hâkim olamadı.

Ömer

Turgay Bakırtaş

Bir şeyler ters gidiyordu. Ömer Başçavuş, yıllar boyunca bilene bilene jilet gibi olmuş sezgilerini asla duymazdan gelmezdi. Bir şeyler gerçekten de ters gidiyordu. Askeriyenin o saat gibi şaşmaz düzeninde, o sıkıcı rutinde aksayan bir şey vardı. Dünkü çocuk bile anlardı bunu. Bazı bakışlar değişmişti. Bazı odalarda daha önce çok da yan yana gelmeyen askerler bir şeyler konuşuyordu. Sıcak bir temmuz günü olmasına karşın, normalde kendini eve atmak için mesainin bitmesini ipe çeken bazı komutanlarda bir gerginlik, bakışlarında bir donukluk vardı. Gözünden hiçbir şey kaçmazdı, bugüne bugün Özel Kuvvetlerin efsane komutan Zekai Paşa'nın koruma astsubayıydı. Son bir saat içinde odada kaç sinek uçtu, kaç sivri kaç karaydı, duvara kaç kere kondular, pencereye kaç defa tosladılar hep bilirdi. Komutanıyla birlikte dağlarda da çok gezmişti. Rüzgârı, bulutları, botlarının altında hışırdayan yaprakları Hz. Süleyman'ın haberci kuşlarını dinlediği gibi dinlerdi.

O günün sabahında Zekai Paşa'da da bir dalgınlık vardı. Yirmi yıllık komutanını anne-babasından bile iyi tanırdı ama her sadık ve iyi asker gibi komutanı hakkında kimseyle konuşmazdı. Belki de sıkıntısının kaynağı, hiçbir sıkıntısının sudan sebeplere dayanmadığını bildiği komutanındaki bu dalgınlıktı. Belli ki Paşa'nın aklını kurcalayan bir mesele vardı.

Eldeki tüm verileri zihninde döndürüp durmasına rağmen bir sonuca varamadı Ömer Başçavuş, bir şey olacaksa bunu yaşayıp görecekti. Zaten çok da beklemedi, sadece birkaç saat sonra karargâhta müthiş bir hareketlilik başladı. Uzaktan gelen silah sesleri ve koşturup duran subayların havada asılı kalan kimi kelimeleri, zihninde bir sonuca ulaşmadan dolaşıp duran tüm o verilerin adını koydu: Darbe. Bir darbeye kalkışılıyordu. Ömer Başçavuş bunu fark ettiği anda taş kesildi. Kimler bu işin içindeydi, tehlike ne kadar büyüktü, onlarca generalin, yüzlerce subayın içinde olduğu bir girişimse bu eğer, bir astsubay ne yapabilirdi?

Eylem insanlarıyla, karar insanlarını birbirinden ayıran o kalın çizginin ardında durmuş bekliyordu Ömer Başçavuş, bir ses, bir emir... Derken telefonu çaldı, ekranda komutanının adını görünce omzundan beton bloklar kaldırılmış gibi rahatladı. Duydukları hiç de iç açıcı sözler değildi ama o da bir savaşın içinde hoş cümleler duymayı bekleliyordu.

Zekai Paşa, olan biteni çabucak anlattıktan sonra bir an durakladı ve ardından şöyle dedi:

“Ömer, sana vatanımız ve milletimiz adına tarihi bir görev veriyorum. Tuğgeneral Semih Terzi vatan hainidir, isyancıdır. Onu, karargâha girmeden öldür! Bunun sonunda şehadet var. Biliyorsun seninle 20 yıllık beraberliğimiz var. Hakkını helal et.”

Vatanına ve görevine sadık bir askerde iki şey şelale gibidir: Gurur ve cesaret. Ömer Başçavuş da o sadık, şerefli askerlerden biriydi. Komutanı sözlerini bitirdiğinde ne bir gram korku duydu ne geride bırakacaklarını düşündü ne de tereddüt etti. Vazifeyle yüklenmişti, lafı uzatacak değildi. “Başüstüne komutanım, hakkım helal olsun, siz de helal edin!” dedi ve telefonu kapattı.

Kendini vatan uğruna feda etmenin sözünü etmeye değmezdi. Ancak hain generalin işini bitiremezse şehadeti geride kalanlara fayda sağlamayacaktı. Derhâl تنها bir yere geçti, silahını kılıfından çıkardıktan sonra şarjörü kontrol etti, namluya mermi sürdü, emniyeti açtı ve tekrar beline taktı. Binanın giriş kapısına yöneldiğinde heyecanlı ya da ürkek değil, huzurluydu.

Tuğgeneral Terzi, sert ama donuk bir yüzle karargâh binasına doğru

yürürken etrafında tepeden tırnağa silahlı on asker vardı. Kapıya geldiğinde, Ömer Başçavuş’un Fatihasını bitirdiğinden, Kelime-i Şehadet getirdiğinden ve zihninde yalnızca Zekai Paşa’nın “Sana, vatanımız ve milletimiz adına tarihi bir görev veriyorum.” diyen sesini taşıdığından habersizdi. “Altı üstü bir astsubay.” demişti içinden. “Altı üstü bir astsubay.” yüzüne bakıp gözünü yormaya değmez.

Ömer Başçavuş on bir kişinin karşısına tek başına dikildiğinde dahi durumun ciddiyetini anlamadılar. Vatani için bilenmiş bir bıçağın üzerine, o vatanın tekerine sokulmak için yapılmış çomaklar hâlinde yürüyorlardı.

“Bundan sonra Özel Kuvvetlerin komu...”

Cümle, darbeci generalin alnından giren bir kurşunla ikiye bölündü. İkinci bölümünü kimse duymadı. İhanet çetesi silahlarına davrandı ve o an yüzünde huzurdan başka bir şey olmayan Ömer Başçavuş’u kurşun yağmuruna tuttular.

O günün gecesinde nice Ömerler, Mustafalar, Haliller daha şehit oldu. Kimi erkek kimisi kadındı, kimi genç kimisi yaşlıydı, kimi köylü kimi şehirliydi. Ama görenlerin anlattığına göre bir ortak noktaları vardı: Hepsi son nefesini verirken gülümsüyordu.

Özel Kuvvetler Komutanlığında Özel Kuvvetler Komutanı Tümgeneral Zekai Aksakallı'nın makamına gelen Özel Kuvvetler Komutan Yardımcısı Tuğgeneral Semih Terzi, Zekai Paşa'nın koruma Astsubayı Ömer Halisdemir'e yönetime el koyduğunu söyledi. Aksakallı'dan kesin talimat alan Halisdemir, cuntacı Semih Terzi'yi alının ortasından vurarak tarihin seyrini değiştiren ilk kurşunu attı.

Darbeyle Gelen Uzak Misafir

Hüseyin Akın

Zorlu bir akşamüstü, neredeyse gelmek üzeredirler. Uzaktan Tarabya açıklarından bir geminin düdüğü uzun uzun çalıyor. Okuldan evlerine dağılan ilkokul çocukları gibi martıların çığlıklarından biri tam pencerenin pervazına düşüyor. Kapı çalınıyor o anda. Tam ben davranırken hanım açıyor.

Kapıda bir kadın sesi bölük pörçük bir şeyler söyleyip hızla merdivenleri çıkıyor. Sadece Boğaziçi Köprüsü, beyaz takkeli haki elbiseli adamlar ve bir de Cumhurbaşkanı'mızın ismini duyabiliyorum.

Hanım ben daha sormadan "Üst kattaki Şefika Hanım, ikinci uykusunda korkulu bir rüya görmüş, hayır mıdır acaba diye sormaya gelmiş." diye cevaplıyor. "La" hecesine bastırarak "La havle!" çekiyorum. "İkindinin uykusundan ne hayır ki rüyasından hayır olsun hanım." diyorum. Akşam

Askerler köprüyü açmak için tankların önünde duran halka savaş açıyorlardı. Üstü başı kan revan içinde insanlar çaresiz sığınacak yerler arıyorlardı. Selahattin'in gözlerinde dehşeti yakalamak için baktım, Avustralya cangıllarından bir belgeseli seyreder gibi bakıyordu ekrana. Zikirmatığı kavrayan parmakları beyninden daha hızlı çalışıyor gibiydi.

olmamak için kendini zorluyor hâlâ. Mutfak penceresinden üçüncü köprünün silüetini görüyorum.

“Biz köprülerden geçiyoruz ama en çok da köprüler geçiyor bizim bakışlarımızdan.” diye düşünüyorum.

Köprü bakışlarımızı ikiye ayıran içimize sıkışıp kalmış bir dünya-ahiret metaforunun adı sanki. Ben arayıp da geleceğiz diye saat veren misafiri değil, çat kapı yapan misafiri severim. Gözlerim kapıda beklemeye gelemiyorum. Her misafir gelmezden önce yaptığı gibi yine ortalığı derleyip toparlamakla meşgul olan hatuna çıkışıyorum “Haydi artık neredelerse, geleceklerse gelsinler!”

Elektrik süpürgesinin sesinden söylediklerim havada kalıyor. Belki de deminden beri söylediklerim -kendi kendime söylendiklerim de dahil- elektrik süpürgesinin hortumuna takılıp çöp torbasının midesinden aşağıya doğru inmiştir de haberim yoktur. Selahattin ve Cavidan, biri biraderim diğeri yengem olur.

Aslında birbirimize çok yakın semtlerde oturmamıza rağmen çok uzak mesafeler koymuşuz aramıza. Onlar yurtlarda yetişmiş, biri “abla” biri “ağabey”.

Bense kalbini yurt edinenlerden olmuşum hep. Kendi ağabeyim ve ablam dışında kimseye ağabey, abla demişliğim de yok. “Sakın yemek falan hazırlamayın, sadece çay içmeye geliyoruz.” demişler. Kafama takıyorum bu sözü. İşte yine tam bu yemek işini kafama takmaya hazırlanıyordum ki kararlı bir kapı sesi bunu bozdu.

Bu sefer mutlaka onlardır. Çünkü ben onları kapıyı çalış tarzlarından anlarım. Akşam ezanı okundu okunacak. Selahattin'i yıllardır görüşmemiş iki kardeş hasretiyle kucak-

lıyorum kapıda. Cavidan ev ablası ağırlığıyla selamlıyor beni. Oturmadan “Namaz.” diyor Selahattin. Akşamı birlikte kılıp oturma odasına geçiyoruz. Hâl hatırdan sonra konuya rahat girmemize yardımcı olur diye televizyon

kumandasına yöneliyorum. “Samanyolu’nu aç ağabey.” diyor Selahattin. Hiçbir şey demeden dönüp gözlerinin içine bakıyorum. Zoraki anlamış gibi “Ha tamam!” diyor Selahattin. Cavidan karşı koltukta bizim hatuna kabir azabını anlatıyor. Hanım, misafire hürmette kusur etmemek için ha bire söylenenlere başını sallıyor.

Hak etmediği bir öz güven var Selahattin'in oturduğunda ve konuşmalarında. İki yudum içip soğumaya bırakıyorum önümdeki çayı. “Bu çay hiç olmamış.” diyecektim ki hanıma, misafirleri hatırlayıp vazgeçtim. Ne akşamda ne çayda bir tat var bugün. Dilimin tavanından ucuna kadar bir kıvamını bulmamışlık nedense...

Konuşma aralarındaki boşlukları değerlendirmesi için Cavidan bir adet zikirmatik uzatıyor kocasına. “Kaç gündür esmiyor mübarek.” diyorum kımiltısız tül perdelerle doğru bakıp. Maksat can sıkıcı sessizliği bozmak. Şirketinden bahsediyor Selahattin, yapılan hizmet ve himmet çalışmalarından. Bir de güzel günlerin geleceğinden çok emin.

Sıkılıyorum Selahattin'den karşı koltukta kadınların muhabbetine yöneliyorum, belki biraz soluklanırım diye.

Heyhat! Cavidan mahşer günü Peygamberimizin Livaul Hamt sancağı altında gölgelenecek kişileri ve özelliklerini anlata anlata bitiremiyor. Saydığı isimler hep kendi çevresinden tanıdık simalar gibi. Sızıntı okuyucuları, Samanyolu izleyicileri geliyor gözümün önüne. Çaresiz televizyona çeviriyorum başımı. A Haber'de köprü üzerine tankları ve teçhizatlarıyla yığınak yapmış askerlerin görüntüsü “Son Dakika Gelişmesi” olarak veriliyor. Selahattin hiç yokmuş gibi bakıyor ekrana. Bu kez o söylemeden ben devreye girip “Selahattin senin izlediğin kanalları çekmiyor bu televizyon biliyorsun.” diye takıldım.

Çok uzaklara bakıyor gibi bakıyordu ekrana, Cavidan ise hiç orali değildi. Bense olup biteni anlamaya çalışıyordum ekrandaki görüntülere iyice dikkat kesildim.

Ekran bir anda siyah beyazlı günlere dönmüş gibiydi.

Askerler köprüyü açmak için tankların önünde duran halka savaş açıyorlardı.

Üstü başı kan revan içinde insanlar çaresiz sığınacak yerler arıyorlardı. Selahattin'in gözlerinde dehşeti yakalamak için baktım, Avustralya cangallarından bir belgeseli seyreder gibi bakıyordu ekrana. Zikirmatiği kavrayan parmakları beyninden daha hızlı çalışıyor gibiydi.

Oturduğum yerden kalktım, evin içerisinde rastgele dolanmaya başladım. Belliydi böyle olacağı akşam bir türlü demini almamış, çay kıvamında değil, sohbet bir türlü yerine oturmamıştı.

Mihlanmışçasına sabit bir noktaya bakan Selahattin'i harekete geçirmek için "Üzerimizden F-16'lar geçiyor, durum ciddi Selahattin!" diye sesimi iyice yükselttim.

Cavidan iki eliyle kanepeye sıkıca tutunmuş kocasının ağzından çıkacak cümleye bakıyordu. Kalkışmanın FETÖ terör örgütünün işi olduğunu söylüyordu bütün kanallar. "Yok, daha neler!" dedi Selahattin "Hoca efendi öyle şeyleri yapacak adam mı? İnsaf yani!" diye ekledi.

Hiç konuşmayan adamın dili birden çözülmüştü. "Hoca efendi ezilen bir karınca için bile günlerce ağlayıp yas tutmuş birisidir." diye destekledi kocasını Cavidan. İstanbul'da Ankara'da uçaklardan halkın üzerine fırlatılan bombalar geliyor ekranlara. Meclis binası canlı yayında bombalanıyor. Özel kuvvetlerde onlarca polis şehit edilmiş. Cumhurbaşkanı halkı sokağa, meydanlara çağırıyor.

Binada kim var kim yok sokağa çağırıyorum. Selahattin "ama" ile "yani" arasına sıkışmış durumda. "Bak Selahattin diyorum, artık bundan sonrası akrabalıkların bittiği noktadır. Sen ve eşin yarın kabir azabına uyanmak istemiyorsanız hemen meydanlara koşun. Tercih size kalmış."

O sırada "Bu gece burada kalsak, sabahleyin gitsek." diye söze giriyor Cavidan. "Eğer biz bu gece sokağa çıkıp meydanlarda darbeye göğsümüzü siper etmezsek sabah hiçbir zaman olmaz ve siz aylarca burada beklemek zorunda kalırsınız." diyorum.

Evin kapısını sokağın üzerine kilitleyip çıkıyoruz. Dışarıda uzun süreceği

her yanından belli bir gece var. Hafif esen rüzgâr yürürken moral verircesine sırtımızı sıvazlıyor. "İyi geceler." diyor arabasına binerken Selahattin. "İyi sabahlar!" diye karşılık veriyorum geriye dönüp. Selahattin'in arabası karanlık bir sokağa dalıyor. Çamura saplanır gibi saplanıyor tekerlekler karanlığa. Gitmiyor araba, saplandığı yerde kalakalıyor. Minarede okunan selanın radarına yakalanıyor.

15 Temmuz darbe girişimi ülkenin demokrasisi ve özgürlüklerini hedef alırken pek çok ailenin de dağılmasına yol açtı. FETÖ'ye ruhunu teslim eden mankurtlar hem milleti hem de anne, baba, eş, kardeş, arkadaş ve akrabalarını da karşılına aldı.

Selahattin'in arabası karanlık bir sokağa dalıyor. Çamura saplanır gibi saplanıyor tekerlekler karanlığa. Gitmiyor araba, saplandığı yerde kalakalıyor. Minarede okunan selanın radarına yakalanıyor.

“Sen Tedbirini Al ve Yapman Gerekeni Yap!”

Ecrin İbramoğlu

Saat 03.00'ü gösterdiğinde Reiscumhur'u taşıyan TC-ATA tescilli uçak pistin üzerinde pike yaparak tam anlamıyla karanlığın içerisinde kör uçuşu gerçekleştiriyordu.

İçerisinde önemli emanetler bulunan uçak kule ile bağlantı kurmaya çalıştı. Etrafta sesleri duyulan uçaklar vardı. Her ana bir saldırıya maruz kalmaları mümkündü.

Pilot kule ile irtibata geçmek için harekete geçmişti. Herkes nefesini tutmuş neler olacağını kestirmeye çalışıyordu.

Pilot kuleyle ilk irtibatı kurmuştu “Yaklaşma talep ediyoruz.”

Telsizin ucundaki ses oldukça tedirgin ve gergin bir şekilde cevap verdi “Anlaşıldı Atatürk için yaklaşma talep ediyorsunuz, mutabık mıyız?”

Pilot isteğini tekrarladı “Yaklaşma ve iniş talep ediyoruz.”

Yanıt geldi ve kule “Anlaşıldı. Ankara'dan son durumlar iletildi mi acaba? Kulenin ve apron içindeki sivil insanlarla ilgili durum iletildi mi size?”

Pilot, havaalanında darbecilerin bulunduğunu ve halkın da onlara direnmek için havaalanına toplandığını biliyordu. İşin kötüsü kulede kiminle

görüştüğünü bile bilmeden uçaktaki emanetleri bu piste indirirken neyle karşılaşacağından emin olamayıydı. Derin bir nefes aldı ve kuleyi yanıtladı "Mutabıkız efendim. İniş bölümünde kuleyle temas kurabilecek miyiz, yoksa size mi kalacağız?"

Kule yanıtladı "Anlaşıldı, kuleyle temasta bir sıkıntı yok. Piste inişinizle ilgili bir problem olmadığı söylenildi. Sadece aprondaki güvenliğe emin olamıyorlar. Hâlâ insan görüldüğü için kulenin durumu şu an karışık. İçeride hem sivil hem asker hem polis olduğu için."

Tüm bu konuşmaları Reisicumhur da dinliyordu. Pilot kararsız ve gergindi. Reisicumhur sordu "Ne düşünüyorsunuz?"

Pilot "Başkanım pistin durumu karışık ve ne olduğu belli değil. Sizi indirsem neyle karşılaşırız bilmiyorum. Tam emin olmadan bunu yapamam."

Erdoğan ise sakin bir şekilde pilota "Sen tedbirini al ve yapman gerekeni yap!" dedi. Pilot yeniden kuleyle bağlantıya geçti ve onlara seslendi "Anlaşıldı efendim. Pistle ilgili bir durum olursa ikaz ederseniz memnun olurum."

Kule, uçağın hangi piste ineceğini, park pozisyonunu ve Boğaz üzerinde savaş uçaklarının hâlâ uçuş yaptığını tekrar etmişti. Pilot tüm bunların farkında olduklarını söyledi. Tek derdi pistin iniş alanı üzerinde herhangi bir şeyle karşılaşp karşılaşmayacağıydı.

Kaptan pilot ve kule arasında konuşma devam etti. Pilot bilgilendirme istemişti. Kuleden çok kısıtlı bir bilgi akışı vardı. Görevliler zor şartlar içerisinde mevcut bilgiyi pilot ile paylaştı.

"Hocam bir trafik bilgisi vereceğim, askeri trafik temasımız yok. Akıncı'dan F-16 kalktığını öğrendik. Şu an Boğaz üzerinde bin 500 ile 6-7 bin feet arasında sürekli dalış ve tırmanış yapıyor. Meydan kuzeydoğusu civarlarında dolanıyor. Genelde Boğaz civarı. Niyetini bilmiyoruz. Temasımız yok. Hızlı bir trafik. Muhtemelen askeri."

Pilot "Radar teması mevcut o uçakla mutabık mıyız?"

Kule onaylamıştı. "Biz radarımızda görebiliyoruz. Çok hızlı bir trafik ne yapabileceğini bilmiyorum. Ne amaçla kalktığını dahi bilmiyoruz. O yüzden bunu söylemek istedim."

Pilot kesin iniş emrini almıştı. Bu karmaşada sonuç her ne olursa olsun piste inilecekti. "Bir an önce iniş olursa memnun olacağız. Trafikle ilgili de bir durum olursa bilginizi rica edeceğim."

Kule gergin ve telaşla "Anlaşıldı ben yaklaştığınız zaman tekrar sürekli bilgilendirme yapacağım. Pozisyonunu vermeye çalışacağım."

Pilot piste inmek için fırsat kolluyordu. Bir süre sonra kule kontrolörü, savaş uçaklarının Sabiha Gökçen civarlarında olduğunu ve meydan civarlarında yabancı bir uçağın olmadığını kaptan pilota aktardıktan sonra TC-ATA piste inmeyi başarmıştı.

Bir saate yakın Biga semalarında bekleme yapan uçağın İstanbul Atatürk Havalimanı'na 03.18'de inmesinden sonra darbe yanlısı F-16'lar, Bandırma'dan kalkan F-16'lar tarafından kovalanmıştı. O kadar alçaktan taciz uçuşları yapmışlardı ki bazı hangarların camları kırılmıştı. Pilot kulenin her şey yolunda sinyaliyle beraber yolcularını emniyetli bir şekilde aprona getirmiş ve indirmişti.

Şimdi Reisicumhur'un milletiyle buluşma zamanıydı.

Cumhurbaşkanı uçağı İstanbul'a gelirken, TC-ATA uçağı ile kule arasında geçen konuşmalar Cumhurbaşkanının nasıl bir risk olarak İstanbul'a geldiğini ortaya koydu.

Erdoğan ise sakin bir şekilde pilota "Sen tedbirini al ve yapman gerekeni yap!" dedi.

“Halkımın Gücünün Üstünde Güç Tanımam!”

Ebru Olur

Siyasetten uzak, aile ile birkaç gün geçirmek için gittikleri otelde 15 Temmuz akşam suları bir haberle Reiscumhur’un ruhu sarsılmıştı. Biraderine bir telefon gelmiş ve aldığı bilgileri kendisine aktarıyordu.

Ruhunu saran ve sarsan o cümleye takıldı bir müddet. Darbe! Ardından hemen kendisini topladı. Aklında tek bir şey vardı. Her zaman güvendiği “En büyük iktidar sahibi millettir.” dediği halkına ulaşmak.

İlk olarak televizyonu açtırdı. Henüz haber kanalları faaldi. Fakat devlet televizyonuna ulaşamıyordu. Ne yapıp edip halkına ulaşmak zorunda olduğunu biliyordu. Ağzından çıkan ilk cümle “Evet bu bir darbedir ve bu darbenin karşısında durabilecek yegâne güç benim milletimdir.” oldu.

Erdoğan kararını vermişti. Etrafındakilere sordu “Ne yapılabilir, onlara nasıl ulaşırız?”

Herkes şaşkın ve panik hâlindeydi. O yıllar içerisinde o kadar çok badire atlatmıştı ki... Biliyordu bu ne ilkti ne de son olacaktı. Fakat bir şeyi de çok iyi biliyor ve inanıyordu ki bu oyun kurucuların üzerinde bir oyun kurucu vardı. Kalbini O’na bağladı.

Erdoğan kendisine cevap veremeyen ve panikte olan yol arkadaşlarına “Arkadaşlar sakın olun, her şeyin bir çaresi vardır Allah’ın izniyle.” diyerek teskin etti.

Bu karmaşanın içerisinde ortalıkta bir sürü kirli bilgi dolaşıyordu. Cumhurbaşkanı'nın basın açıklaması medyaya yansımamıştı. Erdoğan'ın Özel Kalemî Hasan Doğan, Periscope'tan canlı yayın yapmış ama geniş kitlelere ulaşamamıştı.

O sırada Özel Kalem Müdürü'nün telefonu çaldı. Arayan bir basın organıydı. Yapılan görüşmede Reiscumhur'un halkla bağlantı kurmasını sağlayıp sağlayamayacakları soruldu. Karşı taraftan alınan olumlu cevap üzerine FaceTime üzerinden Erdoğan'ın canlı yayına çıkması kararlaştırıldı.

Bağlantı gerçekleşti ve ekranda Reiscumhur belirdi.

Merakla televizyonlara kilitlenen halk "Cumhurbaşkanı televizyonda." diye haber uçurdu birbirine.

Reiscumhur milletinin ruhuna emir gibi düşen cümleler kuruyordu:

"Milletime bir çağrı yapıyorum. Milletimizi illerimizin meydanlarına davet ediyorum. Havalimanlarına davet ediyorum ve milletçe meydanlarda, havalimanında toplanalım. Bunların o azınlık grubu, tanklarıyla, toplarıyla gelsinler ne yapacaklarsa halka orada yapsınlar. Halkın gücünün üstünde bir güç ben tanımadım bugüne kadar. Milletime çağrı yapıyorum. Meydanlara gelin ve meydanlardan bunlara gereken cevabı hep beraber verelim. Ben de Cumhurbaşkanı olarak meydana geliyorum."

İşte o anda emri alan halk nereye ne şekilde gideceğini âdeta önceden prova etmişçesine sadece on beş dakika içerisinde işaret edilen yerlere doğru harekete geçti. Canlı yayının ardından Erdoğan kafasında hızlıca bir plan yaptı ve ilk olarak yanındakilerle birlikte buradan çıkılması gerektiğine karar verdi. Hemen helikopter pilotunu aradı ve hazırlanmasını söyledi. Hızlıca "Otelden çıkıyoruz." emrini verdi.

Kirli haberlerden birisi de onun kaçtığı yönündeydi. Oysa yanında üç torunu çocukları ve eşi ile birlikte helikoptere doğru milleti ile buluşmaya yürüyordu.

O sırada mesai arkadaşı Hasan Doğan eşi ve çocukları da oradaydı. Hep birlikte helikopterin yanına geldiler. Fakat bir sorun vardı. Helikopter hepsini birlikte almayacaktı. Hızlıca ne yaparız diye herkes birbirine bakınırken çözüm Hasan Doğan'dan geldi.

Korku dolu bakışlarla kucağında küçücük bebeği, kendisine bakan eşine döndü ve ona "Evladımız ve sen burada kalmalısın. Ben görevimin başında olmak ve Başkanımız ile gitmek zorundayım. Hakkını helal et."

Herkes bir an durakladı. Hasan Doğan yaptığından emin bir şekilde etraftaki arkadaşlarına ve Erdoğan'a "Tamam gidelim." dercesine bir baş hareketi ile selam verdi.

Helikopter havalandı. Işıklarını yakmadan alçak uçuşla gece yarısı Dalaman Havaalanı'na indiler. Sonra Dalaman'dan TC-ATA kuyruk tescilli VIP uçağına binerek saat 01.43'de İstanbul Atatürk Havalimanı'na hareket ettiler.

Ortalık mahşer yeri, Atatürk Havalimanı'ndaki pistlerin ışıkları karartılmış. Erdoğan'ı taşıyan uçak İstanbul hava sahasına girip havalimanına yaklaşmaya başlayınca pilot "Sayın Cumhurbaşkanı'm ışıklar henüz açık değil, inerseniz neyle karşılaşırız bilmiyorum. Sizi tehlikeye atamam." dedi. Erdoğan "Sen gereken tedbirini al ve in!" karşılığını verdi.

O sırada kuledeki kargaşa çözülmüştü, pistin ışıkları yeniden açıldı.

Saat 03.18'i gösterdiğinde piste inen uçak aprona park etmişti. Uçaktan inen Reiscumhur ve beraberindekiler, kendilerini bekleyen araçlara binerek apron içinde alınan güvenlik önlemleri arasında Devlet Konukevi'ne geldi.

Apron içinde ve dışında bekleyen binlerce vatandaş Cumhurbaşkanı Erdoğan'ı "Dik Dur Eğilme Bu Millet Seninle!" sloganlarıyla karşıladı. Kendisi buraya adım atana kadar halkı onun için havalimanını cuntacıardan almıştı. Şimdi yekvücut olduğu vatandaşlarının karşısına geçerek konuşma zamanıydı. Eline mikrofonu aldı. Her zamanki sakin ve vakur konuşmasına başladı.

Halkıyla omuz omuzaydı. "Kaçtı!" dedikleri Reiscumhur halkının içindeydi...

Cumhurbaşkanımız Recep Tayyip Erdoğan'ın Dalaman'dan İstanbul'a hareket etmeden önce televizyon kanallarına bağlanarak halkı meydanlara, havalimanlarına çağırdı ve kendisinin de İstanbul'a geleceğini açıkladı.

Özne'yi Ortadan Kaldırmak

Gülsüm Çoban

Hayatımın en zor saatleriydi. Evimde yıllardan beri görmediğim, yeni doğan bebeğimi görmeye gelen üniversiteden ev arkadaşım ile keyifli saatler geçirmiştik.

Hatıralarımız, yaşadıklarımız, yaşayamadıklarımız...

Ne tweet atmış ne de haber izlemiştik.

Uykuya hazırlandığımız sırada, çalan telefonumun diğer ucundaki arkadaşımın şunları dediğini hatırlıyorum:

Köprü...

Asker...

Darbe...

Paralel...

Son üç yılda, ülkemde yaşanan gerginlikten payıma düşen ıstırapı tüm hücrelerimle yaşadığımı bilen en yakın şahitlendendi.

Şaka yapıyor olamazdı.

Televizyonu açtım...

Yığıldım...
Evimin yanı başındaki Boğaziçi Köprüsü'ne tanklar dizilmiş, askerler sıralanmış...

Katiller benim askerim gibi giyinmiş ama olamaz, bunlar bu toprağın çocuğu olamaz Allah'ım!

Eve gelen komşularım, gözyaşları, siren sesleri, helikopterler, bombalar, evimin titreyen camları...

Kıyameti mi yaşıyorduk?
Herkesin merak ettiği yalnızca Cumhurbaşkanı'nın yaşayıp yaşamadığıydı!

Cumhurbaşkanı'nın "Meydanlara, havaalanlarına inin!" çağrısından sonra yaşadığım mahallede ölüm sessizliği yerini birden tekbir seslerine ve koşturmacaya bıraktı.

Cumhurbaşkanı'nın inebileceği tüm havaalanlarının askerlerce kuşatılmış olduğunu bilmek bu sevincimin yeniden endişe ve gerginliğe dönüşmesine sebep oldu.

Bütün Türkiye onun uçağının Ankara'ya ineceğini düşünürken ve sosyal medya üzerinden dış basın kanalıyla yurt dışına kaçtığı yalanları ortalığa saçılmışken uçağının İstanbul Atatürk Havalimanı'na indiği haberi düştü haber kanallarına.

Sevgisini Necip Fazıl'ın dizeleriyle ifade ederek "İstanbul benim canım, vatanım da vatanım." diyordu daima. Hem onun hem bu milletin gözbebeği idi bu şehir...

Üç yıldır ülkemde oynanan tüm oyunlarda özne oydu. Yükleme de ortadan kaldırmak. Kanlı ya da kansız.

Bilmiyorlardı ki kanlı da olsa kansız da bu milletin ve âlemi İslam'ın yüreğinde ebediyen kanayacak bir yara açılacaktı.

Sonra öğrendik ki 1. Ordu Komutanı Orgeneral Ümit Dündar Cumhurbaşkanı'na "Size bağlıyım ve can güvenliğinizi sağlarım." demiş.

Bir vatandaş olarak ondan hep "Kaderin üzerinde bir kader vardır." dediğini duyduk.

**Üç yıldır
ülkemde
oynanan tüm
oyunlarda özne
oydu. Yükleme
de ortadan
kaldırmak. Kanlı
ya da kansız.**

Yanı başındaki yaverlerin bile ihanet ettiği Başkomutan, Ümit Paşa'ya güvendi o gece.

Halkına güvendi.

Başkomutan Erdoğan'ın darbe gecesini Ankara'ya dönmesi beklenirken, 1. Ordu Komutanı Orgeneral Ümit Dündar'ın Cumhurbaşkanı'na "Size bağlıyım ve can güvenliğinizi sağlarım." sözleri üzerine Başkomutan İstanbul'a gelmeye karar verdi.

Malatya Pes Etmedi

Furkan Emre Hasdemir

Seyit Onbaşı ve Nene Hatun 15 Temmuz gecesi yeniden ortaya çıktı. Ancak Çanakkale’de şehri dışarıdan gelerek kuşatmak isteyen yabancılara karşı savaşıyan halk, bu kez kaleyi içeriden fethetmeye çalışanlara karşı büyük bir mücadele verdi. Bu kez İngiliz gemileriyle değil, kendi ordusunun tanklarıyla, uçaklarıyla mücadele eden bir halk vardı. Çünkü ordu içerisine yuvalanmış olan Fethullahçı Terör Örgütü (FETÖ), Türk ordusuna ait silahları, tankları, uçakları, bu toprakların vatandaşlarını yok etmek için kullandı.

15 Temmuz gecesi tıpkı Çanakkale müdafaasında olduğu gibi asırlarca unutulmayacak birçok destan yaşandı. O destanların yaşandığı yerlerden biri de Malatya 2. Ordu Komutanlığıydı.

Komutanlığın ana karargâhını ele geçirip hükmü zapturapt altına almak isteyen 200’e yakın hain halkın, polisin ve darbeye karşı çıkan askerlerin el birliğiyle oluşturduğu savunma hattına direnemeyip teslim oldu. Sabah 10.30’a geldiğinde çatışmalar hâlâ devam ediyordu. Mücadele darbecilerin teslim olmasıyla neticelendi. Ancak o akşam, tarihe mal olan önemli hadiseler yaşandı.

Darbe girişimi sonrası Malatya Valisi Mustafa Toprak, Emniyet Müdürü Ömer Urhal ile birlikte Zafer Mahallesi Mehmet Buyruk Caddesi üzerindeki 2. Ordu Komutanlığı Karargâhı'na gitti.

Nizamiyede görevli Yüzbaşı Kemal Yavuz ve diğer askerler Vali Toprak ve beraberindekileri içeri almadı. Yavuz, Vali ve Emniyet Müdürü'yle birlikte gelen polis ekiplerine ve halka "Size cevap vermekle yetkili değiliz. Biz burayı korumakla mükellefiz, siz de bizim emniyetimizi almakla mükellefsiniz. İçeriye girmemenizi istiyoruz. Lütfen burayı boşaltın." dedi.

Geceyi ateşle aydınlatan ses "Mevzi alın!" oldu.

İçeri girilmeyeceğini tekrarlayan darbeci Yüzbaşı, ses tonunu yükselterek askerlere emir verdi "Mevzi alın!"

Bir anda silahlar Vali ve Emniyet Müdürü'ne çevrildi. Polislerin de silahlarını çekmesi ile ortam bir anda gerilirken Vali Toprak'ın emri ile herhangi bir olay çıkmaması için polisler geri çekildi. Çıkan çatışmalarda darbe karşıtı askerler polise destek verdi.

2. Ordu Komutanlığında darbecilere karşı mücadele eden polislerin başarıya ulaşması için, darbeye karşı olan Malatya'daki askerler, polisler tank sevkiyatında bulundu.

Saatler ilerledikçe yazılan destanın ayrıntıları gün yüzüne çıkmaya başladı. Askerlerin, polislerin imdadına yetiştirdikleri bu tanklarla, darbecilerin tanklarının hareket alanı daraltıldı. Ve halkın da desteğiyle tanklar etkisiz hâle getirildi.

2. Ordu'daki operasyonlar yirmi saat sürdü ve darbeci bir binbaşı ölü, yedisi ise yaralı olarak ele geçirildi. Ardından içerideki tüm askerlerin de teslim olması ile 2. Ordu'daki darbeci askerler kontrol altına alındı. Darbeci askerler, kollarında kırmızı-beyaz şeritler bulunan diğer askerlere teslim oldu.

Operasyonlarda Vali ve Emniyet Müdürü'ne silah çeken darbeci Yüzbaşı Kemal Yavuz da yaralı olarak ele geçirildi ve tedavisinin ardından çıkartıldığı mahkemece tutuklandı.

2. Ordu'daki operasyonlar yirmi saat sürdü ve darbeci bir binbaşı ölü, yedisi ise yaralı olarak ele geçirildi. Ardından içerideki tüm askerlerin de teslim olması ile 2. Ordu'daki darbeci askerler kontrol altına alındı. Darbeci askerler, kollarında kırmızı-beyaz şeritler bulunan diğer askerlere teslim oldu.

Tutuklamaların ardından erlerin verdiği ifadelerde "Bizi koğuşa kilitlediler. Çıkarttıktan sonra kim gelirse ateş açılması için emir verildi." dedikleri öğrenildi.

O gün Malatya 2. Ordu Komutanlığı, Türkiye'nin birçok yerinde olduğu gibi destansı bir mücadelenin merkezi oldu.

15 Temmuz darbesinin püskürtülmesinde halkın soylu direnişi kadar Türk ordusundaki vatansever askerlerin karşı duruşu da önemli bir etkendi. Malatya 2. Ordu Komutanlığında da askerlerimiz darbeye direndi!

Gerçeğe Dönen Kâbus

Şule Taşkıran Kala

Nefesi kesiliyordu... Şuuraltının sınırlarını zorlayan bir rüya, bedenindeki adrenalin seviyesini bir anda zirveye taşımıştı. Kalbinin gümbürtüsüyle bölünmüştü uykusu. Nasıl bir rüyaydı böyle? Sağa baktı, sola baktı, kalktı diğer odalara baktı, aradan onca dakika geçmesine rağmen bir yudum su içmek aklına henüz gelmişti. Mutfağa doğru yürüdü, temmuzun bezdiren sıcaklığında kan ter içinde kaldığını ancak fark ediyordu.

"Hayırdır inşallah!" diye geçirdi içinden. Çayı ocağa koydu, günün telaşına düştü ve bütün gün bitmeyen bir paranoya ile rüyasını düşündü. Zihni bir türlü gerçek hayata intibak edemiyor, görünürde korkulacak bir şey olmasa da rüyasındaki o hissi kalbinden söküp atamıyordu. Sinir uçları âdeta tahribata uğramıştı. Kızıyla evine giriyordu rüyasında, eh buraya kadar her şey normal görünüyordu ama oturma odasının balkonundan eve girmeyi, rüyada da olsa akli sorguluyordu. Odada şapkalı bir adam, bir şeyler ararken onları fark ediyor "Korkmayın, size zarar vermeyeceğim." deyip koşarak kapıdan dışarı kaçıyor. Hemen sonra evin içine yukarıdan merdivenle açılan bir kapıdan ne kadar eşi dostu varsa geliyor "İyi misiniz?" diye soruyorlardı.

Açılan kapıdan dışarıya baktığında ise kendi evi dışında her yeri bu şapkalı adamın talan ettiğini görüp dehşete düşüyordu. Öylesine korkmuştu ki bu rüyada, gün boyu kalbinin gümbürtüsü geçmek bilmedi.

Akşam mesaisi vardı, bu yüzden gündüz evin mesaisini hallederek yola koyuldu. Yayın için gereken hazırlıkları yaptı. Günün haberlerini inceledi. Aynaya baktı tekrar, makyaj yapılmış olmasına rağmen, yüzünden endişesi okunuyordu. Dudağının kenarındaki çizgiler, gülmek ile gerginlik arasında kıpırdanıp dururken, TRT binasının içindeki karmaşayı anlamak için odadan dışarı çıktı. Aman Ya Rabbi! Şapkalı adamlar ordaydı! Üstelik elleri silahlıydı. Haki yeşili üniforma ve şapkalı adamların ses tellerindeki boğumları o an sayabilirdi ama saymayı unutacak kadar korkuyordu. Ellerinde akşam bülteni için duran haber metinlerini dahi taşıyamadı, saç tellerinden ayak tırnaklarına kadar titrediğini hissetti. Öyle ki yanındakiler de aynı durumda olmasa bu titremenin her bir titreşimini duyabilirlerdi. Sabaha karşı gördüğü o rüya sonra bu yeri delen postallar...

Neler oluyordu?

Birkaç dakika önce, köprüde bir şeylerin ters gittiği haberini almışlardı ama "Canlı bomba ihbarı olmalı." diye düşünmüştü. Bu bir DAIŞ saldırısı mıydı? Hayır! Postalları yeri delen bu adamlar, durmaksızın ve TSK adına bağıyorlardı.

"Yere yatın, yere yatın, ellerinizi arkaya bağlayın, soru sormak yasak. Yat yere! Eğer karşı koyan olursa vururum! Bir daha söylemeyeceğim!"

Yere yatmıştı ve o an tek gördüğü yeri döverek yürüyen postallardı. Hayatındaki son görüntünün bu olacağını düşünüyordu. Bir yandan da alçak uçuş yapan uçakların sesleri, ardı sıra gelen bomba ve mermi seslerine karışıyordu. Kimin okuyacağı konusundaki bir sürü karışıklık ve kararsızlıktan sonra hazırdaki darbe metnini okuma emrini ona verdiler.

Ekranın karşısına geçti, adını koyamadığı bir korku onu esir almıştı. Vatanına, milletine, geleceğine kanlı eller uzanıyor. Namusunun, edebinin ırzına geçmeye çalışıyorlardı. Hangisi daha iyiydi? Ölmek mi, onların dediklerini yapmak mı? Bilmiyordu, aklına tek gelen gözlerine yüreğiyle bakanların göreceği bir çılgın yerleştirmek oldu. Bu milletin vatansever evlatları, ekranda

onu görünce bu çılgına karşılık vereceklerdi, biliyordu. Tansiyonunun düştüğünü ve devam edemeyeceğini söylese de o hain metni defalarca okumak zorunda kaldı. Gözlerine yerleşen çılgın yanıt bulmuş olacak ki yayın biter bitmez bir gümbürtü daha koptu. İşte rüyasındaki eş, dost, akraba, kim varsa, vatansever olarak karşısındaydı ve ellerinde Türk bayrakları, tekbirlerle içeri giriyorlardı. Bayılacak gibi oluyor. "Sabaha çıkamam artık." diyordu. İçindeki çılgınlığı hatırladı ve titreyen ellerini... Gözlerindeki imdat çılgınlığı yanıt bulmuş ve kanlı postallar yaka paça oradan atılmıştı.

Bulutların üstünde şimdi, bilmiyor hiç, ölü mü diri mi... Tijen, bu sabah bir rüya gördü. Şapkalı adam evinden kaçıp gitmiş, geri kalan her yeri talan etmişti. Anlıyordu şimdi rüyanın yorumunu, evi vatan, geri kalan yerler ise talan olmuş İslam coğrafyasıydı. Sordu herkese "Geçti mi tehlike? Bitti mi bütün hikâye? Aydınlık yarınlar bizimle mi?" diye. Etrafında onu sıcaklığıyla sarmalayan vatanseverlerin kalbindeki aşkı, bağlılığı gördü. İçindeki yangına bir su serpildi. Göğsünün ortası tam bir yangın yeri, öylesine titredi ki her zerresi, artçılar da onu yoracaktı besbelli... Ama umudu her şeyin üstesinden gelebilecek güçteydi.

1960'lı yılların darbeci refleksiyle hareket eden cuntacılar TRT'yi ele geçirerek spiker Tijen Karaş'a silah zoruyla darbe bildirisini okuttular

Sırrı Bilmenin Dayanılmaz Ferahlığı

Melih Tuğtağ

Her şey olurken ben, oradaydım. Bazen ekran başında, bazen arbedenin içindeydim. Köprüde de ben vardım, Çengel'de de Beştepe'de de. Saraçhane'de IBB binasının önündeki de bendim, Ankara Emniyet Müdürlüğünde de. O gecenin her anında şehit ve şahittim sabaha kadar.

Şahit oldum her şeye. Ben, hepinizdim. Bir yerde olan her yerdedir. Her yerde olan hiçbir yerde. Hepinizle birlikte aynı yerde, her yerdedim.

Ben, Atatürk Havalimanı'ndaydım. Daha ilk anlar. Ne olduğunu anlayamamıştı kimse. Sadece Allah'ın kalplerine yolladığı mesajı alanlar sokağa atmıştı kendi. Bir şey yapmalı. Cesurca, şereflice, mertçe karşı durmalı zalimlere.

Bir genç internetten canlı yayın yapıyordu. "Arkadaşlar durum ciddi, sesimi duyan herkes buraya gelsin, bunlar Cumhurbaşkanı'nı almaya gelmiş." Bu çağrıyı sürekli tekrarladı. Çünkü henüz kimse yoktu.

Kimse yoktu ama orada olanlar korkuya kapılmadı. Oradaki her kişi vatan müdafaasında on insan gücündeydi. Silahlı askerin üzerine gömlek

cebindeki Tekel 2000'le yürüyordu bir ağabey "Ben bu vatana şehit verdim ulan! Siz kimsiniz!"

Orada olan kırk elli kişilik direnişçi bir adım bile geri atmadı. Askerin burnunun dibine kadar girdi. Saçlarını hatırlıyorum bir tanesinin. Parlıyordu. Saçları ay gibi parlaktı. Dar, beyaz gömleğinden sinesi görünüyordu. Belli ki mahallede oldukça havalıydı. Normalde görsem "Berber yancısı." der burun kıvırırdım ona. Ama en önde o vardı. Ben onun yaklaştığı kadar yaklaşmadım askerin silahına. Namlunun ucundaydı. Asker onu ittikçe, o saçını ve gömleğini düzeltip, mevziisine geri dönüyordu. Ne bir adım ileri ne bir adım geri atıyorduk.

İnternette yayın yapan genç "yetkili bir ağabey"e benziyor olsa gerek ki her gelen ona soruyordu "Ağabey olay ne?"

"Olay şu güzel kardeşim: Darbe! Bu şerefsizler devlete el koyacaklarmış. Bunların var ya, bunların alayı..." Küfrediyor diye hemen kınamayın onu. Belli ki prensip sahibi bir çocuk. Sorumlu gazetecilik gereği izleyenlerine açıklama bile yaptı "Hak edene sövüyorum ağabey, kimse kusura bakmasın!"

Zaman ilerledikçe Allah'ın kalplerimize yolladığı mesaj daha da aşikâr oluyor, yiğitler meydana vuruyordu kendini.

"Bak güzel kardeşim. Şimdi sen beni vuracaksın. Özel harekât da seni vuracak. Sonra ne oldu? Darbe. Bir insan öldükten sonra isterse emri veren Genelkurmay Başkanı olsun, yazık günah yani. Yapmayın."

"Oolum bırakın silahları. Teslim olun. Başlatmayın komutanınıza. Bakın feci batırdınız. Birazdan elli bin kişi gelecek buraya." Askerlerin yüzlerinden belliydi, buna inanmadılar.

Sonra bir başkası "Hepimiz kardeşiz. Yapmayın." dedi. Ona da inanmadılar.

Çünkü aynı zamanda, az aşağıda buna inananlar rütbelerini söküp tanktan inmişti. Halk onları "En büyük asker bizim asker." diye omzuna almıştı. Fakat dediğim gibi diğerleri inanmadı.

Kardeş olduğumuza inanmak yerine milleti yenebileceğine, onlara rağmen yönetime el koyabileceğine, seçilmiş Cumhurbaşkanı'nı öldürebileceklerine inandılar. Ve yanıldılar.

Yanıldılar çünkü üzerlerine göğsüyle dalıp, haykıran o adamın sırrını bilmiyorlardı.

"Bu ülkede darbe yapılmayacak! Tanklar yerine dönecek! Hayır, susmuyorum. Beyleeeeer, tanklar geri dönecek. Tanklar girmeyecek. Hayır, hayır tanklar gir-me-ye-cek!"

Öyle kendinden emin söylüyordu ki o öyle diyorsa tanklar istese de giremezdi. Bir cesaret, bir hareket emri doğdu kalplere. Hep birlikte askerin arasına yürüdük. En öndekilerin açtığı gedikten içeri girdik. Asker bizi durdurmaya çalıştı ama basiretleri bağlanmıştı. Bir güç, tırnak içinde BİR GÜÇ, onların ellerini kollarını bağlamıştı. Sır, görebilenler için yine faş etmişti kendini.

"Darbeye karşı omuz omuza!"

Bu sırada Cumhurbaşkanı'nın uçağının indiği haberi geldi. Oraya koştuk. Baktım bir genç, içeri girmek için kafasına ceketini sarmış, VIP salonunun camına koşarak kafayla atıyor. Cam kırıldı. Onun sayesinde içeri girdik.

Mermiye kafa at, tanka kafa at, cama kafa at Türkiye!

Kafa atınca daha güzelsin Türkiye!

Az sonra cama kafa atan genci yerde yatarken gördüm. Kan tutuyormuş. Yarı baygındı. Cumhurbaşkanı yanına geldi. Sağdı. Ölmemişti. Askerler başaramamıştı. Çocuk az kalsın sevinçten yine bayılıyordu. Cumhurbaşkanı onu alından öptü. Ve "Ayağa kalk. Bize eğilmek yakışmaz." dedi.

Belki de millet orada ayağa kalktı. Şahlandı.

O zamana kadar sadece uçak kalkan havalimanından, o gece bir milletin, bir direnişin zafer atları kalktı.

İstanbul Atatürk ve Sabiha Gökçen havalanlarına tanklar giriş yaptı. Halk, tankları durdurmak üzere büyük bir mücadele verdi.

Darbe Karanlığında Bir Işık

Naz Emel Koç Berber

Gece vakti, İstanbul sokaklarını dolduran mahşeri bir kalabalığız. Çoğumuz, bu saatte sokakların konuştuğu lisandan bihaber yaşayan kimseler olarak çıktık dışarıya. Tek bir sözle... Tek bir amaç için... Tarihe nakşedilecek bir destanın küçük birer parçası olacağımızı bilmeden...

Kafamızda bir plan bulunmaksızın Atatürk Havalimanı'na doğru yol alıyoruz. Bu gece yanımızda, evden çıkarken aldığımız abdestten başka güvenebileceğimiz hiçbir şeyimiz yok ve bizler birliğimize, beraberliğimize, geleceğimize, hayallerimize inmesi olası bir darbeyi engellemek için yollardayız.

Darbe! Bu gece daha da karanlık bir sözcük!

1980 darbesinden bir yıl sonra doğdum ben. Memleketim, daha önce pek çok kereler yaşadığı gibi karanlık günlerden geçerken ben annemin kucağında büyümekle meşguldüm. Zaman içerisinde okuyup öğrendiklerimi seksenli yılların sinik ve karanlık atmosferiyle birleştirdiğimde anladım darbelerin bir memleketin istikbalinden neler çalabileceğini. Üstüne şahit olduğum, Menderes'in asılmasını engelleyemeyen dedelerin pişmanlığı ile 28 Şubat sonrası yaşadığımız tecrit ve sıkışmışlık hissi... Hayır! Tüm bunları bile

bile, vatani satan hainlerin memleketimizi gasp etmesine izin veremeyiz. O yüzden, kapatılmış yollar engel değil bu gece. Biraz yürüyerek biraz koşarak da olsa havalimanına varıp bu olanları durdurmak zorundayız.

Bazıları yol kenarına bazıları yol ortasına bırakılmış araçların arasından ilerlerken radyolardan gelen haberlere kulak veriyoruz ve yayından duyulan bomba sesi kanımızı donduruyor. Halkın Meclisi'nin bombalandığını söylüyor spiker. Bunu yaptığı söylenenler bizim askerimiz değil mi? Neden Meclis'i bombalasinlar? Gerçek olamaz bunlar. Olsa olsa saçma sapan bir kâbustur bu ve birazdan uyanıp hayata kaldığım yerden devam edeceğim.

Derken, ikinci bir bomba sesi tüm bunların kâbus olduğu inancıma bir son veriyor. Ancak bu kez radyodan değil, göklerden gelen bir ses... Yüzlerce insan, sanki kendimizi yukarıdan düşecek bir bombadan koruyabileceğimiz gibi bir an için yere çöküyoruz. Etrafıma bakıyorum. Üstümüze düşen bir şey, yıkılan bir yer, göğe yükselen bir duman bulutu yok... Anlık korkumuz yerini hızla cesarete bırakıyor ve doğrulup, bu kez tek bir sesleriyle ve daha hızlı adımlarla alana doğru yürümeye devam ediyoruz. O anki korkuya rağmen yolunu değiştirip, geriye doğru yürüyen tek bir kişi bile görmüyorum.

Ve gördüğümüz ilk tank... Etrafını karıncalar gibi sarmalayan insanları aşabilsem dokunabileceğim kadar gerçek. Tankı etkisiz hâle getirme macerasından geriye polise teslim edilmiş, kalabalığın içerisinden yürüyen birkaç asker kalmış. Tankı korumaya alan polisler, çiçeği burnunda galibiyetin aşkıyla söylenen tekbirlere eşlik ederken içlerinden birinin gözyaşları yanaklarından süzülüyor.

Polislerden biri "Burada beklemeyin." diye uyarıyor. İleride durdurulması gereken başka bir tank var çünkü. Kendimi heyecanla öne attığımda eşim omzumdan tutup beni yavaşlatmaya çalışıyor. Gözlerine bakıyorum. Yanına kız kardeşi ve eşini alarak sokağa çıkmış bir erkek olarak omuzlarında iki kat yük hissettiğini görebiliyorum. "Merak etme!" diyorum, "Buraya canımızı kurtarmaya değil, vatani kurtarmaya geldik!" Az ileride duran bastonuyla gelmiş yaşlı teyzeyi gösteriyorum. Konuşmuyoruz. Yürümeye devam...

Gökyüzünde beyaz bir ışık topu süzülüyor. Ardından gelen tüyler ürperen patlama sesi, bu kez bir anlığına bile yavaşlatmıyor insanları. Üstümüzden

süzülen büyümlü beyazlıkların birazdan koparacağı patlamalara artık hepimiz hazırlıkta. Yine de her patlamada içimde bir yer darmadağın oluyor. Bu gecenin bir sabahı var mı?

Kalabalıktan sesler yükselmeye başlıyor "Cumhurbaşkanı'mız buraya gelecekmiş!" Şükürler olsun. Hayatta demek ki! Adımlarımızı daha da sıklaştırıyoruz.

Ve bir tank daha... Kısa bir süre önce bir direnişinin üzerinden geçen bu tank, hainlerin elinden kurtarılmış nihayet. Kalabalığın içerisinden ilerlemeye çalışırken yükselen alkışlarla tekbirler gururlu ama bir o kadar da buruk!

Havalimanının kapısına kadar ulaşıyoruz ama içeri girmek mümkün değil içerisi zaten insan dolu. Hangi ara geldi bu kadar insan? Demek ki yüce milletim hiç uyumamış!

Beyaz bir ışık yağmuru, gökyüzünü tamamıyla sarıyor. Bu halkı korusun diye alınan F-16'lar, kendi halkını korkutup kaçırmak için üstümüzde uçuşurken bir haber geliyor. Cumhurbaşkanı'mız alana inmiş. Üstelik birazdan konuşma yapacak. Anlaşılan yukarıdaki karmaşa bu yüzdenmiş. Belki de onun canına kast etmek için.

İçimden bir dua dökülüyor. "Yüce Mevlam!" diyorum. "Benimkisi bir can sadece. Bir yıl, beş yıl, otuz yıl daha yaşamışım hiçbir şey fark etmez. Bu milletin, bu ümmetin ona ihtiyacı var." O an milyonlarca kalbin yaptığım duaya "Amin!" dediğini duyuyorum. F-16'lar üzerimizde leş kargaları gibi uçuşurken Cumhurbaşkanı'mız beklediğimiz konuşmayı yapmaya başlıyor. Bir huzur yayılıyor içime. Tüm karmaşa yerini sükûta bırakıyor. Güneşin doğuşuna az kalmış. Sabahın ilk ışıklarıyla birlikte duama "Amin!" diyen bazılarının dualarının kabul olduğunu öğreniyorum. Şehadetlerine imrenmekten başka bir şey düşmüyor payıma.

Cumhurbaşkanı Erdoğan İstanbul'a geldi ve Atatürk Havalimanı'nda darbe girişimine ilişkin açıklamalar yaptı.

Yıldırım
2016

Bizi Birleştiren Gece

Cengiz Yalçınkaya

O gece yaşadıklarımız bizlere Cemil Meriç'in o hiç akıllardan çıkmaması gereken sözünü hatırlattı "Bu ülkede ilerici, gerici, sağcı, solcu yoktur. Namuslu insanlar ve namussuz insanlar vardır." Yaşadığımız en uzun gecede gördük ki namuslu insanlar vatanları için, toprakları için, iradeleri için mücadele ederken diğerleri onlara kurşun sıkmaya, korkutmaya, darbeye şakşakçılık yapmaya yeltendiler.

Yine gördük ki "sen", "ben", "o" yok, "biz" var.

Mesele ülkemiz olduğunda, mesele vatanımız olduğunda bizim bize ihtiyacımız var. Bu haddini bilmezlerin farkında olmadan bizlere kazandırdığı en önemli şey de sanırım bu oldu. Yeniden birlik ve beraberlik duygusunun tadını almaya başlamış olduk. Türkiye'de oluşan bu "biz" duygusunu siyasetçisinden milletine, askerinden polisine toplumun tüm kesimlerinde görmek bizlere mutluluk veriyor. Böyle şer bir olaydan böyle hayırlı bir olayın doğması Allah'ın bizlere bir lütfu olsa gerek.

O gece özellikle İstanbul ve Ankara başta olmak üzere ülkenin birçok yerinde hareketlilik yaşanmaya başlamıştı. Asker üniforması giymiş ve yıl-

lardır planlı bir şekilde orduya sızmış olan darbeciler ülkemizin gidişatından memnun olmadıkları bahanesiyle harekete geçmiş ve birçok askeri bölgede teyakkuz hâli alınmıştı.

Tanklar kışlalardan çıkartıldı.

Meydanlara hareket edildi.

F-16'lar ve Skorskyler şehirlerin tepesinde uçmaya başladı.

Darbeciler tek tek inlerinden çıkarak bu kalkışmaya el veriyordu. Ülkenin her tarafını yangın yerine çevirmeye çalışıyorlardı. Bu noktalardan biri de Şırnak'tı. Başbakan Binali Yıldırım, TSK içerisindeki cuntacıların giriştiği

hareketi "kalkışma" olarak niteleyince Şırnak Emniyet Müdürlüğü, Valilik konutu önündeki polisye tedbirlerini arttırdı.

Asayiş Şube Müdürü, polis grubuyla birlikte Valilik konutu önüne geldiğinde Şırnak Valisi Ali Ihsan Su, korumalarıyla birlikte konutundan çıkmıştı. Daha sonra alana Emniyet Müdürü Celal Sel ve Cumhuriyet Başsavcısı Mehmet Patlak geldi. O sırada Çakırsöğüt Jandarma Komando Tugay Komutanlığındaki darbeciler harekete geçmeye başlamıştı. Bu hareketliliğin bilgisini alan Emniyet Müdürü Sel, tüm emniyet birimlerine çelik yeleklerini giyerek görevlerinin başına dönmeleri çağrısını yaptı. Vali Ali Ihsan Su ise darbe girişiminden ilçe kaymakamlarını haberdar ederek tedbirlerin alınmasını istedi. Tugaydan hareket eden araçlar Emniyet'e doğru hareket ettilerse de güvenlik önlemlerinin alındığını görerek direksiyonu Cizre'ye doğru çevirdiler.

Ankara ve İstanbul'daki darbecilere destek amaçlı yola çıkmak isteyen Çakırsöğüt Jandarma Komando Tugayı'ndan 300'ü aşkın asker kılıklı hain, İdil yolu üzerindeki havaalanına gitmeyi amaçlamışlardı. Askeri kargo uçakları da bu hainleri almak üzere Şerafettin Elçi Havaalanı'na yönelmişti. Aynı dakikalarda darbe girişiminin haberini alan Cizreli vatandaşlar Emniyet Müdürlüğü önüne doğru yürüyüşe geçmişti. Burada Emniyet'in hemen karşısındaki 105. Polis Noktası direnişin de noktası oldu. Emniyet güçleri havaalanına giden

Mesele ülkemiz olduğunda, mesele vatanımız olduğunda bizim bize ihtiyacımız var. Bu haddini bilmezlerin farkında olmadan bizlere kazandırdığı en önemli şey de sanırım bu oldu. Yeniden birlik ve beraberlik duygusunun tadını almaya başlamış olduk.

caddeyi araçlarıyla trafiğe kapattı. Polis memurları ise silahlarına sarılarak Emniyet Müdürü ve Vali'nin verdiği "Dik durun!" talimatına uymaya çalışıyorlardı. Halk ve polis el ele vermiş darbecileri durdurmaya çalışıyorlardı.

Kargo uçakları bölgeye intikal etmişti ancak bir türlü iniş yapamıyorlardı. Bunun da nedeni Vali Su'nun verdiği talimattı. Havaalanını arayan Vali Su civardaki tüm araçları piste yığdırmış ayrıca kuleye hiçbir uçağın iniş-kalkış yapmayacağı emrini vermişti. Bu nedenle uçaklar pisti pas geçmiş havada turluyorlardı. Tugaydan çıkan darbecilerin durumları bölgede yaşayan köylüler tarafından dakika dakika Cizrelilere aktarılıyordu.

Şırnak'tan gelen ve hainleri taşıyan araçlar Cizre Emniyet Müdürlüğü'nün önüne geldiklerinde hiç beklemedikleri bir manzara ile karşılaştı. Emir kesindi ve geçmeye kalkışmaları hâlinde ağır ateşe maruz kalacakları Çakırsöğüt Jandarma Komando Tugay Komutanı Tuğgeneral Ali Osman Gürcan'a deklare edildi. Tuğgeneral ısrar edince tam teçhizatlı özel harekât polisleri havaya ateş açarak kararlılıklarını gösterdiler. Bunun üzerine darbeci Ali Osman Gürcan ve beraberindekiler her ne kadar ısrar etse de buradan geçemeyeceklerini anlayıp geri dönmeye karar verdiler. Ancak geri dönüş yolunda Şırnak Emniyet Müdürlüğüne bağlı polis ekipleri darbecileri gözaltına aldı.

15 Temmuz darbe girişimi yıllardır terörle anılan Cizre'nin, Cizrelilerin dirilişine sebep oluyordu. Cizre'de yıllardır özlem duyduğumuz manzara gerçekleşmiş polis ile halk canı pahasına aynı hedef uğrunda birleşmiş ve silahlara birlikte göğüs germiştir.

Şırnak Çakırsöğüt Jandarma Komando Tugayı'nda kahraman askerlerimiz darbecilere sonuna kadar direndi ve çatıştı!

İhanetten Kaçış

Turgay Bakırtaş

*"Hani kâfirler seni tutuklamak,
öldürmek yahut Mekke'den sürmek için tuzak
kuruyorlardı. Onlar tuzak kurarlarken
Allah da tuzak kuruyordu. Kuşkusuz ki Allah,
tuzak kuranların en hayırlısıdır."
(Enfal, 30)*

"Baba, o hikâyeyi bir daha anlatsana."

"Hangi hikâyeyi kızım?"

"Hani teröristler Cumhurbaşkanı'nı öldürmeye gitmişti Marmaris'e,
darbe yapacaklardı."

"E ama kızım beş kez anlattım ya!"

"Olsun baba, bir daha anlat, lütfen."

Dizüstü bilgisayarımı kapattım, kanepeye geçtim ve dokuz yaşındaki
meleşimi yanına oturttum.

TEMMUZ 2016
Razı H. Bakırtaş

O ihanet gecesi yaşanırken yaşını bile doldurmamıştı henüz. Akli ermeye başladıktan sonra vatanını tanısin, kim olduğunu bilsin diye tarihimizi anlatıyorum ona. Hz. Peygamber'den, Alparslan'dan, Yunus Emre'den, Fatih'ten, Erbakan'dan bahsediyorum. Ağzı açık dinliyor.

Bazı hikâyeleri diğerlerinden daha heyecanlı buluyor, tekrar tekrar dinlemek istiyor. Tayyip Erdoğan'ın 15 Temmuz gecesi kendisini öldürmeye hazırlanan darbeci teröristleri atlatıp ailesiyle birlikte Marmaris'ten çıkıp İstanbul'a gelişi gibi.

"Şimdi kızım, FETÖ diye bir örgütten bahsetmiştim hat..."

"Baba o canavarları geç."

"Peki kızım... O zamanlar Türkiye'de çok fazla sorun vardı, Cumhurbaşkanı'mız epey yoruluyordu. Yaşlanmaya da başlamıştı üstelik. Darbe kalkışmasından birkaç gün önce tatil için ailesiyle Marmaris'e gitmişti."

"Kim kim gitmişlerdi?"

"İşte eşi, büyük kızı, damadı, torunları filan."

"Küçük müydü torunları?"

"Küçüktü tabi, Ahmet Akif 11 yaşındaydı. Mahinur 6'sına basmıştı, Sadık da senden sadece birkaç ay küçüktü 7 aylık filandı. Marmaris'te bir villada bir-iki gündür tatil deyiler. Zaten o hafta sonu bir gösteri maçı olacaktı Antalya'da, Cumhurbaşkanı Messi'yle birlikte top oynayacaktı."

"Bunu hiç anlatmamıştın!"

"Evet, ben de şimdi fark ettim kızım, o sıralar o kadar büyük bir travma yaşıyorduk ki böyle bir maç yapılacağını ancak birkaç hafta sonra hatırlayabildik."

"Üst katta Yusuf var ya baba, Messi'nin videolarını gösteriyor bana hep tabletten."

"Sen de maşallah futbola baya merak saldın! Neyse işte, 15 Temmuz günü akşama doğru Cumhurbaşkanı'na bazı

telefonlar geldi, olağanüstü şeyler olabileceğini filan söylediler. O zamanlar bu gibi ihbarlar çok fazla yapıldığı için hepsine güvenmiyorlardı. Ama biraz vakit geçtikten sonra her şey ortaya çıktı, teröristler darbeye girişmişlerdi.

"Hemen kalktı, abdest alıp namazını kıldı, takım elbisesini giydi. Sonra da salona geçip ailesiyle, arkadaşlarıyla, koruma ekibiyle birlikte istişare etmeye başladı."

E tabi Cumhurbaşkanı böyle bir durumda kendi hayatının tehlikede olduğunu biliyordu. Hemen kalktı, abdest alıp namazını kıldı, takım elbisesini giydi. Sonra da salona geçip ailesiyle, arkadaşlarıyla, koruma ekibiyle birlikte istişare etmeye başladı."

"Baba istişare ne demek?"

"Bir konu hakkında karar vermeden önce başkalarına danışmak, gerekirse onlarla tartışıp öyle karar vermek demek kızım. Peygamber Efendimiz'in en çok dikkat ettiği şeylerden biriydi, neredeyse her önemli kararını fikrine güvendiği insanlarla istişare ederdi 'Benim dediğim olacak.' demezdi."

"Anladım."

"O akşam Cumhurbaşkanı çok sakindi, hem ailesine hem de diğer insanlara ölebileceklerini ama bunun zaten Allah'ın bir kararı olacağını, bu yüzden hiçbir şeyden korkmamaları gerektiğini söyledi. Bir yandan da buldukları yerden nasıl çıkacaklarını, kimlere güvenip kimlere güvenemeyeceğini düşünüyordu. Sürekli telefonda birileriyle konuşuyordu. Hem acele etmeleri, hem de çok dikkatli olmaları gerekiyordu. O sırada darbeci askerler Cumhurbaşkanı'nı öldürmek için yola çıkmaya hazırlanıyordu. Ama Allah'ın takdiri, planları istedikleri gibi gitmedi."

"Ne oldu?"

"Bir kere Cumhurbaşkanı'nın hangi otel bölgesinde olduğunu biliyorlardı ama kaldığı villayı bilmiyorlardı, onu öğrenmek biraz vakitlerini aldı. Sonra kandırmaya çalıştıkları bazı askerler bir darbe yapıldığını anlayıp onlara engel olmaya çalıştı, helikopterleri bozmaya çalıştılar, bazı pilotlar da uçmayı reddetti. Bunlar olurken helikopterler çalışır durumda olduğu için yakıtları azaldı. İşte bütün bu sebeplerden dolayı çok vakit kaybettiler. Yine de kendilerine güveniyorlardı çünkü savaş uçakları vardı, Cumhurbaşkanı'nın nasıl olsa ellerinden kaçamayacağını düşündüler. Ama Allah onların planlarını bozdu. Cumhurbaşkanı çoktan nereye gideceğine karar vermişti."

"Dalaman'a!"

"Aynen öyle kuzum benim, Dalaman'a, oradan da İstanbul'a gitmeye karar verdi."

"Niye İstanbul?"

“Çünkü İstanbul her şeye rağmen Ankara’dan daha güvenliydi, halk çoktan havalimanına akın etmişti. Ayrıca Cumhurbaşkanı böyle bir gecede halkının yanında olmayı istiyordu ve bunun için en iyi tercih İstanbul’du.”

“Anladım... Sonra?”

“Cumhurbaşkanlığı helikopteri bütün ışıklarını kapatıp Cumhurbaşkanı’nı ve ailesini Marmaris’ten alıp Dalaman’a götürdü. Onlar ayrıldıktan 15 dakika sonra teröristler kaldığı villaya ulaştı, koruma polislerinin bir kısmı orada kalmıştı, yoğun bir çatışma başladı. Polislerden ikisi orada şehit oldu.”

“Allah rahmet eylesin.”

Kızıma ne zaman bir şehadet öyküsü anlatsam (ona ismini verdiğim kahramanını de dâhil) öyle içten rahmet diler ki kucaklayıp saçlarını, boynunu koklamadan, yanaklarını öpmeden duramam. Gene öyle yaptım. Sonra da anlatmaya devam ettim.

“Cumhurbaşkanı ve ailesi Dalaman’a sağ salim ulaştıktan sonra uçağa bindiler. Yolculuğun en tehlikeli kısmı orasıydı, çünkü havada teröristlerin kullandığı savaş uçakları vardı, onlardan birine yakalanabilir, havadayken vurulabilirlerdi. Ama dedim ya, Allah hepsinin planlarını bozdu. Uçağı çok iyi gizlediler, uçuş bilgilerini kimseye vermediler. Havada bir sürü uçak olduğu için darbeciler hangisinin Cumhurbaşkanı’nı taşıdığını bilemezdi. Üstelik moralleri de bozulmuştu çünkü halkın ölmek pahasına sokağa çıkacağını tahmin etmemişlerdi. Darbeye katılmayan generaller direnmişti...”

“Ömer Halisdemir’in komutanı!”

“Evet kızım, o ve başkaları. Daha kimler kimler. Polisler, öğretmenler, inşaat işçileri, şairler, mimarlar, doktorlar, öğrenciler, fotoğrafçılar, anneler, çocuklar... Cumhurbaşkanı İstanbul’a indiğinde tüm bu insanlar onun etrafında el ele tutuştu, etten duvar oldular. O duvarı ne tank, ne tüfek, ne de bomba delebilirdi. Delemedi de zaten.”

Kuzumun gözleri kapanıyordu.

Başını dizlerime koydu, hemencecik uyudu.

Saçlarını okşarken ben de gözlerimi kapattım ve o hem kara hem beyaz hem ihanet hem kahramanlık, hem zillet hem diriliş gecesinin sabahını, güneşin ömrümde görmediğim kadar parlak biçimde doğuşunu düşündüm.

16 Temmuz sabahı, nihayet eve varıp minik kuzumu sarıp sarmalamak için yola çıktığımda şunu çok iyi anlamıştım: Bu vatana hiçbir millet bizden daha çok yakışmıyordu ve kimse onu bizden daha çok sevemezdi. Kimse...

Darbeciler sosyal medya ve dış basın üzerinden Cumhurbaşkanı’mız ve Başkomutan Recep Tayyip Erdoğan’ın yurtdışına kaçtığı yalanını yayarken, o ölümü göze alarak İstanbul’a gelmeyi seçti.

Vatan, Milletin Yanıdır

Öznur İzgi

iki masa, dört sandalye, sehpanın üzerinde çocukluğumu anımsatan bir radyo... Radyonun etrafına toplanmış askerler merakla spikerin ağzından çıkacak kelimeleri bekliyor. İssiz bir tepede küçük bir jandarma karakolu burası.

Askerler duydukları haberleri kendilerince yorumluyor, birbirlerine umut ışığı olmaya gayret ediyor. Bir tanesi dışında hepsi duydukları huzursuzluğu konuşarak azaltmaya çalışıyor. Askerin biri, pencerenin önüne oturmuş sonsuz karanlığa mıhlamış gözlerini. Dudakları kıpır kıpır...

"Devrem!" diye sesleniyor arkadaşı. "Ne yapıyorsun orada, yanımıza sokulsana. Birlikte olalım, bir olalım. Biz doğuda tehlikede sanırken kendimizi meğer ülkenin batısı, gözbebeği şehri kuşatılmış baksana!"

Kendi dünyasına dalan asker, söylenenlere aldirmeden mır mır konuşmaya devam ediyor. Yanına yaklaşan ısrarcı arkadaşı eğilip askere kulak veriyor. Anlayamadığı birkaç kelime işitiyor. Galiba Arapça bir şeyler diye düşünüyor. Sonra çocukluğundan kalan kelime parçaları geliyor aklına. Kur'an

kursuna gittiği günlerden, zihninde tozlanan kelime kırıntıları. Tahminine göre asker Kur'an okuyor. Başka bir asker daha geliyor yanlarına. "Off!" diyor. "Off ki ne off! Güzel ülkem benim, neler yaşıyor böyle? Kimler kimlere saldırıyor? Türk askeri Türk askerine karşı, dahası Türk askeri Türk halkına karşı. Akıl alır gibi değil!"

Sürekli dudaklarını kıpırtıdan asker, konuşan arkadaşına diyor gözlerini. "Dua edelim kardeşler, dua edelim. Şu an yapabileceğimiz en anlamlı şey dua etmektir. Rabbim güç kuvvet versin mert, cesur Türk halkına. Müslüman kardeşlerimiz o alçaklara geçit vermesin, vatanımız satılmışların yâri olmasın diye yalvaralım."

Askerlerin hepsi arkadaşlarına hak verip içlerinden dilleri döndüğünce ülkeleri adına dua ediyorlar. Öyle bir sessizlik kaplıyor ki tepeyi, ürkütüyör ortamın durgunluğu herkesi. Burası Şırnak çünkü burada bu kadar sessizlik hayra alamet değil. Hele geceleri... Daha temkinli olmanın vakti bu saatler.

Gaflete dalmadan, uykunun esiri olmadan nöbet tutmanın vakti.

Birden kapı açılıyor. İçleri geçmek üzere olan askerler aniden ok gibi fırlıyorlar ayağa. Gelen komutanları. Askerlere bakıp gözlerini kısıyor ve sert bir şekilde "Toparlanın!" diye emir veriyor. Askerler emre uyarak hemen harekete geçiyorlar ama akıllarında hepsinin aynı soru "Komutanın nesi var?" Onların bildiği komutanın sert görüntüsünün altında babacan bir yan vardır. Daima onlarla ilgilenir hâl hatır sorar. Keyiflerini ölçer kendince. Ama bu gece çok farklı. Komutan, askerlere daha önce göstermediği bir yüzünü gösteriyor bu defa. Sert, keskin, kararlı.

Komutanlarının emri üzerine askerler jandarma çipi-ne binip Şırnak il merkezine geliyorlar. Akıllarının erdiğince tahminlerde bulunmaya başlıyorlar olup bitenler hakkında.

Merkez karakola ulaştıklarında görüyorlar ki kendileri gibi civardaki pek çok asker de buraya getirilmiş. Olağanüstü durum sadece ülkenin batısında değil, doğusunda da başlamış diye düşünmeye başlıyorlar.

*"Off ki ne off!
Güzel ülkem
benim, neler
yaşanıyor böyle?
Kimler kimlere
saldırıyor? Türk
askeri Türk
askerine karşı,
dahası Türk
askeri Türk
halkına karşı.
Akıl alır gibi
değil!"*

Askerler düşünedursun komutanları yine aynı sert, kararlı tavrıyla içlerini yakan emri veriyor. "Sokağa çıkan halka karşı duracaksınız." Askerler canlarından çok sevdikleri yeri geldiğinde ağabeyleri, yeri geldiğinde babaları yerine koydukları komutanlarının emrine itaat etmeyeceklerinden eminler.

Komutan emri verdiği hâlde karşısında duran askerlerde hiçbir hareketlenme olmayınca tekrar daha yüksek sesle az önceki cümleyi haykırıyor. "Sokağa çıkan halka karşı duracaksınız!" Askerlerden biri bir adım öne çıkarak komutanını saygıyla selamlıyor. "Komutanım, emrinizi sorgulamak haddimiz değil lakin Türk halkına karşı durmak, onlara cephe almak Türk askerine yakışmaz." diyor. Komutan duyduğu ve hiç beklemediği cümleler karşısında bir an afallıyor ama hemen toparlanıyor.

Askerlere "Haddinizi aşmayın o hâlde!" diye bağıyor. Askerler kati bir tavırla emre itaat etmeyeceklerini hatta Cumhurbaşkanı'nın emriyle sokağa çıkan, bayrağına vatanına sahip çıkan Türk halkının yanında yer alacaklarını ifade ediyorlar. Oracıkta kendilerini tarihin kahramanlar sayfalarına yazdırıyorlar.

Şırnak'ta vatansever askerler, darbecilerin emirlerine itaatsizlik ederek Türk halkının yanında yer alacaklarını bildirdiler.

Barış Gücü'nün En Uzun Gece Koşusu

Volkan Ekiz

Ankara'daki onlarca askeri kurumdan biri de 28. Mekanize Piyade Tugay Komutanlığı. Ne kadar da askeri birlik ismi gibi bir askeri birlik ismi değil mi? Ancak onu diğerlerinden ayıran bir özelliği var. Bu tugayın diğer ismi "Barış Gücü" Türkiye'den yurtdışına gidecek olan tüm er ve erbaşlar bu tugaydan seçiliyor. Samsun Yolu üzerindeki devasa kışlanın adı Orgeneral Eşref Akıncı. Yine bir şey ifade etmedi değil mi? "Kıbrıs Harekâtı'nı komuta eden paşa." dersem sanırım taşlar yerine oturur.

Aslında Türkiye'nin en tanınmış tugayından bahsediyoruz. CNN Türk'te yayınlanan "Barış Gücü" ya da TRT'deki "Savaşta Barışta Türk Ordusu" programlarında en çok onları görüyoruz. Haydi, bu programlara hiç denk gelmediniz. Peki ya 4 Temmuz 1999'da Kosova halkının yoğun sevgi tezahüratları, söyledikleri Türkçe marşlar ve şarkılar eşliğinde Prizren'e giren ve halkın "En büyük asker bizim asker!" diye tezahürat yaptığı Kosova Türk Barış Gücü Görev Kuvveti'nin videosunu yaşlanmış gözlerle hiç mi izlemediniz?

Hülasa, Mamak 28. Mekanize Piyade Tugay Komutanlığı derken Türk milletini ve onun ordusunu Somali'den Arnavutluk'a, Bosna-Hersek'ten

Afganistan'a, Kosova'dan Lübnan'a, Doğu Timor'dan Filistin'e şerefle temsil eden bir tugaydan bahsediyoruz. Barış Gücü derken yıllardır dünyanın dört bir köşesinde mazlumun duasını alan askerimizden bahsediyoruz.

Bu kadar tanıdık, bu kadar sembolik ve bu kadar dualı bir askeri birliğin 15 Temmuz 2016'da Fethullahçı Terör Örgütü (FETÖ) mensuplarınca yapılan silahlı darbe girişiminde tarihi bir rol oynamasından doğal ne olabilir ki...

Akif'e "Bir hilâl uğruna ya Rab, ne güneşler batıyor!" dedirten ay Ankara'nın üzerinde salınmaya başlamıştı. Dolunay olduğunda gündüz gibi aydınlanan vadi bu gece her zamankinden daha karanlıktı. Ankara'nın en büyük kışlarından biri olan Mamak 28. Mekanize Piyade Tugay Komutanlığı içerisinde koşmakta olan askerler ne olduğunu anlamadan gece koşusuna

çıkışlardı. Derinliği on km'den fazla olan bir vadide gece vakti koşuşan binlerce asker, ne kadar fotografik bir manzara. Hava karardıktan biraz sonra bölük komutanları tüm askerleri toplamış ve binlerce askere arazide eğitim koşusu yapma emri vermişti. Tüm tugay gece koşu yapıyor, kimse ne olduğunu bilmiyordu, bir kişi dışında...

Binlerce yıllık Türk ordusunun isimsiz kahramanı bir albay 15 Temmuz kalkışma teşebbüsünü önceden haber almıştı. Darbeciler mutlaka Ankara'nın en önemli askeri birliklerinden biri olan tugaya gelecekler ve hain planlarını gerçekleştirmek için personel, zırhlı araç ve tank desteği isteyeceklerdi. Emir komuta zinciri içerisinde ne olup bittiğini Albay dâhil kimse bilmiyordu, belki bu emre direnmek imkânsız olabilirdi ancak ertelemek ve etkisini zayıflamak mümkündü. Albay zekice bir plan yapmıştı. Tugaydaki yüzlerce tank ve zırhlı araç ancak onları kullanacak personel olduğunda çalıştırılabilirdi. Tankları ulaşılamaz kılmak mümkün değildi. Peki ya onların sürücülerini on km'lik bir vadide ulaşılamaz kılmak, bu pekâlâ

mümkündü. Millete tuzak kuranlara karşı bir tuzak da kendisi kuracaktı. Ayette ne buyruluyordu "Onlar tuzak kurarlarken Allah da karşılığını kuruyordu. Allah tuzakların hayırlısını kurar."

Akif'e "Bir hilâl uğruna ya Rab, ne güneşler batıyor!" dedirten ay Ankara'nın üzerinde salınmaya başlamıştı. Dolunay olduğunda gündüz gibi aydınlanan vadi bu gece her zamankinden daha karanlıktı.

Ve vakit gelmiş, komutan elbisesi içerisindeki hain darbe destekçisi tugaya ulaşmıştı. Peygamber ocağını ihanetin bir parçası hâline getirmek için emrini verdi "Askerleri toplayın!" Tuzaklarını kuranlara daha hayırlı bir tuzakla karşılık veren albay cevap verdi "Askerler gece koşusundalar!" Buna karşılık darbeciler "Ne kadar asker toplayabilirsen hemen topla!" diyebilmişti.

Telsizler, emirler, çağrılar ile binlerce asker tekrar geri toplanmaya çalışırken zaman hızla geçiyordu. Darbeci generalin suratı şekilden şekle, renkten renge giriyordu. Oysa her şeyi gizli gizli planlamışlardı, on yıllardır yaptıkları gibi sinsi sinsi tuzaklarını kurmuşlardı. Kardeşlerinden, eşlerinden, evlatlarından, komşularından, arkadaşlarından saklayarak giriştikleri her teşebbüste muvaffak oluyorlardı. Ama bu sefer ne olduğunu anlamadıkları şekilde işler ters gidiyordu. İhanet teşebbüsünün karşısına çıkan millet, şehitlik şerbetinden kana kana içmek için sabırsızlıkla sokaklara dökülüyordu. Selalar sanki dev bir tespihin ipliği gibi camilerimizi birbirine bağlıyordu.

Darbe girişiminin en hayati evresi olan ilk birkaç saatte önce Ankara'da sonra tüm Türkiye'de dengeleri değiştirebilecek yüzlerce tank ve zırhlı araç göklerden gelen bir kararın neticesinde yerlerinden kıpırdamamış, yapılan ihanet planı kahraman bir albayın feraseti ile akamete uğramış ve katılım sadece birkaç tank ile sınırlı kalmıştı. Yıllardır mazlum coğrafyalarda dua üzerine dua alan Barış Gücü Tugayı, o mazlumların yüzü suyu hürmetine, dünyadaki tüm mazlumların umudu milletine tuzak kurmaya kalkan hainlerin tuzaklarını işte o mazlumların dualarıyla bozmuştu.

**28. Mekanize Piyade Tugay Komutanlığı
yani Barış Gücü'nün darbeciler tarafından
kullanılmasına engel olmak isteyen kahra-
man Albay askerleri gece koşusuna çıkardı.**

Bu Göğüs Tüfeğe...

Nergihan Yeşilyurt

Aklına sığmıyordu “Bu namlu kime çevrildi?” Bir sırtlana kanat taksanız bu onun sırtlan olduğu gerçeğini değiştirir mi? Kartal sürünür mü? Her canlı kendi vazifesini gerçekleştirirken nasıl olur da insanın izzeti bu denli ayaklar altına alınır. Yıllarca verilen mücadeleleri düşündü Mustafa. Kendi mücadelesini. 28 Şubat’ı, “Bin yıl sürecek!” denilen karanlığı. Ailesiyle bir anda ortada kalışını... Yıllarca göğünü kolladığı toprakların ortasında bir öksüz gibi kalakalışını. Pes etmemişti. Adı “seçilmiş” demektir. Seçilmiş olmak zorlukta birlikte yılmamayı da beraberinde getiriyordu. Adın asıl sahibini mahcup edemezdi. İnaniyordu. Yılmadı. Ya şimdi? Televizyon ekranlarından zihnine doğru akan görüntüleri tartıyor, aklına sığdıramıyordu: “Bu namlu kime çevrildi?”

Aklına sığmıyordu Mustafa’nın, cevabını gözleriyle görmesine kulaklarıyla duymasına rağmen. Gelen her haberle 97 yılına, kâbus günlerine taşıyordu aklı. Ordudan, onurlu vazifesinden onursuzca atılışını sonra hakkın yerini buluşunu geri dönüşünü düşünüyordu. Hakkın yerini bulması 14 yıl sürmüştü, günler hiç kolay değilken on dört yıl, mücadele vermenin yanında yalnızlığı da tatmıştı. Ama ne gam! Allah, tevekkül edenlerle beraber değil miydi, Allah hep Galip değil miydi?

Oğullarının anlattıkları Ankara'daki arkadaşının onayladıklarına bakılırsa bir kalkışma söz konusuydu. Hazırlandı, evlatlarını yanına katarak evvelâ semt karakolunun ardından da Kurtköy Jandarma Komutanlığının yolunu tuttu. İçi içini yiyordu, işin aslını öğrenmesi gerekiyordu, bir hainlik bir pusu dönüyorsa son işi bu bile olsa tüm gücüyle karşı duracak, daha önce yaşananların olmasına, hakkın ve insan izzetinin yere düşürülmesine izin vermeyecekti. Jandarma Komutanlığından da tatmin edici bir cevap alama-

yınca güzergâhlarını Cevizli'deki General Nurettin Baransel Kışlası yönünde değiştirdiler. Kışlaya vardıklarında tankların kışla dışına çıkmış, yolu kapatmış olduğunu gördüler. Üçü de kararlıydı, bu tanklar buradan çekilmeliydi. Ama nasıl? Albay emeklisiydi Mustafa, askerle nasıl konuşulur biliyordu ama bu askerler yasalara aykırı emre itaat edilmeyeceğini bilmiyorlardı. "Burası halkın yolu, çekin tanklarınızı." dedi askerlerin üzerine yürürken. Bir yandan da "Darbe oldu, geri dönün." diyen askerlerin moralini bozmak için darbe emrini veren komutanın öldürüldüğünü söylüyordu. Ancak ne fayda, askerde bir çözümlenme bir yana dursun, silahlarını önce olanları telefonuyla belgelemeye çalışan oğluna sonra da Albay'a çevirdiler. Bu acizliği, bu ümitsizliği iyi biliyordu Mustafa. "Tankın namluları millete döndürüldü." diye bağırırdı oğlu Murat. Nişan vaziyetini almış askerlere "Siz kimin askerlerisiniz, bu milletin askeri milletin nasıl silah doğrultur." İçi kaynıyordu, içi haykırıyordu. Darbelerin bu güzel topraklarda nelere mal olduğunu çok iyi biliyordu, evlatlarının ve tüm vatan evlatlarının hâlini düşünüp bağırılmaya, direnmeye devam etti. Kışladan gelen Yüzbaşı'nın talimatıyla tanklar kenara çekilip açılır gibi oldular. Ancak onlar geçtikten sonra yol eski hâline dönmüştü.

"Daha çok insan lazımdı, bir iki kişiyle olacak iş değil." diye düşündü Mustafa. İlçe teşkilatları önünde toplananlara Cevizli'deki kışlanın durumunda bahsetti. O esnada Başkomutan açıklama yapıyordu, insanlar havalimanlarına akın ediyordu. Mustafa ve oğulları Sabiha Gökçen

Havalimanı'nın yolunu tuttu. "Allah'ım, sana şükürler olsun." dedi tuttuğu soluğunu bırakırken "Bütün İstanbul darbeye karşı ayaklanmış." İnsanlar havalimanını doldurmuşlardı. Herkes her bir koldan tankları ele geçirmeye, zapt etmeye uğraşıyordu. Polis ve halk omuz omuza bir mücadele içindeydi. Bir an, kışla önünde kendilerine silah doğrultmuş darbecileri düşündü. İçi sızladı. Tanklar birer birer ele geçirilirken, halka ateş açılmasının emredildiğini "Halkıma silah kullanacağıma kendimi vururum." diyen askerlerin kendi kafasına sıkmasıyla öğreniyorlardı.

"Kim bilir nerelerde ne emirleri demir gibi kesiyordu bu yiğit kafalar." diye geçirdi içinden. İçi serinledi. Mustafa'nın içinden geçen, kabul olunmuş duaydı. Ülkenin dört bir yanında sokağa dökülmüş, âdeta "Bu göğüs tüfeği!" dercesine, göğsüyle medeniyetin lanetli icadı tüfeği vuran insanlarla, insanlarla, insanlarla dolup taşmıştı meydanlar.

28 Şubat darbesinde YAŞ kararı ile ordudan uzaklaştırılan vatansever komutanlardan Mustafa Hacımustafaoğulları Kurtköy Jandarma Komutanlığının önünde darbeci askerlerin karşısına dikilip onları durdurmak için mücadele etti.

Yıllarca verilen mücadeleleri düşündü Mustafa. Kendi mücadelesini. 28 Şubat'ı, "Bin yıl sürecek!" denilen karanlığı. Ailesiyle bir anda ortada kalışını... Yıllarca göğünü kolladığı toprakların ortasında bir öksüz gibi kalakalışını. Pes etmemişti. Adı "seçilmiş" demekti.

TÜRKSAT'ta Direniş Destanı

Gonca Babür Çakır

"Birileri şu anda Türkiye'de tankların altında ölüyor, F-16'lar kadın, çocuk, silahsız demeden ölüm kusuyor." dese "Delirdiniz mi?" diyecek kadar her şeyden habersizdi Yasemin Özsoy.

Çay, çekirdek bir de candan öte komşularla muhabbet televizyonu aratmıyordu. Gece yarısı eşi aradı. Sesi telaşlıydı, hızlıca "Neredesiniz? Eve girin! Işıkları kapatın!" dedi.

TÜRKSAT Nizamiyesi'nin içindeki lojmanda yaşamalarına rağmen Türkiye'nin başına gelen kâbustan haberleri yoktu. Bahçedeki kadın ve çocuklar korkuyla evlerine koştular.

Karanlıktaki endişeli bekleyişleri kapı zili duyulunca daha da arttı.

Tanımadıkları bir adam soğukkanlı bir şekilde "TÜRKSAT bombalanacak hemen evlerinizi boşaltın!" diyordu.

Neden, nasıl, kim bunlar, eşim nerede soruları havada asılı kaldı.

Kısacık bir an için küçük oğlu ile birbirlerinin yüzlerine baktılar. Sessizliği bomba sesleri bozdu.

"Haydi acele edin çıkmanız gerekiyor." diyen adam geldiği gibi kayboldu.

Biri bir yaşında diğeri birkaç aylık iki bebeği ile evde yalnız kalan komşusunu da yanına alan Yasemin, oğlunun kullandığı araçla Nizamiye'den çıktı. Nereden bilebilirdi bu çıkış anı eşinin kalleşçe vatan kurşununa tutulduğu andı.

İşte dakikaların saatlere döndüğü o sırada TÜRKSAT baskını yaşandı. TRT'yi basıp haber spikerine silah zoruyla korsan "Darbe Bildirisi" okutan hainlerin hedefinde şimdi de tüm ülkenin iletişim ağı olan TÜRKSAT uyduları vardı.

Lojmanlar boşaltıldı. TÜRKSAT yönetiminin talimatı ile kampüsün girişine yerleştirilen ağır kamyonlar darbecilerin karayolu ile girişlerini engellediği için hainler B planını devreye soktular.

Biri askeri personeli taşıyan diğeri saldırı amaçlı gelen iki kobra tipi helikopter nizamiyeye inmeye çalıştı. Her şey çok hızlı gelişti. Türkiye'nin bu oyunu bozması için TÜRKSAT'ın işgalinin engellenmesi şarttı.

O gece ne can korkusu ne de geride bırakacaklarını düşündü güvenlik görevlileri.

Ellerindeki düşük menzilli silahlarla darbeci hainlere gözlerini kırpmadan ateş açtılar. Ama gecenin karanlığını delip geçen yüzlerce mermi tesisin girişini yerle bir etti. Dört personel yaralandı.

Çatışma anında binanın yan tarafına indirilen on üç asker sinsice ilerleyerek güvenlik görevlilerini rehin aldılar.

Eşi, oğlu ve komşularının güvende olduğunu düşünen güvenlik şefi Ahmet Özsoy vatanın diğer evlatlarını da özgürce yaşatmak için bir plan yaptı. Olup biteni yerleşkenin uzağında izleyen güvenlik şefi arkadaşı Ali Karslı ile helikopterlerin uzaklaştığını görür görmez otomobille kampüse doğru hareket etti. Şehit olmak için koşar gibi hızla...

Havaya yayılan barut kokusunu ciğerlerine çekerek gururla emirler yağdıran cuntacı komutan karanlığın içinde beliren farları görünce panikle vur emrini verdi. Vur! Kim olduğunu ne için geldiğini bilmediğin bu insanları vur! Üstelik kendi vatanının silahlarıyla! En acısı da buydu. Düşmanın da dostun da sırtında devlet üniforması vardı.

Onlarca mermi aracı delik deşik etti. Kontrolenden çıkan araç nizamiyenin içine girdi. Yaralı güvenlik şefi kendi çabaları ile otomobilinden çıkıp kaldırılma kadar gidebildi. Bu kadar gaddar olacaklarını o yaralı vücuduyla kaldırılma uzandığında bile aklından geçirmede. Çocuklarının daha mezu-niyetleri, düşünleri vardı görmesi gereken. İnsanlığını yitirip canavarlaşan

hainler hastaneye götürülmesine bile izin vermediler. Ahmet Özsoy'un yaralı vücudunu alelacele arayıp bir kenara ittiler.

Binaya giren FETÖ'cü teröristler diğerleri gibi yine aynı cümleleri kurdular. "Asker, devlet yönetimine el koydu. Emirlerime itaat ederseniz can güvenliğiniz korunacak. Ve size emrediyorum Ulusal TV yayınlarını kesin!"

Ama sistem odası görevlileri teröristleri oyaladı. Yayınları kesmedi. Zira vatan için şehadet şerbeti, gül şerbeti gibi kana kana içilirdi. Tehditler eyleme dönüşmeye başlayınca TÜRKSAT'ın kahraman personeli sadece birkaç yerel kanalın yayını keski. Çok zaman kaybı yaşandığını gören cuntacılar daha önce Samanyolu TV'de ve TÜBİTAK'ta çalışan dört mühendisi devreye soktu. Bu sırada bina girişini saran polisler içeri girmeye çalışan dört sivilden şüphelendi.

İçeri giremeyeceklerini anlayınca kaçmaya çalışan vatan hainleri derdest edildi. Bu haberi alan FETÖ'cü komutanın âdeta kanı çekildi, çok öfkelenildi. Çünkü aynı dakikalarda Cumhurbaşkanı CNN Türk'e, A Haber'e bağlandı. Televizyon yayınları puslu havayı netleştirdi. Cumhurbaşkanı Tayyip Erdoğan'ın çağrısı halkı sokaklara döktü. Canını vatanına siper eden milyonların gözü karalığını gören cuntacı vatan hainleri hakaretler savurarak çalışanları dışarıya çıkardı. Dakikalar sonra Gölbaşı yerleşkesi savaş uçağı ve taarruz helikopterlerinin hedefi oldu. Üzerinde Türk Bayrağı resmi bulunan milyon dolarlık çanak antenler ve sistem odaları delik deşik edildi. Vatan hainlerine Allah fırsat vermedi. Şehit güvenlik şefi Ahmet Özsoy ve Ali Karslı'nın kanı yerde kalmadı. Darbeciler amaçlarına ulaşamadı. Sadece kısa süreliğine kesilen TV yayınları TÜRKSAT personelinin arızaları hızla onarması sonucu kaldığı yerden devam etti.

TÜRKSAT Tesisler İşletme Direktörü Ahmet Özsoy, TÜRKSAT Gölbaşı Yerleşkesinde FETÖ'nün darbe girişimine direnirken şehit oldu.

“O Benim Vedat’ımdı...”

Aylin Izmir

Ülkesini zalimlere teslim etmemek için sokağa çıkan Vedat Bağçeğci, CNN Türk binasının yakınlarındaki helikopterden açılan yaylım ateşinde şehit oldu. Bağçeğci, geride gözü yaşlı bir eş ve 3 yaşındaki Zeynep’i bıraktı.

Büşra Bağçeğci o gün Vedat’ının sesini son kez duyacaktı. İçini aniden bir korku kapladı. Bu duyguyu ilk kez tadıyordu. Sahi neydi içini bu denli saran huzursuzluk? Kur’an okumaya başladı. İki sayfa okudu okumadı, sevdiğinin kara haberi geldi İstanbul’dan.

Henüz dört sene önce söz vermişlerdi bir yastıkta kocayacaklarına... Birlikte yepyeni bir hayata adım atmışlardı. Büşra, Vedat’ıyla geçirdiği her güne şükrediyor, onu âdeta gözünden sakınıyordu. En sevdiği yemekleri yapıyor, eşinin sesini birkaç saat duyamayınca hemen telefona sarılıyordu. Zaman su gibi akıp geçmişti onlar için. Daha görecekleri nice yıllar vardı. Cennet kokulu Zeynep’i de kucağına alan Büşra daha ne isteyebilirdi ki? Gününün büyük bir kısmı onunla geçiyor, Zeynep’in ilk “anne” ve “baba” deyişlerine şahitlik ediyorlardı. Hele “baba” deyişi yok mu? Daha yeni yeni dilinin döndüğü bu sözcüğü bu kadar kısa sürede söyleyebileceğini nereden bilebilirdi ki Zeynep? Üç yıllık ömrüne sığdırdığı babasını 15 Temmuz gecesi

hain kurşunlar kopardı ondan. Tüm olup bitenden habersiz “Babam işe gitti, gelecek!” derken de umut doluydu küçücük yüreği.

Büşra, o kara geceden bir hafta önce Elazığ’daki ailesinin yanına gitmeye karar verdi. Her zaman giderdi fakat bu kez adını koyamadığı bir his vardı içinde. Hem ailesini görmek istiyor hem de Vedat’ından ayrılmak istemiyordu. Nihayet kararını verdi ve Zeynep’i de alarak Elazığ’a gitti. Babasıyla birlikte kuyumculuk yapan Vedat ise eşi ve kızı Elazığ’da olduğu için o gün ailesinin yanında kalmaya karar verdi. Annesinin kendileri için hazırladığı yemekleri iştahla yiyip çaylarını yudumlamak üzere salona yöneldiler. Her zamanki gibi haber bültenlerini izleyecek ve ailece sohbet edeceklerdi. Ama o gün diğerlerinden farklıydı. TRT’deki spiker tedirgin bakışlarla Türk Silahlı Kuvvetlerinin yönetime el koyduğunu söylüyordu. Aniden bir korku kapladı içlerini. Ne olacaktı şimdi? Akıllarından tüm bu sorular geçerken Cumhurbaşkanı Erdoğan CNN Türk’e bağlanıp halkı darbeye karşı durmak için sokağa çağırıyordu. Bu saatten sonra kim tutabilirdi ki Vedat ve babasını? Anne Behiye Bağçeğci daha ne olup bittiğini anlamadan oğlu ve eşinin aniden sokağa çıktığını gördü. Baba Mehmet Bağçeğci, havalimanına gitmek için aynı apartmanda oturan kardeşleriyle çoktan yola koyulmuştu bile. Vedat ise ilk önce Sultangazi Belediyesi’nin orada bulunan arkadaşlarının yanına gitti. Arkadaşlarıyla birlikte motosiklete atlayarak o da havalimanının yolunu tuttu.

Büşra da tüm yaşananları haber bültenlerinden öğrendi. Aklına hemen Vedat’ı geldi ve güvende olup olmadığını sordu. Vedat ona annesinin evine gittiğini ve dışarı çıkmayacağını söylemişti. Büşra ona espri yapıyordu. Son gülüşmeleri sevdiğiyle... Vedat’ıyla konuştuktan sonra içini bir huzursuzluk kapladı. Yatsı namazını kıldı ve darbeye geçit vermemek için o da sokağa çıkacaktı ama Zeynep uyuyordu. Yasin-i Şerif okuyarak ülkesi için dualar ediyordu Büşra. İçini büyük bir korku kaplamıştı. Hemen görüncesini arayıp “Bugün çok korkuyorum. İçimdeki tedirginlik geçmiyor.” dedi. Vedat’ını aradı defalarca. Telefon kapalıydı. Ona ulaşamadıkça içini içini yiyordu.

Vedat ve arkadaşı yoğun trafikte motosikletleriyle rahatlıkla yol alıyordu. CNN Türk binasının orada durup, kalabalığın içine karışmaya karar verdiler. Vedat, askerlerin karşısında dikilecek, Zeynep’in geleceğini karartmak isteyen

darbecilerin oyununu bozacaktı. Birkaç adım atmıştı ki helikopterden açılan yaylım ateşiyle vurularak oracıkta yere yığıldı. Esenler Kadın Doğum Hastanesi’ne kaldırıldı 28’lik delikanlı. Tüm müdahalelere rağmen kurtarılamadı.

Oğlundan bir türlü haber alamayan Mehmet Bağçeğci’yi, Vedat’ı hastaneye kaldıran arkadaşı aradı. Oğlunun yaralanıp hastaneye kaldırıldığını öğrenen baba, bir araç bulup hemen hastaneye varmak istiyordu. Kendi aracı çok uzaklarda kalan baba, durdurduğu araçla hastaneye ulaşmayı başardı. Bir haber alabilmek için yana yakıla oğlunu soruyordu etraftakilere. Vedat’a son müdahaleyi yapan doktor yanına yaklaştı ve “Oğlunuzu kurtaramadık!” dedi. Saatlerce kulaklarında yankılandı bu cümle. İnanmak istemiyordu. Daha birkaç saat önce birlikteydiler.

Büşra hâlâ Vedat’ından bir haber alamıyordu. Defalarca çaldırdı telefonunu... “Vedat, hiçbir zaman böyle yapmazdı. Kesin başına bir şey geldi.” diyerek umudunu hepten kaybetmişti artık. Dakikalar sonra İstanbul’dan bir telefon geldi: Vedat, omzundan vuruldu! Aldığı bu haberle yıkılan Büşra, ailesiyle birlikte hemen yola koyuldu. “Sadece omzundan yaralanmış, kurtarılacak.” düşüncesiyle sevdiğinin yanına varmak için sabırsızlanıyordu. İstanbul’a geldiğinde acı gerçek bir tokat gibi yüzüne çarptı. Vedat şehit olmuştu. Daha 22’sinde olan Büşra, sevmelere doyamadığı eşini toprağa verecekti. “Hiçbir şeyi gelmezdi gözüme. Ben şimdi ne yapacağım onsuz. O benim Vedat’ımdı.” diye sayıkladı durdu bıkmadan...

Zeynep babasının elinden tutamadan okula gidecek, telli duvaklı gelin olurken öpemeyecekti ellerinden.

Şehitliğin ne demek olduğunu anlayamayacak kadar küçük bir kız çocuğuydu Zeynep...

Hep böyle yaralı bir çocuk olarak kalacaktı.

Ülkesini zalimlere teslim etmemek için sokağa çıkan Vedat Bağçeğci, CNN Türk binasının yakınlarında helikopterden açılan yaylım ateşinde şehit oldu.

TEMMUZ 2016

Benlihan

Halk Medyayı Askerden Kurtardı

Ebru Olur

15 Temmuz akşamı tüm basın camiasında aynı hız ve rutin işleyişi ile gün akşama yaklaşıyordu. Kimsenin haberi olmasa da ülkenin en kritik saatleri gelip çatmak üzereydi.

Cumhurbaşkanı Erdoğan'ı FaceTime üzerinden canlı yayına bağlayarak ülkenin kaderini değiştirecek yayının CNN Türk tarafından yapılacağını kimse bilmiyordu.

Gelişmiş ülkelerde yön verici unsurlarından biri olan medya iş başındaydı. Ve Türk medya camiasında tarihine geçecek bir başarıya imza atılmak üzereydi.

Ailesiyle dışarıda yemek yerken haberi alan CNN Türk spikeri hızla görevinin başına geçmek için harekete geçti ve yayın koltuğuna oturdu.

Haber müdürlüğü herkesi göreve çağırıyordu. Ülkede olağanüstü bir hâl olduğu açıktı. Bütün çalışanlar önemli yerlerde görevlendiriliyordu...

Kanalın istihbaratı ilk anlarda TSK'nın emir komuta zincirinin dışında büyük bir kalkışma olduğu bilgisine ulaşmıştı. Ancak bunu doğrulatabırları için veremiyorlardı.

Sonunda yayın ekibi Cumhurbaşkanlığı Özel Kalem Müdürüne ulaşmayı başardı. Ve Cumhurbaşkanı ülkesine ekranlar aracılığı ile o hayati çağrışı yaptı.

Haber kanalında tüm bunlar yaşanırken cuntacı askerler önemli gördükleri noktalara asker sevkine devam ediyordu. Cuntacılar işi bitirdiklerini düşündükleri anda Reiscumhur halkına seslenmişti bile. Sosyal medya üzerinden algı operasyonlarına başlayarak kendisinin Almanya'ya kaçtığı haberini yayanlar sukutuhayale uğramışlardı.

Merkez medyada iktidara muhalif tutumuyla bilinen bir kanalda Reiscumhur'un halka seslendiğini duyunca dilleri tutulmuş şok yaşamışlardı. Bu yayının CNN Türk'ten yapıldığı haberini alan cuntacılar derhâl ekiplerini oraya yönlendirdiler. Kapıda beliren eli silahlı eşkiyalar haber kanalının yayını kesmek için emir aldıklarını söyleyerek kanala girdiler.

Haber müdürü cuntacılar ile konuşmasında onları yaptıklarının doğru olmadığına ikna etmeye çalışıyordu. Ama nafileydi...

Canlı yayının olduğu yerin nerede olduğunu soran cuntacıları oyalamaya çalıştı haber müdürü. Fakat sonunda yayın odasını buldular. Reji odasına giren eli silahlı grup yayını kesmeyi bilmedikleri için bilen birisini istediler. Müdür yine olayların akışını yavaşlatmak niyeti ile tamam diyerek yayını kesecek olan arkadaşını ağırdan alarak getirtmişti. Rejiye giren basın mensubu haber müdürü kadar serinkanlı olmadığından darbecilerle yaşanan gerilim sonucu içeriden birkaç el silah sesi duyuldu.

Tüm bunları ise ekran başındakiler canlı olarak izliyordu. Silah sesi ekran başındakilerin nefesini kesmişti...

O esnada askerler herkesi dışarıya yönlendiriyor ve kanalı boşaltmaya çalışıyorlardı. Haber müdürünü de dışarı almak istediklerinde "Ben buradan ayrılmam." sözüyle karşılaşmışlardı. Tüm bu karmaşa sürerken kanalın giriş kapısında hareketlenme olmaya başlamıştı. Sivil halk uzun yıllar kendi

aleyhine yayın yapmasına rağmen, darbe konusundaki kararlı duruşundan dolayı medyasını cuntacıların eline bırakmaya niyetli değildi.

Bir haber kanalında olmayacak şeyler yaşanıyordu. Arbede, kargaşa, silah sesleri...

Cuntacılar ne yapacaklarını bilmez bir hâldeydi. İlk kattaki arkadaşları devre dışı kalmıştı ve sivil halk yukarıdaki katlara doğru ilerlemeye başlamıştı.

Canlı yayında bir kamera sabit kalmıştı. Aşağıdan gelen sesleri konuşmaları canlı yayından duyuluyordu. Yukarı doğru ilerleyen sivil halk sesini de yükseltmeye başlamıştı. Binanın içi "Allahu Ekber" sesleriyle inliyordu.

Tüm bu kargaşa içerisinde olması gereken olmuş ve sivil halk medyasına dokunulmasına izin vermemek için yine canını ortaya koymuş, kanalı cuntacıların elinden almayı başarmıştı.

Yayın akışının derhâl normale dönmesi gerekiyordu. Yayını tekrar başlatan Haber Müdürü Erdoğan Aktaş tüm bunlarla uğraşırken binadan sivil halkın sesleri ve alkışları yükseliyordu.

Demokrasinin zirve derslerinden biri CNN Türk binasında dünyaya yeniden verilmiş oldu...

Cumhurbaşkanı'nı canlı yayına alan CNN Türk televizyonu darbeciler tarafından işgal edildi. Ancak halk tarafından kurtarıldı.

Cumhurbaşkanı Erdoğan'ı FaceTime üzerinden canlı yayına bağlayarak ülkenin kaderini değiştirecek yayının CNN Türk tarafından yapılacağını kimse bilmiyordu.

Medyanın Darbecilerle İmtihanı

Gülcan Tezcan

“Buraya da gelirler mi?”

“Ellerinde infaz listesi varmış, kesin gelirler...”

“Korkunç haberler geliyor Vatan Caddesi’nden, Saraçhane’den... Ne yapacağız?”

“TRT’deki bildiriye görmüyoruz... Yok hükmünde! Darbeye hizmet etmiyoruz, arkadaşlar...”

Gece ekibindekiler için hayatlarının en zor yayını. Yapılması gereken sadece habercilik değil çünkü. Elbette hakikatin bekçiliğini üstlenmek ağır yük ama asıl ve büyük sorumluluk halkı darbe karşısında kenetlenmeye çağırarak. Çoğu kişi henüz ne olup bittiğinin tam olarak farkında değil.

“Aman Allah’ım, Meclis bombalanıyor...”

“Meclis... Bu... Bu nasıl olur?”

“Arkadaşlar, panik yok, lütfen bu yayın aksamamalı... Herkes bu ülkeye ne yapılmak istenildiğini bütün gerçekliği ile görmeli. Korkunuzu, endişenizi bir yana bırakın. İşinize asılın, haydi, haydi...”

Darbecilerin çaldığı skorsky helikopteri taciz uçuşuna başladı. Helikopterin rüzgârı binanın camlarını yalıyor. Bağırışlar yükseliyor “Camlardan uzak durun.” terastakiler can havliyle içeri kaçıyor. Helikopter ısrarla binanın etrafında dönüp duruyor. Böyle tedirgin, böyle korkulu bir gece yaşamamıştık...

“Cumhurbaşkanı CNN Türk’e bağlanmış, sesini açın yayın...” Herkes pür dikkat! Cumhurbaşkanı halkı meydanlara, havalimanlarına çağırıyor.

“Tam da beklediğim gibi bu bir Millî Mücadele ilanı.

Arkadaşlar biz de bir an önce yayına alalım Cumhurbaşkanımızı. Bu yayınlar belki de darbenin seyrini değiştirecek. Vakit kaybetmeyin, bütün bağlantılarınızı kullanın. Çabuk, çabuk...”

Gece yayınında görevliyim çoktandır. Her zamanki saatimde işe gitmek üzere yola çıkmıştım. Ertesi gün buluşmak üzere sözleştiğim arkadaşım aradığında planında bir değişiklik var herhâlde diye düşünerek açtım telefonu. “Kanalda mısın dostum, darbe oluyor, çatışma var bizim burada.” dedi telefonun diğer ucundaki ses. Sözcüklerinin arasından gelen silah sesleri tedirgin ediciydi. “Yoldayım şimdi gidiyorum. Sen iyi misin, dikkat et kendine!” dedim. “Kanal güvenli olmayabilir. Ararım ben seni, hakkını helal et!” deyip kapattı telefonu arkadaşım. İş yerimi aradım bu kez. Olabildiğince çabuk gelmemi söylediler. Bir de TRT ile CNN Türk’ün askerler tarafından işgal edildiğini. Ailem, sevdiklerim geldi aklıma, ya onlara bir şey olursa... Tevekkül böyle zamanlar için. Bütün sevdiklerimi Allah’a ismarladım. Rejide olmam ve canlı yayını yönetmem cephede bulunmaktan farksız bu gece. Daha ne duruyorum ki?

Türkiye’nin darbeler tarihini okurken medyanın ve gazetelerin her seferinde halk iradesini ayaklar altına alan bu

kalkışmalara zemin hazırlaması hatta darbeye alkış tutan bir yerde hizalanması çok canımı yakmıştı. Biraz da bu yüzden haberci olmayı seçmiştim. En azından kendi adıma hakikat haberciliği yapacak ve medyayı darbenin koltuk

Gece ekibindekiler için hayatlarının en zor yayını. Yapılması gereken sadece habercilik değil çünkü. Elbette hakikatin bekçiliğini üstlenmek ağır yük ama asıl ve büyük sorumluluk halkı darbe karşısında kenetlenmeye çağırmak. Çoğu kişi henüz ne olup bittiğinin tam olarak farkında değil.

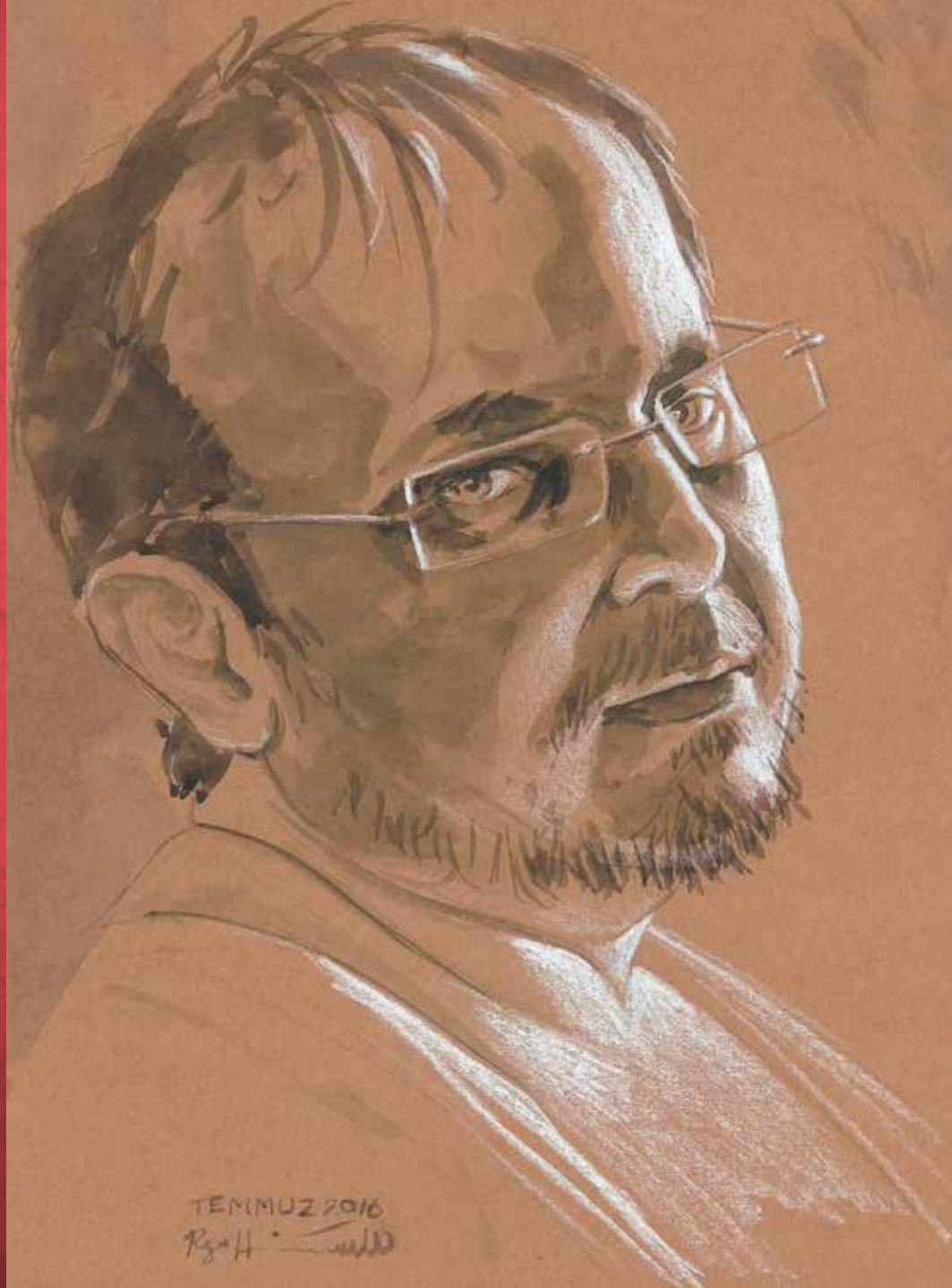
değneği olmaktan çıkarma adına karınca adımı kadar da olsa bir gayret içinde olacaktım. “Takdiri ilahi.” dedim kanala doğru yol alırken. “Bak, Allah gönlüne göre verdi. Gayrı ölmek var, dönmek yok. İşine hakkını verecek ve bulunduğu mecrada darbeye karşı dimdik duracaksınız!”

Askeri helikopterler ısrarla dönüp duruyor binamızın etrafında. Galiba yer bulamadılar. Aşağıdan sesler geliyor, tartışma ve galiba ufak çaplı bir çatışma var. Çok şükür ki halk bizi korumaya geldi.

Aklım arkadaşımdaya ya o ne yaptı? Aramaya korkuyorum, kötü bir haber almaktan aklım çıkıyor. Gece boyunca o kadar acı şeyler duyuyoruz ki... Yıllarca birlikte çalıştığım bir meslektaşımın şehadet haberi düşüyor önüme. Kahroluyorum. Sokaklardan gelen ham görüntülere yürek dayanmıyor. Neyse ki iktidar ve muhalefet darbeye karşı yan yana geldi. Olmaz denen ne varsa oluyor bu gece. 15 Temmuz bir milat. İlk kez medyamız darbenin yanında değil tam karşısında. Unutmamalı bu geceyi. Şerden hayır doğar hükmü bir kez daha kendini gerçekleştirdi. Gerçi darbe olduğunu duyunca valizine, uçak biletine sarılanlar da yok değil. Ama ne demiş Cemil Meriç “Vatanlarını yaşanmaz bulanlar, vatanlarını ‘yaşanmaz’laştıranlardır.”

Sabaha bütün cephelerden ışık vuruyor; şehitler aydınlatıyor günümü-zü... Arkadaşım arıyor neden sonra... Haseki’deymiş “Gazi oldum, küçük bir sıyrık... Akşamüzeri çay içiyor muyuz?” diyor.

15 Temmuz gecesi TRT’yi, TRT İstanbul Radyosu’nu işgal eden darbeciler pek çok ulusal kanalı da işgale hazırlanıyordu. Ancak halk, medyasına sahip çıkarak darbecilerin planlarını bozdu.

3 Taş, 2 Tank, 1 Adam

Seda Kaya

Kocamış gezegenimizin küçük bir noktasını şekillendiren, çiçeklendiren, bazen de ah ettiren, kâinat dediğimiz, uydusu falan da olan, ışığını ve ısısını ufak sarı bir güneşten alan mütevazı dünyamızın Türkiye ve Anadolu isimleriyle anılan mübarek topraklarında takvimlerin 15 Temmuz'u gösterdiği bir gecede hiç unutulmayacak bir şeref mücadelesi yaşanmıştı. O gece insanlığın başında ya bir kıyamet kopacak ya da Allah'ın lütfuyla iman sahiplerinin hepsi âdeta birer Hızır kesilip insanlığı kıyama kaldıracaklardı.

Nitekim ikincisi gerçekleşti. Olanlara kimse inanamadı. Hakk'la olan biatine ve kadim dostluğuna sadık kalmıştı Anadolu halkı. Bu yüzden "Allah'ın eli onların elinin üzerinde." idi.

İşte bu kara düzen geceyi aydınlık eden er kişilerden biriydi Sabri Ünal. Belki kendisi için küçük ve önemsiz fakat "Adamlık" irfanına sağladığı katkı açısından büyük adımlar atarak ta Pendik'ten Üsküdar'a kadar usanmadan yürümüştü, namertlerin çetecilik oynamak için silahlanıp sokakları gasp ettikleri haberini alır almaz.

Âlemin Hakk'a doğru yürüyüşüne, elindeki üç tane taşla, bir adet biber gazı ve beden siperiyle katkı sağlamıştı.

Erenlerin himmetini yoldaş eyleyenlerin tanka, tüfeğe ihtiyacı yoktu zira.

İlk karşılaştığı hıyanet topluluğuna hukuku anlattı, bir beyefendiye yakışır biçimde. İkna etmeye çabaladı fakat nafile. Gözlerine de kalplerine de perdeler inmişti karşısındakilerin. Küfür edip tartaklamaya çalıştılar o da elindeki biber gazını sıkıp uzaklaştırdı üzerine yürüyenleri.

Ve yoluna devam etti.

Gecenin ilerleyen saatlerinde Üsküdar'a kadar varmıştı. Köprüye ulaşmak için ilerlediği yolda sonradan onu bir direniş temsili hâline getiren o meşum tanklarla karşılaştı.

Üzerine doğru körleşmişçesine geliyordu tankların ilki. Ne yapacağını bilemez hâldeydi. "Beden siperi ne kadar narin de olsa karar ve cesaretle birleşince mutlaka durduracaktır bu çelik yığını." diye düşündü. Ama tank umarsızca ilerliyordu. Sabri Bey bu sefer elindeki taşları hatırladı. Karşısına gecenin o vaktinde başıboş bir köpek çıkar da belki saldırır diyerek kendini savunmak için almıştı o taşları. Ne bilsindi karşısına vicdanen köpekleşmiş böyle bir hainliğin çıkacağını.

Fırlattı taşları tankın üzerine. Hiçbir şey olmamıştı. Tank canavarca üzerine yürümeye devam ediyordu.

Sabri Bey de zaten aciz bir kul olarak, olağanüstü bir keramet beklememişti. Sadece inanıyordu. Sadece yapması gerekeni yapıyor, geri kalanı için mutlak bir tevekküle bürünüyordu.

Biraz sonra ölümlü burun burunaydı artık. Teslim olmuştu. Olduğu yere yüzüstü uzandı hemen. Gözlerini kapadı. Üzerini bir karanlık örtmüştü. "Herhâlde ölüm böyle sarıyor insanı." dedi kendi kendine. Saniyeler yıl olmuş, zaman olabildiğine izafileşmişti. Eskiler "bast-ı zaman" derler rüyaya benzer bir hâl içine düşmüştü Sabri Bey.

Bize göre az sonra -Sabri Bey'e göre belki de yıllar sonra- üzerindeki karanlık kaybolmuş, karşısına tertemiz bir hayat, beyaz bir sayfa olarak açılmıştı sanki. Hemen ayağa kalktı. Doğduğu günkü gibi bir dünyayı tanıyamamışlık, şaşkınlık ve muallâklık içinde etrafına baktı. O koca araç üzerinden geçip gitmişti ve onun kılına bile zarar verememişti.

Fakat aniden ayıldı ve bir tankın daha üzerine doğru geldiğini gördü. Bu gece felah kolay bahşedilmeyecekti. Çetin bir imtihan vardı herkesin

üzerinde. Sabri Bey'in talip olduğu makam da bu imtihana bilinçle sahip çıkılması gerektiğini durmaksızın hatırlatıyordu. Zaten kaçacak, sığınacak başka yeri de yoktu. "Bismillah!" dedi ve tekrar uzandı yere.

Bu defa zaman daha hızlı geçmişti. Aynı karanlık üzerini yeniden örttüğünde kolunda dayanılmaz bir acı hissetti. Etrafı titreten bir "Allah!" nidası koptu dilinden. Kolu ezilmiş, kemikleri kırılmıştı. Öylece kaldı yığıldığı yerde.

Bilinci kapandı. Artık hiçbir şey duymuyor ve görmüyordu.

Gözünü ancak hastanede açabildi. Ailesi, yakınları, sevenleri ve bir grup gazeteci karşısındaydı. Kendisine ne olduğunu umursamadan memleketin ahvalini sordu yanındakilere. Şehit olanların müjdesini, yaralıların haberlerini aldı. Gece, selametle ve Allah'ın zaferiyle sona ermişti.

Gazeteciler hemen neler yaşadığını sordular. Görüntüleri MOBESE kayıtlarından edinmişlerdi. Herkes ondan bir kahraman olarak bahsediyordu. İki tane tankın altından sağ çıkabilmişti. Bu bir mucizeydi.

Sabri Bey alçıya alınmış koluna, yara bere içindeki dizlerine, bacaklarına baktı. Gözlerini mahcup bir biçimde yere indirdi. "Ben kahraman değilim. Gerçek kahraman o iki yüzü aşkın şehidimizdir. Ben evden çıkarken şehadetimi getirdim. 'Bismillah!' dedim. Hayırlısı neyse o olsun hakkımızda diyerek yola çıktım. Ülkemiz, milletimiz için, İslam için ne yapabiliriz diye düşündüm. Elimden gelen o kısacık anda o iki tankla mücadele etmek oldu. Pek bir şey yapmış sayılmam." dedi.

Sabri Ünal, o gece bambaşka bir kaderle yoğrulan bu toprakların ince gönüllü evlatlarından biri olarak, vazifesini layıkıyla gerçekleştirmişti. Parayı, pulu, şanı ve şöhreti değil, tertemiz bir itibarı miras bırakabilecekti artık çocuklarına, torunlarına ve ailesine.

15 Temmuz gecesi Üsküdar'da tankların önüne gövdesini siper eden Sabri Ünal, üstünden geçen iki tanka rağmen hayatta kaldı ve o muhteşem direnişin gazilerinden biri olarak tarihe geçti.

Tank ve Anne

Fatma İşler

Günün yorgunluğuyla kanepeye çökmüş uyuklarken, televizyondan kulağıma gelen bölük pörçük seslerin arasından bir kelimeyi duyup irkiliyorum: DARBE!

Çoktan unutulmuş eski bir yarayı kanatır gibi hatırlıyorum bu kelimenin zihnimdeki yerini...

12 Eylül 1980'de, 20 yaşında bir genç kızdım. Bir cuma günüydü. Siyah-beyaz televizyondan dinledik bildiri. Sabaha kadar bekledik. Güneş, sokağa inen tankların ve askerlerin üzerine doğdu. Sokakta tanklar vardı. Evde ekmek yoktu. O gün annemden öğrendim evde ekmek yapmayı. Bir daha hiç yapmadım o ekmekten. Boğazımdan zar zor geçen o ekmeğin tadı bana hep korkuyu hatırlattı... Babam ağzına sürmedi pişirdiğimiz ekmeği "Aç değilim!" dedi sigara üzerine sigara yaktı. O sene evlendim. Üç çocuğum oldu.

Şimdi 56 yaşındayım. Bir darbe gördüm. Vurulan gençler, asılan çocuklar, sokağa çıkma yasakları ve tanklar gördüm. Ama bugün korktuğum gibi korkmadım hiçbirinde. İnsan gençken daha mı az korkuyor ölümden, yoksa insan anne olunca daha mı çok korkuyor ölmekten, bilemedim.

TEMMUZ 2016

Reza Zamanlı

Hayatım ortadan ikiye bölündü kaç kere. Yine de yılmadım. Üç çocuk büyüttüm dişimle, tırnağımla, sütümlle, kanımla. Çocuklarımla birlikte bu ülkeyi de büyüttüm ekmeğimle, düşümlle; bugünlere getirdim. Ve artık biliyorum insan anne olunca daha çok korkmuyormuş ölümden. Korktuğu şey ölüm değilmiş. Biliyorum çünkü gecenin bir vakti sokağa inen tankları durdurmak için ayaklarımda terliklerimle apar topar çıkarken evden, ölümden değil ertesi gün mayalı ekme yapmakta korkuyorum. Çocuklarım bilmeyecekler o ekmeğin acımtırak yavan tadını. Bilmemeliler.

***

Sokaktalar...

Git gide büyüyen bir insan kalabalığı var.

Üzerimize doğru geliyorlar...

Başlangıçta birkaç taneydiler. Saniyeler içinde arttılar. Bütün bir sokağı doldurdular. Evlerden, kapılardan, pencerelerden çıktılar. Şehrin bir ucundan koşarak, nefes nefese geldiler. Çocuklar, kadınlar ve erkekler...

Şaşkındılar, kızgındılar, korkusuzdular.

Ellerinde sadece bayrak vardı.

Ayaklarında terlikleri...

Her şeye rağmen merhametle baktılar bize, kardeşlerine bakar gibi yapmayın dediler, ne olursunuz kıymayın... Biz ne yapıyoruz ki der gibi baktık birbirimize. Biz onlardan daha şaşkındık.

Akşam "Tatbikat var, kamuflajlarınızı giyin!" dediğinde Üsteğmen, bütün bölüğün aklında başka başka şeyler vardı. Benim aklımdaysa sadece dört gün sonra terhis olacağım.

Küçükken her 30 Ağustos'ta dedem elimden tutar, geçit törenini izlemeye götürürdü beni. Marşlar eşliğinde geçen askerleri, uçakları ve tankları izlerdik saatlerce. Uçakları severdim. Ama tanklar devasa ve ürkünç gelirdi bana. Tanklar yaklaştıkça ellerim daha çok terlerdi, daha sıkı

tutardım dedemin elini. Merak ederdim bir tank ne işe yarar. Ama dedeme sormaya korkardım.

20 yaşımda askere alındığımda tankçı yaptılar beni. Tank kullanmayı öğrendim. Ama hâlâ bilmiyorum bir tank ne işe yarar? Acıklı bir şaka gibi birden bire gökten düşmüş gibi sokağın ortasında duran tankın burada ne işi var? Benim bu tankın içinde ne işim var? Hiçbirini bilmiyorum.

Bir tank ne işe yarar?

Dört gün sonra terhis oluyorum.

Evde annem bekler...

Bir ses duyuyorum, annemin sesi mi bilemiyorum.

Bir annenin sesi...

Bütün annelerin sesi birbirine mi benzer?

"Tankların önüne yatarız gerekirse! Bu ülkeyi kimseye bırakmayacağız artık!"

Yeter! Yeter! Yeter!

Üç tane çocuğum var, güzel bir ülkede yetişsinler, doğru düzgün yetişsinler istiyorum. Şurada 15 yıldır doğru düzgün insan anlamında insanlığımızı fark ettik biz, bunu mu çekemediler? Şimdiden sonra izin yok Allah'ın izniyle.

Ölümüne Sokaktayız!

Ölümüne Sokaktayız!"

Bir tank ne işe yarar, eğer karşısında bir anne varsa...

Ömrü darbelerle geçen ve çocuklarının geleceği çalınmasın diye sokaklara çıkan anneler tankların önüne geçip "Ölümüne sokaktayız! Yeter!" diye darbecilere isyan ettiler.

*12 Eylül 1980'de,
20 yaşında bir
genç kızdım. Bir
cuma günüydü.
Siyah-beyaz
televizyondan
dinledik bildiriyi.
Sabaha kadar
bekledik.
Güneş, sokağa
inen tankların
ve askerlerin
üzerine doğdu.*

Tanklar Halkın Üstüne Yürüdüğünde

Ayşe Nur Menekşe Çalıkçı

Karanlığın orta yerinde korkuyu korkutanlar vardı. Cesareti kendisine zırh edinmiş olanlar ve meydanlara çıkanlar vardı. Ki onlar, özgürlüklerini hainlere çiğnetmeyecek kadar yürekli olanlardı. Hayallerine kimse dokunmasın, yarınlarının ufku karartılmasın diye meydanlara inenlerdi onlar... Onlar ölümü öldüren, zulmü devirenlerdi.

Kimse gecenin içinden güneşin çalınacağına inanmamıştı. Hainlerin yanı başımızda dolaştığına. Kardeşin kardeşe kırılacağına. Merhametin yerini nefrete bırakacağına kimse inanmamıştı önce.

Şehrin göbeğinde hain bir pusunun ortasında kalanlar kiblesini şaşırılmış olanların tuzağında idi. Vicdanlarını bir masala kurban edenler, zihinlerindeki labirentlerden kurtulup gerçeği bulamadılar. Onların gerçeği, suni bir dünya kurmak için aldıkları emirdi. Yüreklerini satanların vatanı satmaktan geri durmadıkları bir geceydi 15 Temmuz... Tankların şehrin sokaklarında hoyrat dolaşmalarına şahitti şehrin bütün gül yüzlü çocukları. Anneler şahitti. Babalar şahitti hainlerin kurdukları pusuya.

Halkına başkaldıran, Peygamber ocağının bekçileri olamazdı... Vatani korumaya söz verenler, halkını kendi topraklarında ölümün kucağına atamazdı. Biz sizi ölmeye gönderdik, özgürlüğümüz için. Biz sizi şanlı bir davaya sahip çıkın diye gönderdik. Ağladık. Kınalar yakarken ellerinize vatana kurban olun dedik arkanızdan. Kandırılacağınızı bilemedik. Sizlerden birçoğu da bilemedi. Kalbimizin kanayacağını bilemedik. Ölmeye kimse bu kadar hazır değildi. Öldük, öldürüldük. Katiller, önce kardeşliğimizi öldürdüler. Hainler, önce yüreklerini satılığa çıkardılar. Halkı da kendileri gibi yüreksiz sandılar.

O gece. 15 Temmuz ihanet gecesi. Sınırların ötesinden gelen emre boyun eğenlerin hainliklerini ilan ettiği bir geceydi. O gece cesaretini kuşananların alni ak, başı dikti. O gece aşkın zaferiydi. Tankların sürüklediği ülkemin insanların zafere yürüyüşlerinin kutlandığı bir geceydi o gece. Halkın kurşunları yoktu. Aşk ve imanı vardı ama... Ellerinden tuttıkları çocukları ve eşleriyle zaferi kazanmaya yetecek azimleri vardı. Halkın cesaretiydi bu ülkeyi zilletten izzete taşıyan. Cesaret Türkiye'ye sevdalı olanların kuşandığı en çelik zırhtı. Ölümüne koşarken kimse gözünü kırpmadı. Tankları umursamadı.

Inananlar ölümü öldürmeye koştular. Inananlar, ateşin onları yakmayacağını bildiklerinden her biri bir İbrahim oldu. Karanlık pusuların başında nöbet tutmaya meyleden bir milleti yıldırmadı hainler... Ruhunu satmış olanlara "Zafer bu millettir." diyenler al bayrağı ezdirmeler. Namusumuz çığnetmediler.

O gece Ankara'da milleti koruması gereken tanklar, bu milletin üzerine yürüdü. O gece akıllar tutuldu, o gece insaf ve merhamet susturuldu. O gece kalbimizden vurulduk önce... İçin için kanayan yarasına aldırmadı ölümün peşinden koşanlar. Yarınları huzur içinde olsun diye, çocukları ağlamasın diye, bu vatan satılmasın diye meydan okudular ölümüne.

Aşk vatan olanlar, hiç yenilmedi. Aşk bayrak olanlar, hiç üzülmedi. Dedelerinden kalan emaneti kimse hiç kimseye teslim etmedi.

O gece mahşer.

O gece mazlumlar duada.

O gece bütün inananlar ayakta.

Ezan sesleri yükseliyor minarelerden.

Sela sesleri yükseliyor Türkiye'den.

Millet vatan nöbetinde.

Millet elinde bayrak, dilinde tekbir ile ölme niyetinde. Bu millet vatan bölünmesin diye ülke zifiri bir karanlığa teslim olmasın diye şehadeti nur gibi kondurur ülkesinin başına. Tankların altında hayalleri ezilse de ümitlerini devirip dökse de bu tanklar, gazi olmanın şerefini taşır herkes göğsünde. Yarınları anlatacak kahramanlık hikâyeleri birikir 15 Temmuz gecesinde.

İhanetin adıdır 15 Temmuz. Susmayacağımızın, zulme boyun eğmeyeceğimizin ispatıdır. Girift bulmacaları çözdüğümüz bir gecedir 15 Temmuz. Eşkâli belli olmayan katilleri deşifre ettiğimiz bir gece. Dostu düşmanı tanıdığımız bir gece. Aklını başına alanlarla, yüreğini ortaya koyanların aynı safta bulunduğu bir gecedir 15 Temmuz gecesi.

Bizim meselemizin siyaset olmadığını herkesin anladığı bir gece. Vatanın, ülke bütünlüğünün, birlikte olmanın, özgürce yaşamının yeniden anlam kazandığı bir gecedir 15 Temmuz.

Hainlerin hizmetkârları! Bu ülke bizim.

Aklını bir meczuba teslim etmiş olanlar! Bu millet bizim.

Yüreğini karartanlar! Bu topraklar bizim.

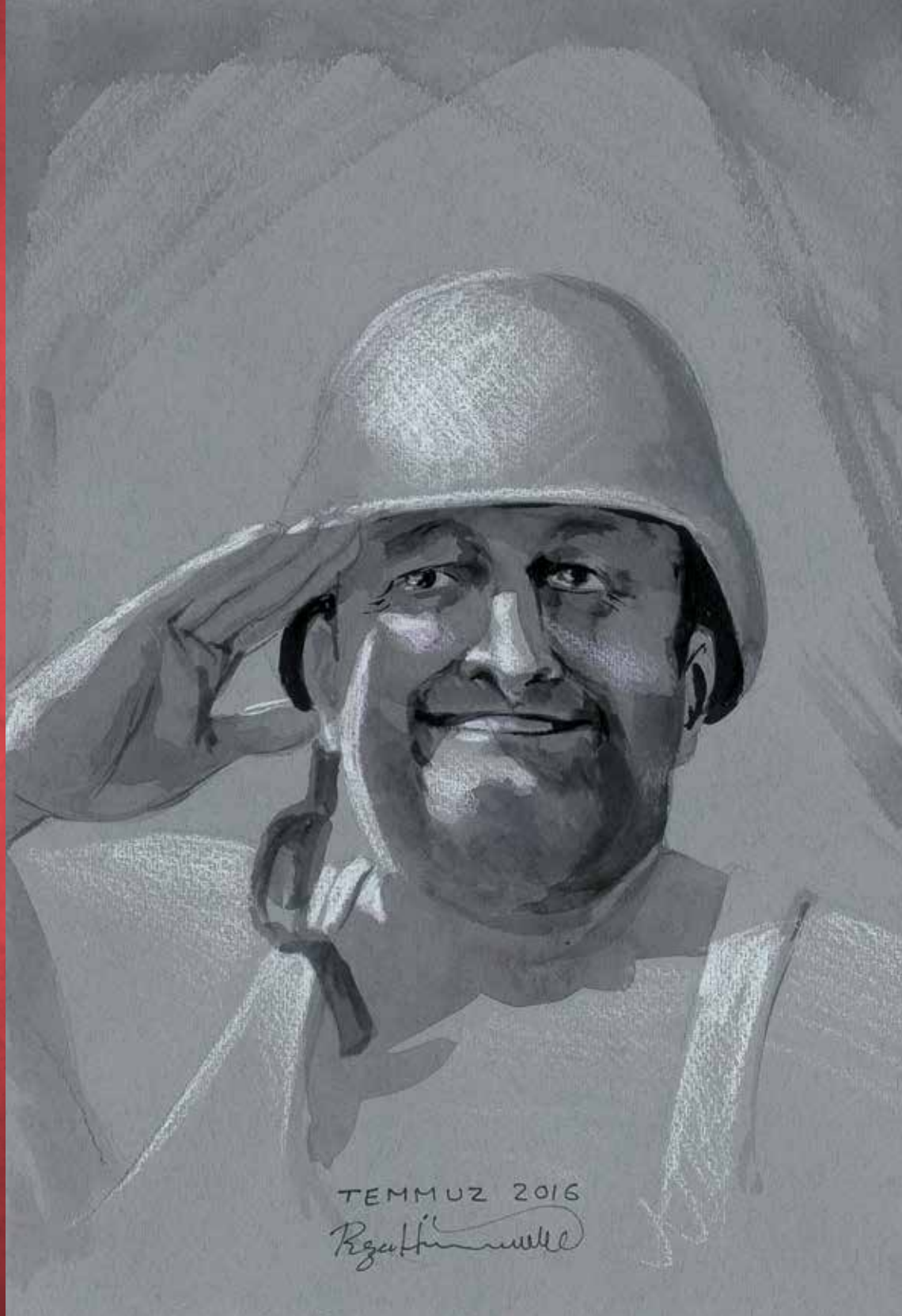
Ve emin olun bu millet, bu necip millet, ruhunu satmamış olan bu millet vatani böldürmeyecek.

Düğüne gider gibi gideceğiz ölümüne.

Yarınlarımız babalarının, kardeşlerinin, annelerinin kahramanlık destanlarıyla büyüyecekler.

Ve hiçbir çocuğun hayalleri tankların altında ezilmeyecek. Bu böyle biline!

Vatanseverlerin ölümü öldürmek için sokaklara çıktığı 15 Temmuz gecesi, tarihte ve dünya üzerinde benzerine rastlanmayan bir direniş destanı yazıldı.

Hızır Aleyhisselam da mı Buradaydı?

Samed Karagöz

Tarih 15 Temmuz 2016. Bu toplumun hafızasından yıllarca silinmeyecek, herkesin belleklerinde yer edecek o meşhum gece. Tanklar harekete geçmiş. Adı sonradan 15 Temmuz Şehitler Köprüsü olarak değiştirilen Boğaziçi Köprüsü ve Fatih Sultan Mehmet Köprüsü'nden geçişler asker kılığındaki teröristlerce kesilmiş. Henüz ne olduğu anlaşılıyor. Etrafta büyük bir belirsizlik ve dezenformasyon var. DAİŞ'in terör saldırısında bulunacağı söylentileri had safhada. Başbakan Binali Yıldırım ilk açıklamayı bir televizyonun canlı yayınına bağlanarak yapıyor, bir kalkışma girişimi olduğunu belirtiyor ve ekliyor "Bu girişime izin verilmeyecektir. Bunu yapanlar en ağır bedeli ödeyeceklerdir."

Saat 00.25 olduğunda bu kez Cumhurbaşkanı Erdoğan FaceTime'dan bağlandı ve hem cumhurun başı hem de başkomutan olarak bu kalkışmanın asla emir komuta zinciri içerisinde olmadığını belirterek halkımızı demokrasiye sahip çıkmaya davet etti. "Milletimizi illerimizin meydanlarına

davet ediyorum, havalimanlarına davet ediyorum ve milletçe meydanlarda havalimanında toplanalım ve bunların o azınlık grubu tanklarıyla, toplarıyla gelsinler ne yapacaklarsa halka orada yapsınlar. Halkın gücünün üstünde bir güç ben tanımadım bugüne kadar. Bundan sonra da zaten böyle bir şey tanımamız söz konusu değil.”

Tanklar Atatürk Havalimanı'na doğru Basın Ekspres Yolu üzerinden ilerliyor. Bu tankların durması lazım ama nasıl? Cumhurbaşkanı Erdoğan'ın Atatürk Havalimanı'na inmesi beklenmekte.

Araçlarını tankın önüne hiç korkmadan, hiçbir maddi çıkar beklemeden “Arabam hurda olursa ben ne yaparım?” diye düşünmeden geçiş güzergâhına dizer vatandaş. Hatta birisi tereddüt yaşayınca “Al kardeşim kimliğimi! Arabanı satın aldım. Senden arabanın parasını ben vereceğim yeter ki orada dursun araba.” diyecek kadar bu vatana, millete inanmıştı o gece halkımız.

Her tarafından kahramanlık hikâyeleri fişkırان cennet vatandı o gece Türkiye. Sadece Çanakkale değil Malazgirt ruhu da buradaydı Selahaddin-i Eyyübi'yle Kudüs'ü fetheden Sultan II. Mehmed'in askerinin ruhu da... Dumlupınar da buradaydı Kuvayı Milliye ruhu da. Son yüzyılın en büyük kahramanlık hikâyelerinden biri yazılıyordu ama kimse bunun farkında değildi. Tüm gerçek kahramanlıklar böyledir. Kahramanlık yapmak için yapılmaz.

Daha öncesinde Köfteci Şükrü'nün telefonu çalar. Bir arkadaşı arayıp darbe yapıldığını söyler. İlk başta inanamaz hemen televizyonu açar. Olayın ciddiyetini fark edince hemen sokağa çıkar ve arkadaşlarını aramaya başlar. Sonra Başakşehir'de bağıra bağıra herkese seslenirler. “Vatanına sahip çık Başakşehir!” Tam o sırada Cumhurbaşkanı Recep Tayyip Erdoğan'ın çağrısını televizyondan izler. Bu çağrı üzerine toplanan ekip hemen havalimanına doğru gitmeye çalışır. Ama nafile! Trafik ilerlememektedir. Yolun karşı şeridindeki tankları fark edince arabalarını oldukları yerde bırakıp hemen o tarafa doğru geçerler. Tanklar arabalardan dolayı hayli yavaşlamıştır hatta bazıları durmuştur. Dursa da tank bu arabayı bile rahatlıkla ezer geçer. O sırada karanlıktan bir ses yükselir. Tantunici Danyal bu sese hemen kulak kabartır. “Tankların egzozuna çamaşır sokun, araçlar stop eder.”

Hemen bu fikri hayata geçirmeye çalışırlar, gömlekler fanilalar elden ele ulaştırılır. Egzozla yetinmezler tankın filtrelerini de kapatırlar. Hatta bazılarının islatılmış çamaşır sokarlar.

Aradan çok zaman geçmez birkaç dakika içinde teker teker tanklar durmaya başlarlar. Araçlardan çıkan askerler büyük bir şoktadır. Hepsini tek bir alana toplar askerlerin. Halk kızgındır, cezalandırmak ister. Köfteci Şükür ve Tantunici Danyal bir kez daha devreye girer. Taşkınlık olmasını, yargısız infaz yapılmasını önler.

O gece egzozların tıkanmasını söyleyen belki gerçekten bir tamirciydi belki kulların sıkıştığını gören Hızır Aleyhisselam! Bunu belki de hiç öğrenemeyeceğiz ama 15 Temmuz gecesi milletin pratik zekâsının onlarca örneği yaşandı.

Artık sabah olmuştu yollarda tanklar duruyordu. İstanbul Büyükşehir Belediyesi'nde kamyon şoförü olarak çalışan Mehmet Köse gece çağırıldığı işten dönüyordu. Göztepe'de E-5 karayolu üzerinde duran tankları çekmesi için bir vinç gelmişti. Vinç 55 tonluk tankı kaldırmak şöyle dursun kaldırmaya çalışamazdı bile. Mehmet Köse o sırada devreye girdi. Tankın anahtarlarını istedi. 5 dakika sonra tank çalışıyordu. Tankı kışlaya götürmeye başlarken bir yandan da cep telefonu ile kayda aldı. “Tankı ben kullanayım, biraz sıcak ama idare edeceğim yani.” diyen Rizeli Mehmet Köse darbenin gülümseten yüzü olarak bir sosyal medya fenomenine dönüşmüştü.

Tantuni ustası Danyal ile restoran sahibi Mehmet Şükrü, 15 Temmuz'da Atatürk Havalimanı'na hareket eden tankları durdurmayı başardı.

“Menderes’i Aldılar, Tayyip’i Vermeyeceğiz!”

Muhammed Berdibek

Ankara yorgun bir haftayı geride bırakmış, herkes cuma gününün verdiği rahatlıkla kendisini sokaklara atmıştı. Hemen her yer her zamanki kadar yoğun, kalabalık ve gürültülüydü. Her tarafta yemek yiyen, alışveriş yapan, yürüyen, konuşan bazen de tüm olanları sadece izleyen insanlar vardı.

Biz de arkadaşlarla toplanmış sohbet ediyorduk. Sonra tüm bu güzellikleri dağıtan bir ses duyduk ötelerden. Bir uçak sesiydi. Sonra bir tane daha, derken bir tane daha... Bazı uçaklar hızla gidiyor, alçak uçuşun etkisiyle insanlar ne olduğunu anlamaya çalışıyordu. Bu arada yanımızdaki arkadaşlardan birisinin telefonu çaldı. Telefonu açtı ve söylenenleri duydukça yüz ifadesi değişmeye başladı.

Biz durumu anlamak için ona kitlenmiş, çok kötü bir şey olduğundan iyice emin olmuştuk. Âdeta dakikalarca sürdüğünü düşündüğümüz telefon nihayet kapandı ve arkadaşımızın dilinden “Darbe galiba, çok büyük bir şey

var." cümleleri döküldü. Bu cümleleri duyar duymaz hepimiz yaşadığımız şokla bir şeyler yapmak gerektiğini fark edip aklımıza ilk gelen yere gitmeye hazırlandık. Derken hep birlikte AK Parti Genel Merkezi'ne doğru koşup kalabalığın içine karıştık.

Etraftaki kalabalık arttıkça artıyordu. Sadece buraya değil Genelkurmay Başkanlığına, Türkiye Büyük Millet Meclisi'ne ve akla gelen pek çok önemli yere doğru dağılmaya karar verdik. Hemen her yerde insanlar vardı. Ben genel merkezin önünde kalmak istedim. Yanımda, yanımda an be an insanlar türüyordu. Birden yanımda yaşlı bir amca belirdi, göz göze geldik. Bir taraftan tetikte duruyor, bir taraftan da olanları hızla anlamaya ve yorumlamaya çalışıyoruz. Yaşlı amca dayanamayıp ağlamaya başlıyor. Sonra "Menderes'i verdik Tayyip'i vermeyiz değil mi oğlum?" dedi. "Vermeyiz amca." dedim. "Allah büyük, biz de buradayız bak." diye ilave ettim. Birden bu kalabalığın içinde zihnime düşünceler yığılıyor; hemen her şeyi düşünüyorum. Amcanın

dedikleri aklımdan bir türlü gitmiyor. O kargaşa bana Adnan Menderes'e dair bilgileri hatırlatıyor:

Üç dönem boyunca iktidarda bulunan ve halkın oylarıyla Başbakan olan Adnan Menderes trajikomik suçlamalarla idam edilmiş bir liderdi. Onu seven halk, ne yazık ki karşısındaki silahlı güçlerden, belki de sonlarının ne olacağını kestiremediklerinden onun idamı karşısında sessiz durmuştu. O olay halkı öyle derinden etkiledi ki sonrasında hemen hemen her on yılda bir yapılan darbelerin hiçbiri bu kadar yürek yakmadı. Elbette 1971 ve 1980 darbeleri de her zamanki gibi en çok halkın canını yakmıştı ama Menderes'in ölümü başkaydı işte. Sırf bundan olsa gerek, sırf bu acıyı bir daha yaşamamak için o dönemin insanı meydanlarda bir taraftan "Tayyip" bir taraftan da "Menderes" ismini sayıklamaya başlamıştı. Amca da bunlardan bir tanesiydi işte.

Ama sokaklar kalabalıklaştıkça amcanın yüzündeki ağlamaklı hâl azalıyor, yerine gurura ve tebessüme bırakıyordu. Yaşının verdiği yorgunlukla ara ara dinleniyor, düzensiz olan nefesinin yoluna girmesini

bekliyordu. Onu bir türlü bırakamıyordum. Bir taraftan sese doğru koşuyor bir taraftan da amca'yı takip ediyordum. Hemen sonra kalabalık daha da arttı. Herkes Recep Tayyip Erdoğan'ın "Bütün halkı meydanlara, sokaklara bekliyorum." Çağrısına kulak vermişti. Endişe, yerini mücadeleye bırakmıştı. Evet, bu sefer olmayacaktı. Menderes'i darbecilere kurban vermişlerdi; ama Reiscumhur'u kimseye yedirmeyecekti. Aynı zamanda bu halkı da. Yüzlerce insan elini yukarı kaldırıp Allah-u Ekber diyerek mücadeleye koşuyordu.

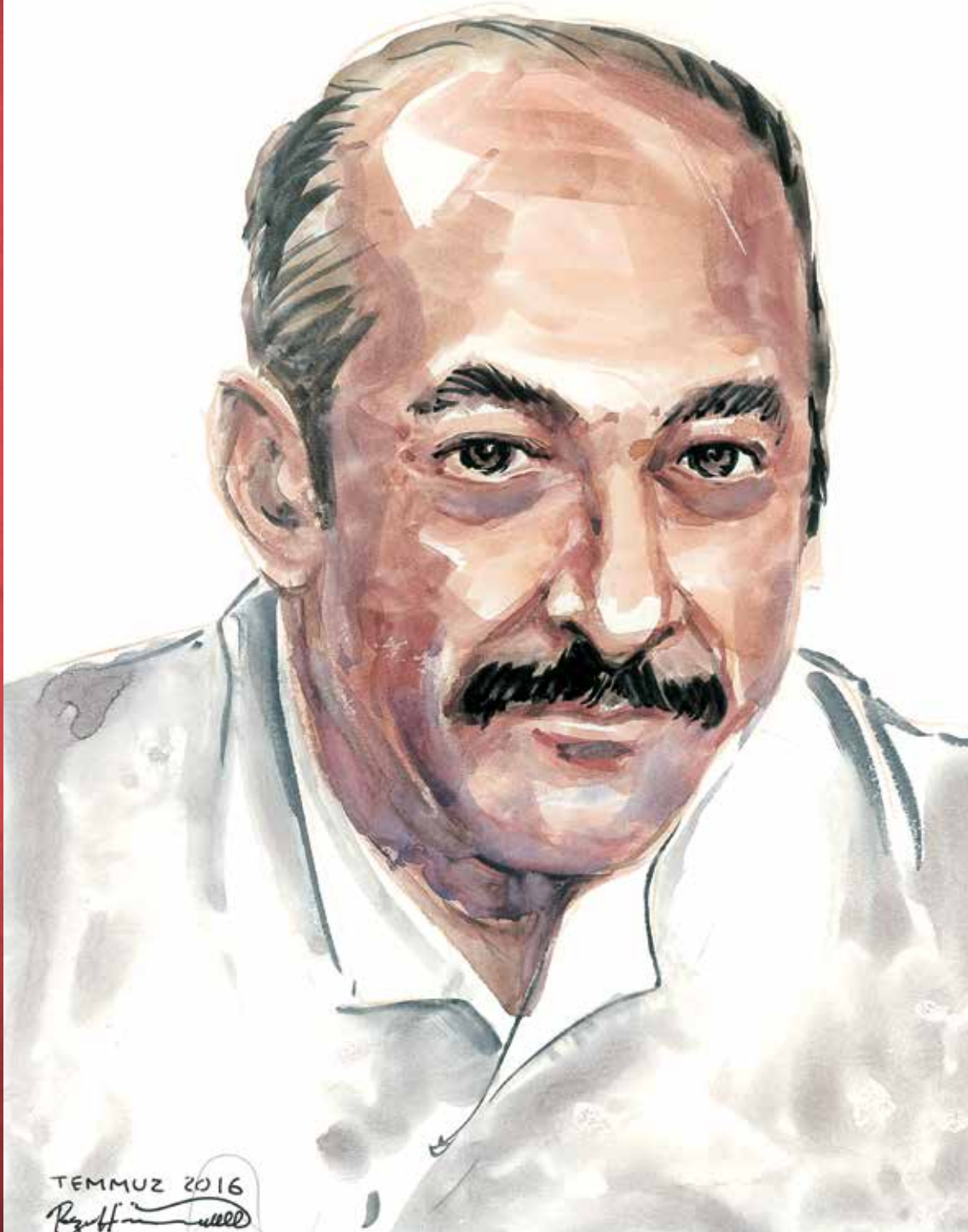
Ölen ve yaralanan çok sayıda insan vardı. Bir taraftan yaralılara yardım ediyor, bir taraftan can kaybının daha fazla olduğu Türkiye Büyük Millet Meclisine kulak kesilmişti. Yukarıdan helikopterle üstlerine ateş açıyorlardı.

Ertesi gün başka yerlere ait video görüntülerini izlerken de yine aynı sesi duyuyordum. "Hökümeti deviriyola, askeriye. İnkılâp oluyo Menderes gibi... Canı isteyen Tayyip'i gurtamaya gelsin dedile. Vatanını seven..."

Tüm olanların sonunda olayların rengi değişmeye başlıyor. Darbeciler nihayet tam anlamıyla püskürtülüyor. Herkesin içine su serpiliyor. Canı isteyen hem ülkesini hem geleceğini hem hükümetini kurtarıyor. Bir şeyi kurtaramıyor belki; ama onun da intikamını alıyor, ruhunu hafifletiyorlar o gece: Adnan Menderes'in.

O gece Ankara'da AK Parti Genel Merkezi'nde ve Genelkurmay Başkanlığı önünde binlerce vatandaş iradesine sahip çıkmak için kendini kurşunlara, bombalara siper etti.

Yaşlı amca dayanamayıp ağlamaya başlıyor. Sonra "Menderes'i verdik Tayyip'i vermeyiz değil mi oğlum?" dedi. "Vermeyiz amca." dedim. "Allah büyük, biz de buradayız bak." diye ilave ettim.

“Bugün Ölmeyeceksek...”

Muhammed Selman Nuriler

Ramazan “Bugün ölmeyeceksek ne zaman öleceğiz!” deyince karısı ve üç kızının gözleri ona kilitlendi. Yüzündeki ifade ve ses tonundaki iştah, ölümün korkutucu bir şey olduğunu unutturdu evdeki herkese. Yeterince büyüdüğü konusunda tereddüde mahal bırakmadan hazırlandı büyük kız Rümeyza. Hacer de kocasına yetişti kapıda. Diğer iki kıza ev nöbeti yazıldı. Televizyonlara çeşitli şekillerde bağlanan yeni ve eski devlet adamları darbe girişimini kınıyor, milleti meydanlara çağırıyordu.

Doğrulamaya çalışıyorum ama yok. Kemiğime saplanmış mermi şu hainlerin bu ülkeye olduğu kadar yabancı vücudumda. Başıma bir ağrı saplıyor üstelik. Gözüm kararıyor. Son kez bakayım dünyaya. Çift görüyorum her şeyi galiba. Ay parlıyor.

Başkent ayaklanmıştı. Kendileri gibi dörtlülerini yakmış arabaların peşine takıldılar. Kızılay’a doğru ilerledikçe artan kalabalık, topraktan elinde bayraklı insan bittiğini hissettiriyordu. Cumhurbaşkanı’nın davetine icabet etmiş yüzlerce insan görünce telaşı yerini coşkuya bıraktı Ramazan’ın. Mensubu olduğu milletle gururlandı gaza basarken. Kendinden eminliğini biledi.

Bölünmüş gibi duruyor ay. Mucizesi acaba böyle mi gözükmüştü Peygamberin? Ona şahit sayılısam keşke. Bak Ramazan, unutma bunu. Bölünmüş işte ay hatta içindeki dökülmüş, şu emanet bedene kan olmuş. Serin geliyor yüzü gibi ayın.

Ülkenin kalbine yaklaşıırken ilk buldukları yere park ettiler arabayı. Bir an bile kırılmayan altı göz, insan nehrine karıştılar. Meclis ve Genelkurmay'ın olduğu bölgede alçak uçuş yapan uçak ve helikopterleri görünce durumun ciddiyetini iyice hissetti Ramazan. Haberi alır almaz düşünmeden harekete geçişi ne kadar doğrudu. Düşman, Türk askeri kılığına bürünecek kadar cüretkâr, barış getireceğini iddia edecek kadar sahtekârdı. Kapıyı çalması beklenmezdi düşmanın, karşısına çıkılırdı.

Hareket bitti galiba, duymuyorum hiçbir şey. Gözümdeki şu buğuyu silsem de Hacer'i, Rümeyşa'yı bulsam. Desem, bakın bu aydan döküldü, yıkayın ellerinizi bunla. Sizde de vardır belki. Bayrak var ya hani, işte o bu.

"Ya Allah! Bismillah!" nidaları göğe haykırılırken bir patlama sesi duyuldu. Meclis'in bombalandığını gösteriyordu aydınlanma. Hacer ve Rümeyşa'yı birer yanına paylaştırıp ellerinden tuttu Ramazan. "Korkmayın." dedi. "Öleceksek bugün öleceğiz!" Ölümün tadını arıyordu belki de bir düşman kurşununda. Bir helikopter seri atışlara geçince Hacer dayanamadı "Daha mı korkmayalım, haydi gidelim." dedi. Birlikte oldukları kalabalığa doğrultulmuştu namlular artık. Haksız sayılmazdı.

Zaman mı durdu ya, ne bu sessizlik. Tek yönlü sert bir yol zaman. Düz bir çizgi. Ama esnedi galiba şimdi, kucağına aldı beni. Hamak gibi sallıyor. Yelpaze gibi açılıp kapanıyor. Bir anın içindeyim sanki sürekli genişleyen.

Cehenneme dönmüştü ortalık. Sorti yapıp bomba bırakan savaş uçakları, helikopterlerden sıkılan uçaksavar mermileri, yangınlar, şarapnel parçaları... Kaçışsa bile birbirine değmeyen, düşeni kaldıran, başkasını koruyan insanlar korkmuyordu. Buna karşın düşman öyle

alçaktı ki Rümeyşa'nın elindeki bayrağın boynunu büktü ihanetin ateşi. Rüzgâr durmuştu. Zaman kaçacak delik arıyordu. Ay yeryüzüne düştü düşecekti.

Yer kayıyor altımdan ama beni hiç bırakmıyor. Vatanım işte bu. Ben de onu bırakmam. Her yerimden sarıyor büklüm büklüm. Her yanım toprak. Bir bahçeyim, bir ağaç, bir çiçek. Birazdan üzerime güneş doğar, kalkayım.

Elindeki boşluğu hisseden Hacer etrafına bakındı ama hizasında Ramazan'ı göremedi. Yaralı kızına tutunurken fark etti yerde yatan kocasını. Vücudundan yere sızan kanın içtiği şehadet şerbetinden arta kalanlar olduğunu anlasa da gayri ihtiyarı yardım istedi etraftan. Bir dolu insan hemen başlarına koştu. Durumunu kontrol etti biri. Ambulans bulma ümidiyle sarsmadan kaldırdılar.

Hayır, kalkmayacağım. Burası güzel. Biraz daha yatayım, bırakın. Öleceksem, bugün öleyim.

Ankara'da tatil yapan çocuklarını almaya gelen veteriner hekim Ramazan Konuş, FE-TÖ'nün darbe girişimine eşi ve büyük kızıyla engel olmaya çalışırken Genelkurmay Başkanlığının önünde şehit oldu.

Doğrulamaya çalışıyorum ama yok. Kemiğime saplanmış mermi şu hainlerin bu ülkeye olduğu kadar yabancı vücudumda. Başıma bir ağrı saplıyor üstelik. Gözüm kararıyor. Son kez bakayım dünyaya. Çift görüyorum her şeyi galiba. Ay parlıyor.

TEMMUZ 2016
R. H. K.

Üç Yaşam, Aynı Ufuk

Muhammed Enes Kala

Hayaller biriktiriyorduk yarınlar için, çayımız sıcaktı hava gibi bir temmuz akşamıydı. Saatin ilerlemekten hicap ettiği demler, çayımızın demini acıtıyordu. Uyumak üzereydi çocuklar, daha yaşanabilir bir güne uyanmak üzere, her yeni gün ülkemizden dünyaya yeni yeni ümitleri yayıyordu. Hava sıcaktı, bir temmuz akşamı, gece günü hapsedmeye hazırlanıyordu. Kanlı organlar sipariş edilmişti ümmeti boğmak için. İnanmış her insan, kocaman yüreğini siper edecekti, zalim namlulara silahsız ve minnetsiz. Al bayrağın mahzun olması zülfiyâre dokunurdu, gök kubbe yıkılır, toprak utanır, atalarımız incinirdi. Gövdesini namahreme siper edecek, ölümü şehadetle taçlandıracak yiğitlerimiz vardı. Sayı önemsizdi, büyüklük de. Kuşların filleri bir kez daha yenebileceğini biliyorlardı.

Hava sıcaktı, bir temmuz gecesi, bu kez geceyi füzeler ve ihanet utandırdı. Sokaklar direniş yeri idi, herkes bir arada bu kadar anlamlı durabilir miydi? Selalar cesaretin kandiği memba suyu gibiydi, camiler ve minareler ihtişamıyla Hakk için kıyama çağırıyordu. Bedir savaşında yardıma gelen meleklerin belki de ikizleriydi bu kez yardıma koşanlar. Şehadet arzusu kalplerdeki korkuyu kovmuş, imar ettiği gönüllerin en müstesna yerine yerleşmişti. Meydanlar, kitaplarda ahlaka dair ne yapılması lazım gelindiği yazıyorsa onların tecrübe yeri idi. Direnişin dirilişle taçlanacağı, şehadetin rahmetle yüceleceği geceyi nezaket, sebat ve cesaret aydınlatıyor, halkı zaferle müjdeliyordu.

Harama bulaşmaktan korkan, helal lokma için kararmış ve parçalanmış ellerin, işten yeni çıktığı her hâlden belli olan ve alınlarında mesaisinin teriyle meydanlarda bulunan insanların gözünde tebessüme giden yollar açıyordu. Üzerimizden geçen, kulağı sağır edercesine gürültüyü korkutan sesler, bir tek dirilişe yürüyen yürekleri etkileyemiyordu. Helikopter kurşunları organları teker teker koparıırken birliğimizi ve beraberliğimizi parçalayamıyordu. Her biri bir dünya olan kişiler meydanlarda hiç eksilmeyen, eksiltilemeyen tek bir devasa bünyeye zalime karşı yürüyordu. Arz titriyor, arş gururlanıyor ve şehitleri selamlıyordu. Sağıma dönüyor, soluma bakıyordum, bayrağımı güzelleştiren kanlar siliyordu ülkemizin günahlarını mahcubiyetle, biliyordu ki kan yerde değil, bayrakta güzeldir ve düşmüyordu al bayrak, onu tutan kollar kopsa da.

Hain namlular çevriliyordu kalleşçe silahsız halka, halk ki sorgulanan ve çoğunlukla ötelenen gençlerden mürekkepti. Bir genç ismini söylüyor, kulağımda yankılanıyordu güzel ismi: Hamza. Belli ki herkesten zılgıt yemişti, büyüğü gördüğü benden emir bekliyor ve nerede ölmesi gerektiğini soruyordu. Saçlarını dikleştiren jöle onu zalime karşı da dikleştiriyordu, pantolonundaki moda yırtıkları onun masum vicdanını açıkta bırakmıyor ve ilgisizlikten kollarını karartan faça atıkları hicabını karartmıyordu. Gözlerim şahit oldu, o gencin şehadet arzusuna. Sonra derinden tanık oldum ona adamlığı yakıştıramayan büyüklerin içinde bıraktığı mahrumiyet izine. Şehadete koştu neden sonra bana adamlığı öğreten masumiyetiyle. Etrafımı gençler ve garibanlar sarmıştı, korunduğumu hissediyordum, herkes birbirine karşı borçlanmıştı bir kere, önemi yoktu hiçbir ırkın ve ideolojinin, şehadet meydanında ufukta vatan, millet, bayrak ve Hakk'ın rızası vardı. Ümmetin duada olduğu hissediliyordu, tekbir sesleri, göklerden edilen dualarla ihtişamlı rakslarını sergiliyor, kutlu yürüyüşü hızlandırıyor.

Arkadaşımı gördüm az ileride vurulmuştu, yerde yatıyordu, ilk müdahale cenk meydanındaki mücahitler tarafından yapıyordu, tuttum elinden, aklıma evde gözyaşları içinde bıraktığı ve belki de sabaha yetimliği tadacak üç çocuğu geldi. O gece her şeyin yanına keramet eklenmeliydi. Yanı başımızda beliren bir araç da onun nişanesi olmalıydı. İçerisi şehadet tütsüsü kokuyordu,

her yeri kandı, kim bilir kaç şehidi ve gaziye hastaneye yetiştirmeye çalışmıştı. Murat ağabeydi sürücü, trafik kurallarını belki ilk kez o gece çiğniyordu utanarak. Yetiştirdi sonra bizi hastaneye. Koridorlar kan gölüydü, can pazarı vardı, her saniye içeriye oluk oluk kanları akan mütebessim yüzlü yiğitler getiriliyordu. Hanım ablalar vardı içlerinde, adamları utandıran. Yiğitliğin ve nezaketin kitabı o gece yazılıyordu. Nüfus cüzdanı hain bir mermiyle delinen İsmail'in bombalara tanıklık eden vücudundan şarapneller çıkarıldı, müşahede altında kalması gerekiyordu. Ancak o doktora her bir yerin bir başka kardeşi için daha önemli olduğunu bildirerek hasbiliğin ve nezaketin sınırlarını yükseltiyordu, yeniden meydana dönmeyi isteyerek de cesaretin.

Yeniden haysiyet kıyamına durulan meydanlardayız, az ileride Mehmet yanında da hamile eşi. Uçaklar ve helikopterler yetmezmiş gibi halk keskin nişancının da kalleşçe hedefinde. Mehmet'in gözünde ne korku ne telaş, eşinin elini sımsıkı tutmuş, doğacak olan çocuklarına şehadet seansını başlatmışlardı. Önlerinde insanlar düşüyor, yıldızların kayması onlara eşlik ediyordu. Eline aldığı taşı üzerlerinden geçenlere atıyordu Mehmet, inanıyordu ki kendisi ebabildi, hanımı da dilinde Fil suresini terennüm ediyordu sessizce. "Rabbinin fil sahiplerine neler yaptığını görmedin mi?" Şahit olmak ve şahit kılmak için çıkmışlardı Kerbelâ'yı hatırlatan meydanlara. Hz. Hüseyin'i yalnız bırakmayanların yüreklerini taşıyorlardı, bir yudum suyun verilmeyeceğini tecrübe ettiklerinde bile onu yalnız bırakmayan haysiyetli insanlardandı onlar. Haysiyet kıyamına ümmetin evlatları başta olmak üzere kendi yavrucaklarının istikbali ve yaşayacağı vatanın istiklali için durmuşlardı. Omuzları safları sıkılaştıran düzenin en yegâne yerini tutuyordu, gök kubbenin nazlı gözleri gıptaıyla karışık mütebessim bakıyordu onlara. Yaşadığı günleri önce çocuklarına sonra da her tanıdıklarına anlatmak düştü nasiplerine aynı benim gibi.

Yıldırım Beyazıt Üniversitesi Öğretim Görevlisi Yrd. Doç. Dr. Muhammed Enes Kalla 15 Temmuz'da Ankara'da yaşadıklarını anlatıyor.

TEMMUZ 2016

Bahar

Kördüğümler

Osman Cihançir

Bazı düğümler için sadece iki ip yeter. İki uç. İki yürek... Haberi alır almaz Üsküdar'da buldu kendini. Meslekten atılmış eski bir polisti ama mesleğini üzerinden atamamıştı. Heyecanlıydı, ne olup bittiğini sokağa çıkan binlerce vatansever gibi çok iyi biliyordu. Tankların önünden, üzerinden bir kayaya çarpan dalga gibi sürüklendi. Yüreğindeki o ipin ucunu sivillerin arasında kalmış, şaşkın bir askere kadar çekti. Aynı rahmi paylaşan karındaşların birbirine sokulduğu gibi sokuldu ona, doladı kolunu askerin omzuna. O gece tüm Türkiye tek bir rahmin içindeydi ve doğum sancısı başlamıştı. Mehmetçiğin ipine doladı kendi ipini ve ilk düğümünü attı.

İLK DÜĞÜM

"Gözünü seveyim ağabeyim." dedi heyecandan titreyen eski polis. "Sen askersin, ben de polistim, polislikten atıldım. Bu vatan uğruna sen de can verirsin ben de can veririm. Ama sizin ne için geldiğinizi sen dahi bilmiyorsunuz. Sizin burada durma amacınız ne?" Bu soru milyonlarca vatanseverlerin nefesini taşıyordu, merakını, meramını.

"Ağabey bize karşıda patlama olduğunu söylediler. Bizi mesaiye bıraktılar, hani biliyorsun asker yedi yirmi dört imza atıyor." diye anlatmaya başladı asker. Mesaiye bırakmışlardı onu o gece, kimse bir şey demiyordu. Darbeciler içten içe kuduruyordu masum erleri bir an önce sokağa dökmek için. "Tamam." dedi eski polis "Anlat, daha fazlasını anlat!" der gibi. Anlat

ki bilelim bizim has, Peygamber ocağıyla içi ısınmış askerimizin bunu bize yapmadığını. Zira kendilerini bu vatana bağlayan ipleri, yıllar önce bir men-furun eline vermiş komutanlar vardı başlarında. “Evet, gövde gösterisi olarak çıktık bize böyle dediler.” diye anlatmaya devam etti asker. Ondaki sonraki her söz bu iki ucu birbirine düğümledikçe düğümledi.

BİRİNCİ DÜĞÜM

“Tamam sonra?”

İKİNCİ DÜĞÜM

“Sonra içeriğini bilmiyorum sonra geldik dediler darbe! Ondaki sonra... Polis ile pata çata birbirine girdiler.”

ÜÇÜNCÜ DÜĞÜM

“Çatışma oldu mu?”

DÖRDÜNCÜ DÜĞÜM

“Üsküdar Çevikte çatışma oldu mu?”

BEŞİNCİ DÜĞÜM

“Oldu galiba.”

ALTINCI DÜĞÜM

“Oldu galiba, tamam! Polis ile askeri birbirine düşürdüler, haberleri yok. Öyle mi?” diye feryat etti eski polis.

YEDİNCİ DÜĞÜM

“Evet!”

SEKİZİNCİ DÜĞÜM

“Ve kim olduğunu sen de bilmiyorsun ben de bilmiyorum.” Askerin yüreğine bir çivi gibi ardı ardına çakılıyordu polisin dedikleri. Dayanamadı.

DOKUZUNCU DÜĞÜM

“Bilmiyorum ağabey bilsem zaten... Ben Afyonluyum yav!” diyerek attı içindikileri.

ONUNCU DÜĞÜM

“Ya sen Afyonlusun, ben Adıyamanlıyım, zaten çıkmazsın bilsen.”

ON BİRİNCİ DÜĞÜM

“Ben zaten bizzat AKP’liyim.”

ON İKİNCİ DÜĞÜM

“Ağabey MHP, AKP, CHP önemli değil, biz bu vatanda yaşıyoruz. Sen de bizim askerimizsin, polisimiz de bizim polisimiz. O da ölünce sen de ölünce şehit oluyorsun. Sizi birbirine kırdırıyorlar haberiniz yok, doğru mu?”

ON ÜÇÜNCÜ DÜĞÜM

“Aynen ağabey.”

ON DÖRDÜNCÜ DÜĞÜM

“Doğrudur.”

ON BEŞİNCİ DÜĞÜM

“Yok korktu da böyle diyor değil yani. Benim kökümü de araştırabilirsin.”

ON ALTINCI DÜĞÜM

“Biz sizi tanımıyoruz, etmiyoruz. Senin söylediklerine inanıyoruz. Şu saatten sonra biz inanıyoruz ki darbe olmayacak.”

ON YEDİNCİ DÜĞÜM

“Olmaz ağabey!”

ON SEKİZİNCİ DÜĞÜM

“Bu milleti yıkamayacaklar, yıkamayacaklar. Bu millete bir daha darbe yüzü gösteremeyecekler.”

ON DOKUZUNCU DÜĞÜM

“Darbe yok!”

İki uç. İki yürek... Adıyamanlı taşıdığı ipi Afyonlununkine düğümler, o an vatanın birçok yerinde başka düğümler de sökün etmektedir meydanlara. Hani Peygamberimiz aşkı kördüğümüne benzetmiştir ya, vatan aşkı da öyledir.

KÖR DÜĞÜM

“Burada darbe yok! Hiçbir şey yok! İşte askerimiz, işte burada da polisler. Bu ülkede darbe yapamayacaksınız, hiçbir zaman!”

15 Temmuz darbe girişimi bu milleti korumakla görevi iki büyük kuvveti askeri ve polisi karşı karşıya getirmeyi hedeflemişti. Ancak tıpkı vatandaşların sağduyulu tavrı gibi polis de darbeci askerlere silah doğrultmak yerine onları ikna etmeye çalıştı.

TEMMUZ 2016

Reza

Kanadı Kırık Leylekler Anısına

Emre Şahin

Sıradan bir temmuz günüydü Ankara'nın Kazan ilçesinde. Köylüler, Sekinlerini biçip samanlarını balyalıyor, bölgenin kıymetleneceğini düşünen öğretim görevlisi, yatırımlik arsa arıyordu.

Bir kolej sahibi, adını bilmediği öğrencisinin hatırı için, askeri üsteki sosyal etkinlik davetine icabet ediyordu.

Akıncılar Hava Üssü'nde, ertesi günkü basın bildirisi için köşe hazırlanmıştı. Bir leylek, her şeyden habersiz, kendi için en güvenilir yerde, cami minaresindeydi.

Teker teker çaldı Akıncılar Üssü'ne bağlı pilotların telefonları. Aceleleri vardı.

Uçakların ve helikopterlerin bulunduğu alana sivil araçlarıyla girmiş hatta bazıları uçuş tulumlarını üzerine geçiremeden günlük kıyafetlerle havalanmıştı.

Katırlarla ülkeye yasa dışı yoldan çay sokuluyor olabilirdi.

Uçakların bombalarıyla, açlar ve çıplaklarla meskûn bir yeri medenileştirilmesi, geriliğin ana merkezi olan bir muhiti hizaya sokması gerekiyordu belki de.

Hayır, bu kez başkaydı.

Bombalanması gereken kamu binaları, yıkılması gereken bir Meclis, ateşler salınması gereken evler vardı.

Hayır, bu kez başkaydı. Bombalanması gereken kamu binaları, yıkılması gereken bir Meclis, ateşler salınması gereken evler vardı. Pilotlar görevlerinin başındaydı. Akıncılar Üssü'nden kalkan savaş uçakları öyle alçak uçtular ki rüzgâr, leylek yuvalarını savurup attı.

Pilotlar görevlerinin başındaydı.

Akıncılar Üssü'nden kalkan savaş uçakları öyle alçak uçtular ki rüzgâr, leylek yuvalarını savurup attı.

Savrulan sadece kuşlar ve yuvaları değildi o gece. Bir memleket, tepesinde dönüp duran felaketle baş başaydı.

Sonra kahramanlar geldi. Sayıları milyonları bulan sıradan kahramanlar.

Ellerinden geleni yaptılar. Ki o eller, kurşunlarla parçalanmış; tank paletlerinin altında ezilen; kendi vücudundaki bir yaranın üzerine tampon yaparken yana düşen ellerdi.

Artık minarenin üzerinde olmayan leylek yuvasından anladı Hicabi Bitik.

Uçuşlar her zamankilerden farklıydı. Leylek aşağı düştü ilk defa.

Kanadı kırıldı.

Uçakların kayıtlı ilk hasarı buraya, kuş yuvalarına.

Sonra Meclis, Cumhurbaşkanlığı Külliyesi, Millî İstihbarat Teşkilatı, Özel Kuvvetler Komutanlığına erişti.

O gece ender bir hadise gerçekleşiyor. Bir millet, kendi uçağıyla, maaşlı pilotu tarafından, parasını cebinden ödediği bombayla vuruluyordu.

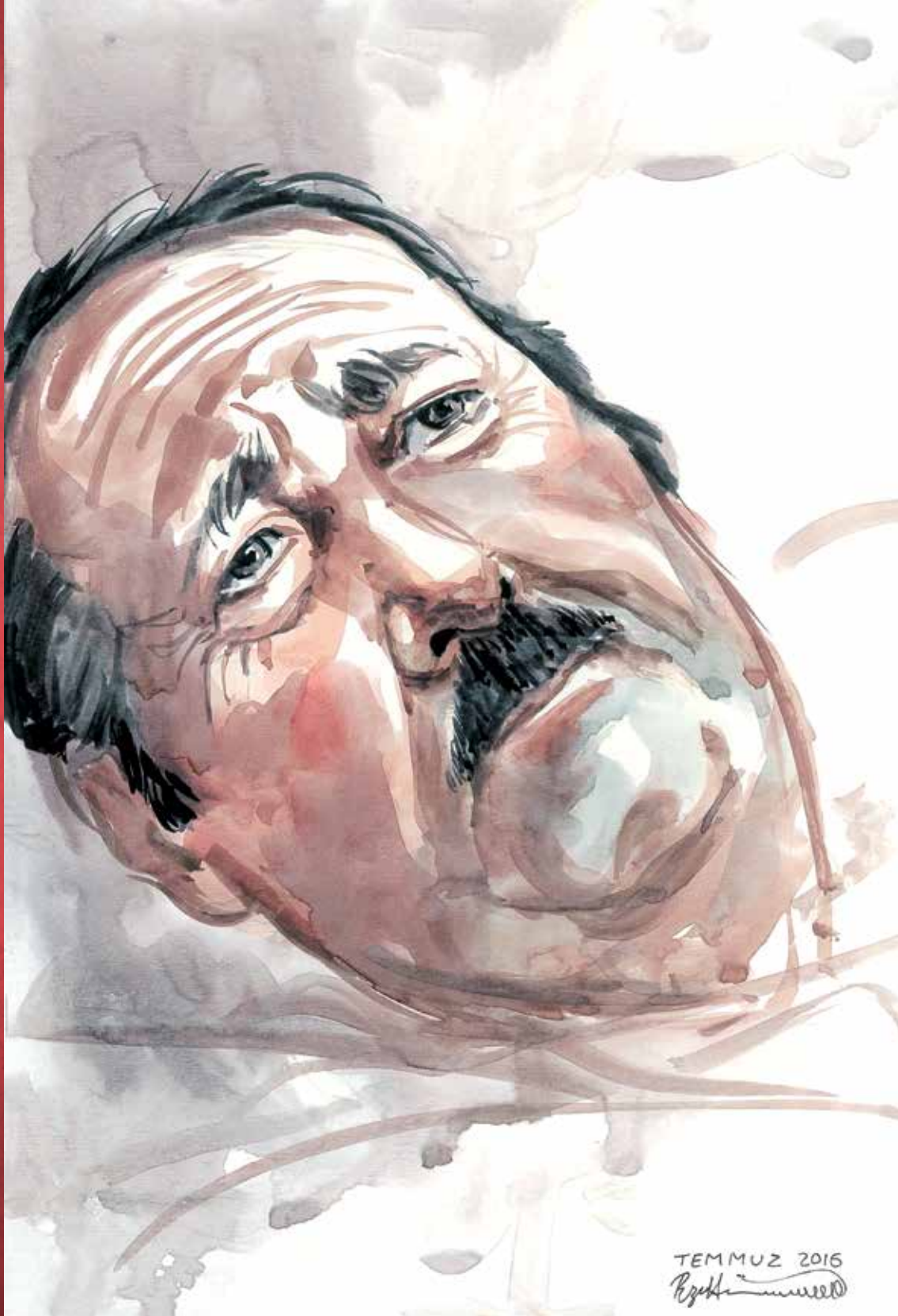
“Orada panik yaratın!” Aynı zamanda muhtar olan Hicabi Bitik, beraberindekilerle birlikte üssü duman altı bırakmaya karar verdi.

Sinekleri kaçırmak için uygulanan yöntem, bu defa F-16 savaş uçakları için kullanılacaktı.

Köyden dört römork saman, belediyeden de iki kamyon dolusu lastik getirildi üssün yakınına. Ölüm pahasına yerlerini belli etti ilk kıvılcım. Önce sarı alev sonra kızıl kor samanlar. Ateş kara bir buluta dönüşüyordu lastiklere değince. Dünyanın en güzel dumanı yükseliyordu tarlalardan ve bir süreliğine de olsa gözlerini kör ediyordu uçakların.

Bütün memlekete sinen, uzun yıllar burunlardan gitmeyecek bir is kokusu vardı. Dünya şahitti; canlarını ve mallarını çekinmeden feda eden bu insanlar, yatırımlık arsa arayanlara satılık toprakları olmadığını ilan ediyordu.

Ankara'nın Kazan ilçesinde köylüler darbecilerin Akıncı Üssü'nden kaldıracakları F-16'ların uçuşunu engellemek için tarlalardaki ekinleri yaktılar.

Kazanlı Mustafa Amca

Serdar Güz

“Gâvur bile yapmaz bunu bize...”

15 Temmuz, sıcak mı sıcak bir yaz gecesi ama artık ülke insanının kal-kışma-darbe girişimi olarak hafızasına kazıdığı bir gece...

İnsanların neler olduğunu anlama çabaları, panik, stres.

Hemen peşine gelen, tarifi mümkün olmayan bir cesaret duygusu.

Herkes aynı duygudan bahsediyor sözleşmiş gibi.

“Yaşayacaksak adam gibi yaşayalım, öleceksek adam gibi ölelim.”

Tüm bu olan biten hengâmede Cumhurbaşkanı'nın emri baş üzerinedir.

Koşanlar içerisinde 70 yaşlarında, çoluk çocuk, torun torba sahibi Mustafa Zorova ya da Türkiye'nin tanıdığı isimle Kazanlı Amca'yı da var.

Televizyonda olanı biteni izlerken çok da alışık olmadıkları FaceTime bağlantısı ile ekrana Recep Tayyip Erdoğan gelir.

Daha da dikkat kesilir ve Cumhurbaşkanı'nın açıklamalarını dinler “Menderes'in zamanında yapamadık, bari şimdi yapalım.” diyerek hemen hemen yüz kişi kadar toplanırlar.

TEMMUZ 2016
Serdar Güz

Askerden yeni gelen torunu ile doğru dürüst selam-kelam etmeye vakit bulamadan Akıncı 4. Ana Jet Üssü'ne gidenlerin içine karışır. Karışmasına karışır da gecenin karanlığında asker keser yollarını "Nereye gidiyorsunuz?" diye de sorar üst perdeden bir ses.

Onun komutan olduğu bellidir de ne yapmaya çalıştığı muallâktır Zorova ve arkadaşları için. "Hükûmeti kurtarmaya geldik." dese de Kazanlı Amca, karşısındaki komutan askere emir verir.

"Diz çök, doldur kapat!"

Askerlik yapanlar bilir ki saniyelik iştir bu.

Bir o yana bir diğer yana taratır komutan ve makineli silahların sesi ile beraber yere düşenlerin "Allah!" sesleri de kesiliverir.

Geriye kalan az biraz barut kokusu ve çokça darbeye direnen halkın cesareti, vatan sevgisi ve imanı...

Olan biteni yeniden anlamaya başlar Zorova, seslenir ere "Ambulans çağırırver bari!"

Asker bu defa Kazanlı Amcanın bacağını bağlar bir kemerle ve ona "Korkma!" der. "Kan kaybı olsa da ölmezsin, durdurdum akan kanı..."

O karede belki durmuştur akan kan ama birçok yerde akmaya devam etmektedir.

Kazanlı Mustafa Amca ve arkadaşları gibi düşünen birçok kişi o gece askerin bu anlamsız müdahalesine karşı korkusuzca sokağa çıktı, askerin karşısına dikildi, yapılan şeyin yanlış olduğunu haykırdı.

Ülkenin her yerinde tankların önüne atıldı, vatana doğrultulan işgal silahlarını engellemeye çalıştı.

Halkın aklına hiç getirmedığı hadise meydana geldi o gece.

Asker halka ateş açtı.

Hiç beklemediği yerden kurşun yedi insanlar. Kimi gazi oldu, kimi de vatan uğruna şehit düştü.

O gece herkes elinden geleni yaptı. Herkes bulunduğu yeri Okçular

Halkın aklına hiç getirmedığı hadise meydana geldi o gece. Asker halka ateş açtı. Hiç beklemediği yerden kurşun yedi insanlar. Kimi gazi oldu, kimi de vatan uğruna şehit düştü.

Tepesi belledi ve arkasına bakmadan, doğru bildiği görevini yerine getirdi. Vatan nöbetini canıyla tuttu, canıyla imzaladı kocaman yürekli millet. Bir defa daha gösterdi tüm dünyaya: Türkiye ne demek, vatan ne demek, millet ne demek...

Kahraman köylülerden Kazanlı Mustafa Zorova, darbeye karşı durmak için gittiği Akıncı 4. Ana Jet Üssü'nün önünde darbeciler tarafından vurularak 15 Temmuz gazilerinden oldu.

TEMMUZ 2016
Bakır

Bombaların Vicdana Düştüğü Yer TBMM

Esranur Olgaç

“İnandığı gibi yaşamak.” hayatının yegâne tılsımlı sözü idi belki de. Sorumluluk duygusu bu tılsımlı cümlenin bir süreği olarak peşi sıra takip ediyordu hayatını. Hızlı adımlarla yürüyordu. Temmuz sıcağından başka bir kasvet bürümüştü arşınladığı yolları. Ülkesinin yazgısına yeniden görünmez eller müdahil olmuştu. Her ne kadar nereye doğru gittiğini bilse de ne ile karşılaşacağını tam hesap edemiyordu o an itibari ile.

Kriz anlarına çetrefilli durumlara alıştı. Elbet ilk değildi bir kriz anı. Bugünlere pirüpak taşıdığı idealleri Akdağmadeni köyünde dere boyunda söğüt ağacı altındailmekilmek dokuduğu ideallerin aynısıydı. Ne engebeli virajlar geldi geçti Uludağ Üniversitesi İlahiyat ve Selçuk Üniversitesi Hukuk Fakülteleri bitene kadar. Yıllar yılları kovaladı avukatlık, kamuda nice sorumluluk ve sonrasında siyaset ile keşişen yolu en nihayetinde Adalet Bakanlığı görevinin emanet edilmesi omuzlarına. Zerre miskal hataya yer barındırması gereken bir makamın ehliyeti, sorumluluk ne demek bilen, bu bilinci hayatına yayan bir yürekte olmalı idi elbet. Ki bugüne kadar elinden geleni ardına koymamış, aklının erdiği yüreğinin yettiğini ülkesinin, milletinin önüne bir lahza düşünmeden serdetmişti. Fakat bu sefer durum çok farklı idi. Tüm milletvekilleri âdeta mıkna-tısa meyleden demirler misali şehrin farklı

noktalarından Meclis'e hareket etmişlerdi. Türk milletinin iradesini halkın egemenliğini temsil eden o güzide mekân tehdit altında idi. Yalnızca Meclis mi? Bir ülke, bir coğrafya, ümmetin umutlar bütünü olan bir iklim ve aslında dosttan çok düşmanın unutamadığı ifadesi ile bir imparatorluk.

Her dakika ardı ardınca gelen haberler, susmayan telefonlar tarihin en kahpe saldırılarından biri ile karşı karşıya kaldıklarını açıkça anlatmıştı tecrübe sahibi belleğine. Genelkurmay Başkanlığında başlamıştı makûs gecenin ayak sesleri. Köprüde sorun vardı, şer odakları orayı kendilerine vitrin olarak tayin etmişlerdi âdeta. Medya kuruluşlarından, İstanbul Valiliği'nden baskın haberleri geliyordu. İstanbul Büyükşehir Belediyesi önünden, Çengelköy Kuleli Askeri Lisesi civarından, MİT'ten, Beştepe'den. Her gelen haber Meclis'te farklı görüşteki vekilleri âdeta daha fazla birbirine kenetler olmuştu. Saatler ilerliyordu. Meclis'te toplanan milletvekilleri bir yandan her dakika güncellenen bilgileri birbirlerine aktarırlarken bir yandan da ülkede ve Meclis'te artan endişeyi dizginlemeye çalışıyorlardı. Bir kısım milletvekili sığınaklara geçerek süreci orada takip edeceklerini beyan etmişler hatta bunu bazı medya organlarına dillendirmekte bir beis görmemişlerdi. Bu işte bir terslik vardı. Tamam, kabul düşman düşmanlığını yapacaktı. O aşağılık mülevves ruha yakışan o idi. Ama vatanperverlerin de daha dik durması gerekmez miydi? Özellikle kıymetli vatanına tehdit arz eden ilk salisede canlarını hiçe sayarak yollara dökülen o güzide vatan evlatları için. Sonra yıllarca ömrünü satır satır okudukları İstiklal şairi Akif'in hatırı için. Yeniden bir bağımsızlık savaşı alınlarının yazısına çatılmıştı işte.

Gelen haberler pek iç açıcı değildi. Ama sükûnet en önemli zırhtı. Meclis kürsüsünden ardı ardınca cümleler haykırılıyordu işte. Birliğe beraberliğe dair vurgular yapılıyordu. Saatler gece yarısı 02.34'ü vururken çok şiddetli bir ses ile sallandı yer. Bir anlık bir duraklama sonrası herkes birbirinin gözlerinin içine baktı. Kendi tavrını âdeta karşısındaki tavra göre belirleyecek nice gözde bir sürü duygu durumu geldi geçti. Ardından sesler yükselmeye başladı. Her milletvekili mezhebince meşrebince bir şeyler söylüyor sağa sola çatıyordu. Kimisi "Meclis'in bahçesinde asacaksın bunu yapanları." diye haykırıyor kimisi

Süratle sığınaklara gitmekte fayda olacağı yönünde birleşiyorlardı ki

ikinci korkunç ses duyuldu. Ses Başbakan Binali Yıldırım'ın ofisi tarafından geliyordu. İşte ne olduysa ondan sonra oldu. Meclis Başkanı İsmail Kahraman'ın yanına giden pek çok milletvekili Meclis'i tatil edip sığınaklara gitmeyi öneriyorlardı. Kafasında bir sürü ses yankılanıyordu. İman dolu göğüs hangi günler içindi. Bilge Kral'ın vezir cümlesi yeniden hayat buluyordu şu anda işte "Korkuyorduk. Ama bizi yürüten şeyler korkularımızdan daha büyüktü."

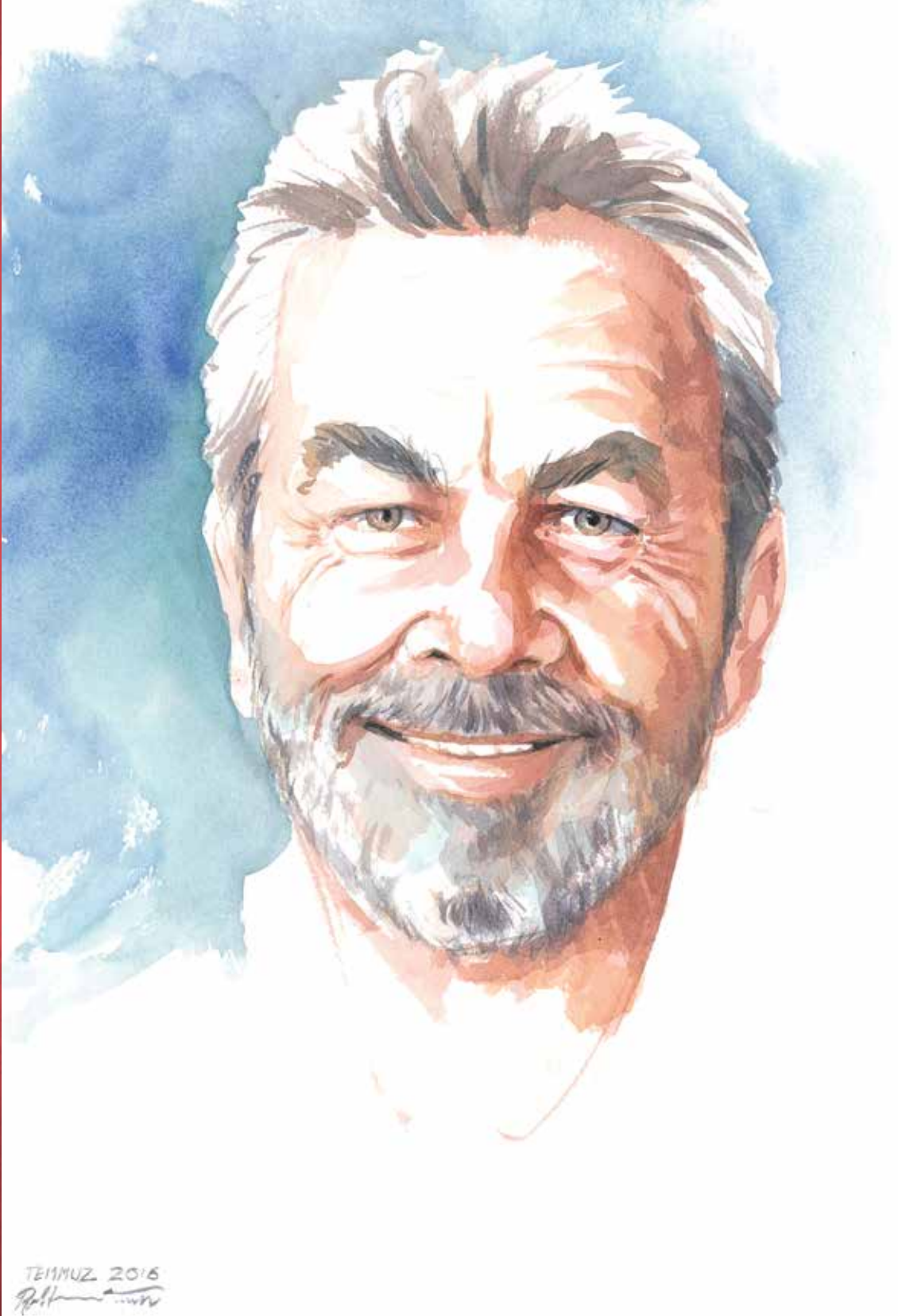
Sonraki gün ajanslar, haber bültenleri bir saat içerisinde üç ayrı kez ağır şekilde bombalanan Türkiye Büyük Millet Meclisi'ni, ikisi ağır on iki yaralı polisimizi kayıt düşeceklerdi tarihin silinmez belleğine. Ah tabi bir de yüzbaşı üniforması çalmış pilot Hüseyin Türk'ün "Ankara'da TÜRKSAT dâhil altı noktayı "Şehir içi diye uyarımama rağmen atış serbest dedikleri için vurdum. Ben bir azınlıktan emir aldığımı bilmiyordum." şeklindeki garabet cümlesini...

Ne yapacağını bir an düşündü. Evi, eşi ve üç çiğerparesi geldi aklına. Evden çıkarken onları Allah'a emanet etmişti. Sahibinin onlar adına en doğrusunu düşüneneğinden zerre miskal şüphesi yoktu. Türkiye Büyük Millet Meclisi'ne doğru yol alırken neleri göze aldıklarını biliyordu. Nitekim kıymetli arkadaşı Hatay Milletvekili Hacı Bayram'ın ve eşinin Dikmen yolu üzerinde bir şarapnel parçası ile kolundan, kızlarının ise başından yaralandığını az önce öğrenmişti. Tereddütsüz Meclis kürsüsüne ilerledi. Bağışmalar ve panik düzeyi artmakta idi. Edebinden taviz vermeden fikrini beyan eden son milletvekilinin cümlesini dinledi ve akabinde Meclis Başkanı Kahraman'ı muhatap alarak hepimizin zihnine nakşolan o tarihi cümleleri ardı ardınca haykırdı.

"Sayın Başkanım. Sığınaklara inmeyelim. Burayı kapatıp aşağıya insek bu millete hesap veremeyiz, millet meydana gelmez. Bu millet 'Meclis bunlardan korktu.' der. Bizim burada yapacağımız şey burada ölmektir."

Tarihe tanıklık etmek tarihin kritik yürüyüşünde kavi bir adım atmak bu olsa gerekti. Sesler önce duruldu sonra gitgide artan bir vecd ile Meclis'ten şu sesler yükseldi: "Darbeciler millete hesap verecek."

15 Temmuz gecesi, hainlerin hedeflerinden biri de Türkiye Büyük Millet Meclisi idi. Meclis bir saat içerisinde üç kez bombalandı.

Yaşadığı Gibi Şehadete Koştı

Sernur Yassıkaya

15 Temmuz gecesini, inandığı gibi yaşamaya yemin etmiş bir insan olan Erol Olçok, oğlu Abdullah Tayyip ile en büyük öyküyü yazarak bizlere bir vatan emanet etti.

Türkiye'nin karanlık ellere geçmesine vücudunu siper ederek izin vermedi.

İstanbul'da Beylerbeyi ve Boğaziçi Köprüsü'ndeki askeri hareketlenmeyi haber alır almaz hiç düşünmeden kendini sokağa atanlardan biri Erol Olçok.

Ardından en büyük oğlu, Abdullah Tayyip "Sen nereye ben oraya!" diyerek arkasından fırlamış. Kemal Sayar bu ruh hâlini "Kalbin direnişi!" olarak tanımlıyor bir yazısında.

O gün yüz binlerce kalbin direnişe geçmesi gibi Olçok ve oğlu da direnişin ön saflarında yerlerini aldılar. Kendilerini tankların ve mermilerin önüne siper ettiler. Hani Akif diyor ya "Ancak Bedr'in aslanları bu kadar şanlı idi."

O gece, Erol Olçok, Abdullah Tayyip ile önce Kısıklı'ya, yol arkadaşı Recep Tayyip Erdoğan'ın, evinin bulunduğu yere koştu. Buranın emin ellerde olduğunu gördü. Daha sonra Boğaziçi Köprüsü'nde durumun daha kritik olduğunu algılayarak köprüye yöneldi.

Ulaşabildiği herkesi de oraya çağırırdı. "Bu vatan bizim, kimse bu vatana bizden alamaz. Köprüde sorun büyük arkadaşlar, orayı almamız lazım. Yürüyün arkadaşlar yürüyün. Allah bizimle birlikte. Milyonlar geliyor arkamızdan." diyordu.

İstanbul'da Beylerbeyi ve Boğaziçi Köprüsü'ndeki askeri hareketlenmeyi haber alır almaz hiç düşünmeden kendini sokağa atanlardan biri Erol Olçok. Ardından en büyük oğlu, Abdullah Tayyip "Sen nereye ben oraya!" diyerek arkasından fırlamış. Kemal Sayar bu ruh hâlini "Kalbin direnişi!" olarak tanımlıyor bir yazısında.

AK Parti'nin milletle yol aldığı tüm zaferlerde perde arkasındaki isim olan Erol Olçok, milletin ihtiyaç duyduğu en kritik zamanda en ön safta bayrağı taşıyan isimdi.

Gerçek kahramanlar da zaten en kritik zamanlarda ortaya çıkmaz mı?

Onların vakti tayin edilmiştir ve kader hüküm olmuştur. Erol Olçok da oğlu Abdullah Tayyip ile birlikte o hüküm üzerinde yürümektedir. Olçok köprüye beraberindeki o güzel topluluk ile birlikte vardığında önce köprüyü tutan "askerleri" ikna etmek için uğraştı.

Milletin askerinin, silahını millete doğrultamayacağını anlatmak istedi ama karşısındakilerin Peygamber Ocağı olarak bilinen ordunun değil, gözü dönmüş bir karanlığın militanları olduğunu anlamakta gecikmedi. Hemen aklına Abdullah Tayyip gelmiş olmalı o sırada.

Onu emniyete almak ister ama köprüyü tutan karanlık buna dahi fırsat vermeden yaylım ateşine başlamıştır.

Erol Olçok'u da kahpe bir kurşun bulur, bunu fark eden oğlu hemen babasının üzerine kapanır ancak onu da karanlığın kahpe militanları iki zırh delici mermi ile vururlar. İman dolu göğüsler, direnen kalpler darbecileri o kadar korkutmuştur...

Erol.

Dedik ya "Vakitleri tayin edilmişti." diye.

O an ikisi de şehadet şerbetini kana kana içerler.

Baba ve oğul Olçok ile Abdullah Tayyip'in vurulduğunu görenler, onları hemen Haydarpaşa Numune Hastanesi'ne kaldırırılar, vatanları için en değerli varlıklarını, canlarını feda ettiler.

Kim derdi ki Erol Olçok, AK Parti için düşündüğü, tasarladığı, imzasını attığı işleri aynı gece içinde yaşayarak şehadet mertebesine ulaşacak.

Erol Olçok, 17 Aralık 2013 tarihinde yine bu hain örgütün bir başka darbe girişimi sırasında "Erdoğan'la sonuna kadar gitmezsem namerdim." demişti. 15 Temmuz gecesi bu cümleyi ne kadar samimiyetle kurduğunu âleme gösterdi.

Cumhurbaşkanı Recep Tayyip Erdoğan'ın dava arkadaşlarından Erol Olçok ve 16 yaşındaki oğlu Abdullah Tayyip Olçok, Boğaziçi Köprüsü'ndeki direniş sırasında şehit edildi.

Sucu

Betül Sezgin

Geçmiş bir gün. Çocukluğumda en büyük hayalim büyüdüğümde muhabir olmaktı. İlkokul öğretmenimiz bir gün sınıfta ileride ne olmak istediğimizi sordu. Arkadaşlarımın çoğunluğu öğretmen, bir kısmı polis veya asker, üç beş tanesi mühendis olmak istediğini söyledi. “Ben gazeteci ya da muhabir olmak istiyorum öğretmenim.” dedim. Öğretmenim duraksadı “Neden?” diye sordu. “Kameranın önüne geçip elindeki mikrofon ile hararetili hararetili konuşan muhabirler çok hoşuma gidiyor.” dedim. Öğretmenim bana gülümsedi ve başımı okşadı. İlk kez biri bana “Oğlum Oktay bak babanın durumu ortada, adam akıllı bir okul oku. Öğretmen ya da memur ol, babana da yardımın dokunsun. Gazeteci devlet memuru olabilir mi hiç?” dememişti. Öğretmenim bana gülümseyince o kadar mutlu oldum ki. O günden sonra babama yardım etmeye hep uçarak gittim. Uçarak...

15 Temmuz 2016

“Su bilere, bilere, bilere. Su bilere, bilere, bilere.” diye bağırarak elimdeki suları köprüden gelip geçenlere sattım. Burada gelecekteki mesleğimin alıştırmalarını da yaptım. “Evet, sayın seyirciler sucu Oktay bugün yine asfaltı ağlatarak oradan oraya koşup babasından önce tekerlekli arabasındaki soğuk sularını sattı. Duydun mu baba bak haberler yine beni anons ediyor.” diye babama takıldım. Babam “Aferin benim oğluma!” deyip gülümsedi.

Akşam için hazırlıkları köprünün girişindeki yeşillik alanda yapardık. Sonra da köprünün gece yolcularına buz gibi su satardık.

“Su bilere, bilere, bilere. Su bilere, bilere, bilere.”

“Babam Oktay oğlum sen karşı yola geç ben buradan devam edeyim. Bu gece baya kalabalık haftanın kârı olsun.” dedi. “Tamam, baba.” dedim. Bu akşam gerçekten kalabalıktı, arabalar vızır vızır. Ben genelde köprü girişinde olurdum. Eğer babamın suyu biterse bir koşu çalılıkların arasına sakladığımız termoslardan su getirirdim. Babam bana su getirmem için seslendi. Kalan sularımı ona verip, gazetecilik oyunumu oynayarak çalılıklara gittim. “Evet, sayın seyirciler. Oktay babasına su götürmek için hızlı adımlarla çalılıklara doğru ilerledi.” diye anons geçtim.

Hızlı gitmişim ama yüküm ağır olduğu için adımları köprüye dönüşte yavaşladım. “Evet, sayın seyirciler köprüde elindeki son sularını satmaya çalışan babasına...” Sözlerimin gerisini getiremedim. Tanklar. Köprü üzerinde tanklar vardı. Heyecanla “Vay bana yeni bir haber çıktı.” dedim. Bir de üzerimden geçen helikopteri görünce gülümsedim. Çocuk akli işte sevindim. Adımlarımı hızlandırmak istedim ama yüküm buna engel oldu. Köprüye geldiğimde köprü girişindeki polisler ve amcalar ilerlememe izin vermedi.

“Tak tak tak. Tırı tırı tırı. Piuv piuv piuv. Güm güm güm. Pat pat pat.” sesleri kulağıma geldi. “Baba!” diye bağırdım. Babamı seslerin geldiği yerde bırakmıştım. Bir grup asker elindeki silahlarla kendilerinin önünde sipere durmuş olan insanlara bağırdılar, havaya doğru ateş ettiler. Elleri silahsız, kendilerine doğru “Ya Allah!” diyerek yürüyen insanlara silahlarını doğrulttular. İnsanlar birbirine kenetlendi, etten duvar oldu. Babam da siper olanlar arasındaydı. “Babaaa!” dedim. Yanlarına koşmak istedim. Bir uçak geldi geçti, helikopter uçtu gitti. İşte hayalimdekiler uçuyordu. “Durun durun yapmayın! Ateş etmeyin.” diye haykırarak koştum. “Muhabir Oktay günün anlam ve önemini bugün helikopterden sunmak istemiyor.” diye bağırdım. Önüme çıkan ağabeyleri, amcaları yararak köprüde askerlerin önünde duran insanların, etten duvarların yanına yaklaştım. Birden “Tak tak tak. Tırı tırı tırı. Piuv piuv piuv. Güm güm güm. Pat pat pat.” sesleri tekrar tüm şiddetiyle bastırdı. Bir amca beni alıp kucağında sardı, kalkanım oldu.

Silah sesleri kesilene kadar o kımıldamadığı için hareket etmedim. Sesler durdu ama amca kımıldamadı. Boynumdan belime doğru akan incecik bir sıcaklık hissettim. Yanımıza gelen iki kişi bana kalkanlık yapan ağabeyi kaldırdı. “Sedye, sedye!” diye bağırdı biri. Bana kalkan olan ağabeyi yavaşça sedyeye yatırdılar. Ağabey sırtından ve başından kurşunla vurulmuştu. Kanı da sırtıma akmıştı. “Amca!” dedim. “Babam.” dedim “Babamı arıyorum gördünüz mü?” Cevap veren, verebilen olmadı. Biri hıçkırarak ağlayan ve oradan oraya koşturan beni kucağına aldı. Yaralıların olduğu yere götürdü. Fırsat bulup köprüye doğru kaçmaya çalıştım. Ama izin vermedi.

“Adın ne evladım senin?”

“Oktay. Peki, Oktay babanın adı ne?”

“Şevket.”

“Oktay baban ne iş yapar?”

“Bu köprüde su satar ağabey bazen başka şeyler satar.”

“Peki, büyünce sen ne olacaksın Oktay?”

“Muhabir olmak istiyorum ağabey.”

“Tamam, Oktay sen şimdi buradaki ağabeylerine su dağıt, bak su kolileri orada. Ben de gidip babanı arayayım, bulup getireyim olur mu?”

Gözyaşlarımı gömleğimin koluna silip “Tamam.” dedim. “Formalı ağabey, babamın üzerinde sarı kırmızı forma var. Formanın arkasında da on yazar. On numaradır benim babam ağabey, on numara.”

“Tamam Oktay.”

“Senin adın ne ağabey?”

“Rifat.”

Rifat ağabey gitti. Ben yaralıların yanında kalıp onların ihtiyaçlarını gidermeye çalıştım. Bitmiyordu! Ne silah ne uçak ne tankın attığı top sesi, ne de gece... Belki gece bitse her şey daha başka olacaktı ama o kadar kolay bitmedi. Ara ara yorgunluktan ve korkudan bir ambulansın yanına gidip tekerinin önüne çöküp hıçkırıklarımı oraya bıraktım. Sonra hiç ağlamamış gibi yaralıların bir isteği olur diye aralarında dolandım.

Köprü giderek kalabalıklaştı. İnsanlar tabur birlikleri gibi köprüde çatışma olan yere gitti. Kimisi yaralı kimisi ölü olarak elde ya da motosikletlerde

taşınarak getirildi. Ama ne babam ne de Rifat ağabey gelmedi. Gece yavaş yavaş yerini gündüze bırakıyordu. Bulutların arasından doğan güneş ışıklarını tenimde hissedince içime biraz huzur doğdu. Motosikletle yaralı getiren bir ağabey keyifle “Az kaldı. Dayanın!” dedi. “Az kaldı. Mermileri azaldı olsa gerek, ağırdan almaya başladılar.” Yaralıyı bıraktı. Yaralıdan ellerine bulaşan kanı üzerine sildi, gaza bastı ve gitti. Biraz sonra başka bir amca geldi yaralı biriyle. “Aldık, köprüyü geri aldık zafer bizimdir, zafer Allah’ındır.” diye bağırdı. Zaferin kazanıldığı yere geri gitti. Polislerle birlikte zafere ulaşana kadar köprü üzerinde direnen amcalar, ele geçirdikleri bir tankın üzerinde çocuklar gibi oynayıp zıpladı. Elleri aldıkları Türk bayrağını sallayıp tekbir getirdiler. Sevinçten ağlayarak şükür nidaları eşliğinde İstiklal Marşı’nı okudular.

Ama benim beklediklerim gelmedi. Köprüye doğru yürümeye başladım. Bu sefer beni kimse durdurmadı. Çünkü artık korkunç sesler yoktu. Babamı getireceğini söyleyen Rifat ağabeyi gördüm. “Rifat ağabey benim, ben Oktay. Babam, babamı gördün mü?” Sesin sahibini arayan bakışlarla etrafını süzdü. Beni görünce sağ kolunu açtı. Diğer kolu sargılıydı. “Gel bakalım Oktay.” dedi. O hâliyle beni kucağına aldı. Köprünün girişine doğru yürümeye başladı. Bana sabaha kadar köprüde yaşananlardan bahsetti. Biraz üzüntülü biraz güzel şeyler anlattı.

“Kimse ölmekten korkmadı be Oktay. Araçları siper edindik, üzerlerine yürümediğimiz hâlde ateş ettiler. Bizler tekbir getirdik, araçlarımız delik deşik olunca duaları siper edindik. Gaz attılar onunla da korkutamadılar. Terk etmedik Oktay.”

“Neden ağabey?”

“Çünkü herkes en kalbi duygularla ordaydı, vatan millet Sakarya olayı yani. Anlatabildim mi?”

“Anladım ağabey. Babam da zaten hep öyle der.”

“Gün ışığı Oktay onlar son çırpınışlarında biz zafer çığlıklarında.”

Rifat ağabey arkasına döndü. Tankın üzerindeki amcaları işaret etti. “Hepsi bizden.” dedi. “Hepsi direndi. Hiçbiri ölmekten korkmadı. Şimdi hepsi kazandı.”

Bunun gibi şeyler söylerken beni herkesten uzağa yolun kenarındaki

çalılıklara götürdü. Çalılardan birinin dibine beni kucağından indirmedi oturdu. Anlatmaya devam etti.

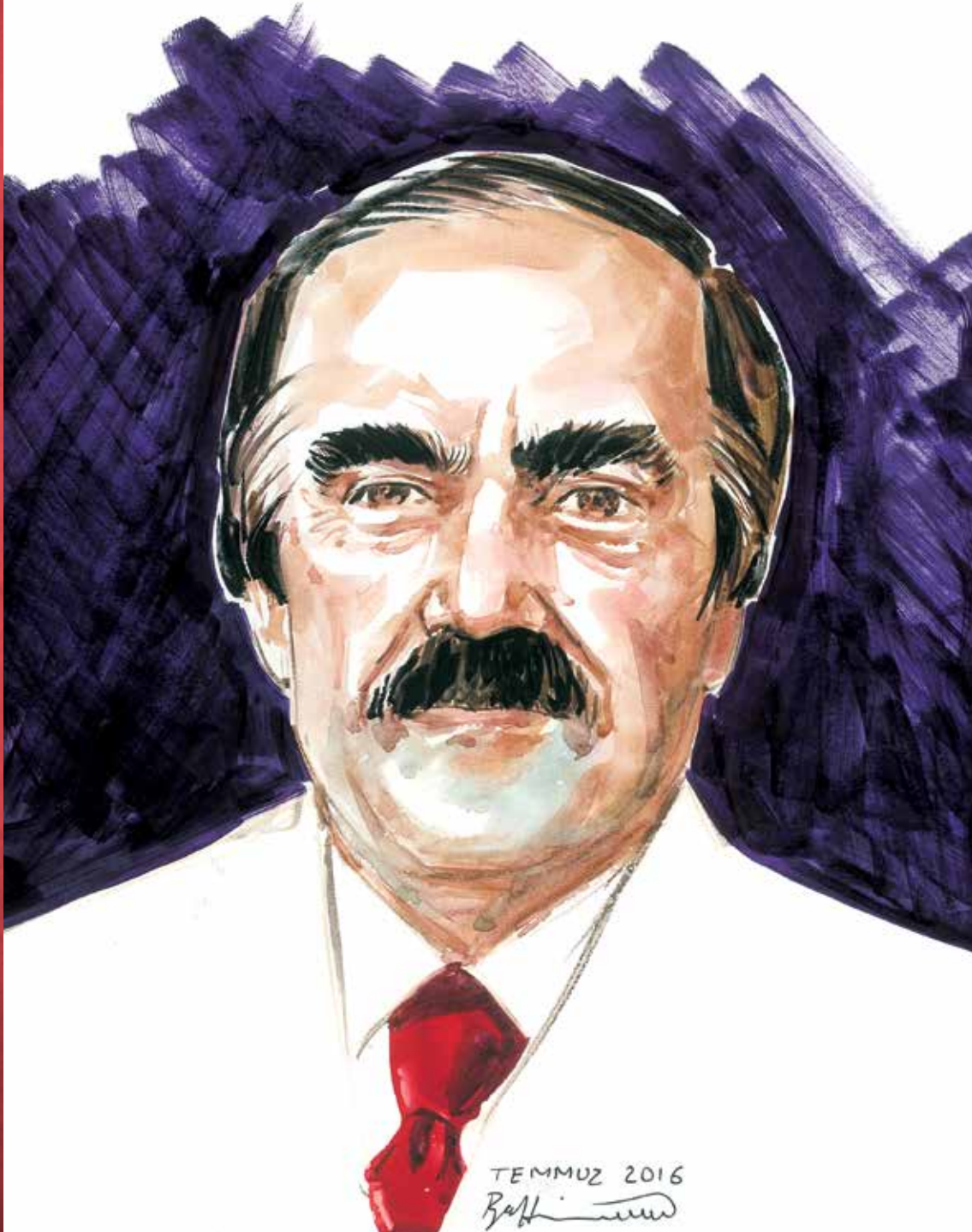
“O ağabey.” derken cebindeki telefonunu çıkardı. Sonra bana bir video açtı. Silahsız amcalar ve on numara formasyonu babam bir geri iki ileri yürüyor, silahlı amcaları durdurmaya çalışıyordu. Kimi amcalar kurşunla yere serildi kimileri geri gitti ama kaçmadılar. Fırsat bulunca tankların üzerine bir daha bir daha hücum ettiler. Aralarında babam da vardı. Babam en başta, tankın önüne geçti. İşte babam “Rifat ağabey bak, bak nas...” Tankın yanında bekleyen askerler silahlarını son kez ha gayret diyen insanlara doğrulttu. Rifat ağabey gözlerimi kapattı. “Ba..” dedim, boğazımda oluşan sıcak yumruk gerisinin gelmesine engel oldu.

15. Temmuz. 2026

“ABC Haber Bülteni’nden hayırlı akşamlar sayın seyirciler. Bültenimizi Türkiye’nin hatta dünyanın konuştuğu bir haber ile açıyoruz. Kendilerine Yurtta Sulh Konseyi adını veren bir grup 15 Temmuz 2016 tarihinde darbe girişiminde bulunmuştu. Sayın seyirciler bugün gerçekleştirilmek istenen darbe girişiminin onuncu yıl dönümü. Binlerce insanımız darbe şehitlerini anmak ve milletin hâkimiyeti ile sonuçlanan kutlama etkinliklerine katılmak için 15 Temmuz Şehitler Köprüsü’ne toplandı. Şimdi köprüde bulunan muhabirimiz Oktay Kara’ya bağlanacağız. Oktay bize köprüden binlerce insanımızın arasından seslenecek. Oradaki coşkuyu bize bire bir aktaracak. Sayın Oktay şu an söz sende.”

“Teşekkürler Aynur Masum. Evet, şimdi insanlar toplandı, çok heyecanlıyız. Sesleri de duyuyorsunuz. Türkiye’nin dört bir yanından binlerce insan bugün buraya vatani, milleti için hiç düşünmeden canını veren şehitlerimizi anmak için toplandı.”

Boğaziçi Köprüsü’nde yolu kesen darbeciler, işgale direnen sivillere ateş açtı. Halkın çağrılarına ateşle karşılık veren gözü dönmüş darbeciler, silahsız, savunmasız onlarca vatandaşı şehit etti.

Pısrık

Bülent Onat

“G3 piyade tüfeği, 7.62 mm çapında, 102 cm uzunluğunda, 4,2 kg ağırlığında, şarjör ile beslenen, hava ile soğuyan, barut gazının geri tepmesi ve icra yayının ileri itmesi ile tek tek veya seri atış yapabilen bir yakın muharebe silahıdır.”

Üzerlerine çevrilmiş olan tüfekler yakın muharebe silahıydı. Evet, yakındılar valilik önünde ama bu bir muharebe miydi? Hayır, bu bir muharebe değildi, olamazdı, muharebe birbirine düşman en az iki taraf arasında olurdu.

Üzerlerine çevrilmiş olan tüfekler tek tek veya seri atış yapabiliyordu. Seri atış edildiğinde dakikada 500 atış yapma kabiliyetine sahipti elinde tüfeği tutanlar. Tüfekler 7.62 mm çapında ve muharebe silahlarının tümünde bulunan yiv-set özelliğine sahipti. Yani ateşlendikten sonra merminin çekirdeğinin namludan çıkana kadar kendi etrafında dönmesini sağlayan bir yapıda. Bu özellik sayesinde mermi çekirdeği hem daha uzun mesafelere kadar belli bir doğrulukta ateşlenebiliyor hem de isabet ettiği canlının vücuduna girerken bir santim gibi küçük bir delik açıyor ama vücudunda çıkarken en az 4-5 santimlik büyük ve ölümcül bir delik açıyordu. Yani üzerlerine çevrilmiş olan tüfekler tam bir ölüm makinesiydi.

Gecenin bu saatinde Sakarya Valiliği'nin önünde toplananlar, üzerlerine çevrilmiş olan tüfeklerin bu tarifini akıllarına bile getirmiyorlardı.

Ateş edilirse yaralanabilirler miydi?

Evet.

Ölebilirler miydi?

Evet.

Lakin hiç kimse umursamıyordu yaralanmayı veya ölmeyi. Yaralanırlarsa "gazi" ölürlerse "şehit" olacaklarını biliyorlardı.

Korku var mıydı içlerinde?

Elbette korku vardı.

Insan olmanın gerektirdiği kadardı bu korku ama bu gece evlerinde oturmayı, dışarı çıkmamayı, olan bitenin ne ile sonuçlandığını görene kadar beklemeyi gerektirecek kadar olan bir korku değildi bu.

Mehmet Akyazıcı. 41 yaşında avukat. Sakarya Büyükşehir Belediyesi Hukuk Müşaviri. Olayları, bu darbe girişimini gelen telefonlar ile öğrenmişti. Evindeydi o sırada. Kızı "Baba şimdi ne olacak?" diye sordu. O da kızına "İç savaş çıkacak." diye cevap verdi ve bu cevabı verirken iliklerine kadar donduğunu hissetti.

Çocukları ile vedalaşarak "Pısırık gibi yaşamaktansa adam gibi ölünüz!" diyerek evden ayrıldı.

Önce kent meydanına gitti Mehmet otobüs ile. Otobüsün kapısı açılana kadar soğukkanlılığını korumayı başardı ama kapı açılıp karşısında askeri aracı görünce şok geçirdi. Aracın içi asker ile doluydu. Otobüsten inip askeri cipin önüne geçti Mehmet, ellerini havaya kaldırdı. "Ben halkım, beni vurun. Niye vurmuyorsunuz? Biz doğuda size bir şey olmaması için dua ediyorduk, siz ne yapıyorsunuz. Dört çocuk babasıyım, buradayım." dedi. Araçtan bir asker indi, televizyonlarda, sosyal medyada bahsedilen ve şu anda Türkiye'nin birçok şehrinde vuku bulan darbeden hiç bahsetmedi asker sadece "Kardeşim kenara çekil, biz dönüyoruz." dedi.

Mehmet "Beni vurun!" diye bağırdığında askeri aracın kasasındakilerin yüzündeki şaşkınlığa dikkat etti. Bunlar lojistik için gelmişti, darbe için değildi. Halkın tepkisini görünce de gidiyorlardı. Bu destek ekibi gidince 50-60 kişilik bir grup ile Mehmet valiliğe doğru yürüdü, önlerinde asker arkalarında polis vardı. Arkalarındaki polisin cesareti ile darbecilere karşı yürüdüler,

önde bulunan erlerin silahlarını ellerinden aldılar. Daha sonra valilik protokol kapısından yukarı doğru yürümeye başladılar. Darbeci askerler havaya ateş ederek geri çekiliyordu. Valiliğin, adliye tarafından kadınların çoğunluğunu oluşturduğu bir grup darbeci askerlere doğru geldi. Mehmet'in "Bunları kısıpaca alacağız ve bu işi bitireceğiz." dediği anda ellerinde G3 tüfeği olan askerler bu sefer havaya değil üzerlerine ateş etmeye başladı. Ateş edilme sesi ile vurulanların yere düşmesi aynı anda oldu. Mermiler saniyede 800 metre gibi ses hızının iki katından da hızlı bir şekilde namluların ucundan çıkıyor ve ülkesine, vatanına, bayrağına, cumhuriyetine, demokrasisine, geleceğine sahip çıkmak için bir araya gelenleri vuruyordu. Mehmet'i de vurdu bu mermiler, acı ile kendini duvar dibine attı. Kendi kendine "Herhâlde öleceğim, son olarak eşimi arayayım." dedi. "Ben vuruldum, hakkını helal et, birazdan şuurum kaybolacak. Şehit olurken Kelime-i Şehadet getirerek öleyim." dedi ve Kelime-i Şehadet getirmeye başladı. Telefonu kapattı.

Hastanede gözlerini açtığı anda pısırık gibi yaşamaktansa adam gibi ölmeyi düşünerek evinden çıktığı bu kutlu mücadelenin bir gazisi olduğunu anladı.

15 Temmuz gazilerinden Sakarya Büyükşehir Belediyesi Hukuk Müşaviri Mehmet Akyazıcı, Sakarya Valiliği önündeki direniş sırasında vuruldu.

Çıglıklar

Büşra Toprak

Dışarıda, bir yanda kulakları sağır eden jetlerin ve bombaların sesi bir yanda sivil halkı hedef almış kurşunlar etrafa saçılıyordu. Karanlığa gömülü şehrin ışıkları bir bir söndürülmeye çalışılırken mermilerin aldığı canlar gök kubbeye bir yıldız gibi konuyordu.

Yüzlerde tedirginlik ve korkunun yanında özgürlük için atılan adımların heyecanı da vardı. Birbirlerinin önüne siper olmuş insanlar korkmadan şehadet getirerek omuz omuza, kurşun yağmurunda yürümeye devam ediyorlardı.

Camilerden okunan selalar birlik ve beraberlik için umut çağrısının yanında her kurşunun şehit ettiği o korkusuz, cesur insanları temsil ediyordu. Genç, yaşlı, kadın, erkek demeden evlerinden gelenler telaşla bir oraya bir buraya koşup duruyorlardı. Kimi zaman coşkulu kimi zaman ise buruk ve hüznü...

İçlerinde öyle biri vardı ki kaderin 15 Temmuz gecesi için kendisine hazırladıklarından habersizdi. Bir baba, kızını yanına almış gecenin bir yarısı vatanın kapısına dayanan darbecilere karşı Boğaziçi Köprüsü'nde insanların arasında ilerliyordu. Hem efkârlı nefesini içine çekiyor hem de mermi seslerine aldırmandan direnişini devam ettirmeye çalışıyordu.

Aşılması gereken bir barikat, açılması gereken bir köprü vardı önlerinde. Hangi cengâver darbecilere karşı yürümeye devam etse bir kurşunla yığılıp

kalıyordu. Vurulan yiğitleri kurtarmaya çalışan arkadaşları yerde sürünerek ilerleyip yaralıları ve Hakk'ın rahmetine kavuşanları bir bir kurtarmaya çalışıyorlardı. O esnada baba kızını geride bırakarak mertçe yürümeye başladı.

Emin adımlarla ilerlerken "Uğruna ölmekse eğer seni yaşatmak, bin defa ölürüm de adına leke sürdürmem." diye mırıldanıyordu. Ne zaman ki

son kelimeye geldi mert baba darbeci silahını ateşledi. Mermi hızla ilerlerken mert baba dimdik yürüyordu.

Yılmadan!

Usanmadan!

Korkmadan!

Her zaman dik ve kararlı duruşuyla kızına örnek olan baba birden sendeledi. Kızına doğru baktı. İşte o an kızı için durdu dünya ve başladı haykırışlar etrafta...

"Babaa!"

"Allahu Ekber!"

"Babaaaa!"

"Bu vatandan gideceksiniz, gideceksiniz."

"Silah atıyorlar."

"Baba, babaaa, babaaaaa, babaaaaaaa..."

Daralan nefes, tizleşen ses köprüyü inletiyordu. Bu kadar acı dolar mıydı yüreğe, bu kadar acıya katlanılır mıydı? Daha yapılacaklar listesi tamamlanmamıştı. Koşarak açılacak kapı, bir heves ile hazırlanan sofraya, ballandıra ballandıra anlatılacak gün sonu derlemesi artık olmayacaktı. Genç kızın gözyaşları babasıyla her anısına denk düşecek şekilde süzülüyordu o babasının öpmeye kıyamadığı yanağından...

Kendini başka bir dünyaya aitmiş gibi hissetti genç kız. Elektrik direğini yumruklarken kendi canını acıttığının farkında olmadan çırpınıyordu bir yaralı kuş gibi...

Babalar ölmez!

Babalar yıkılmaz!

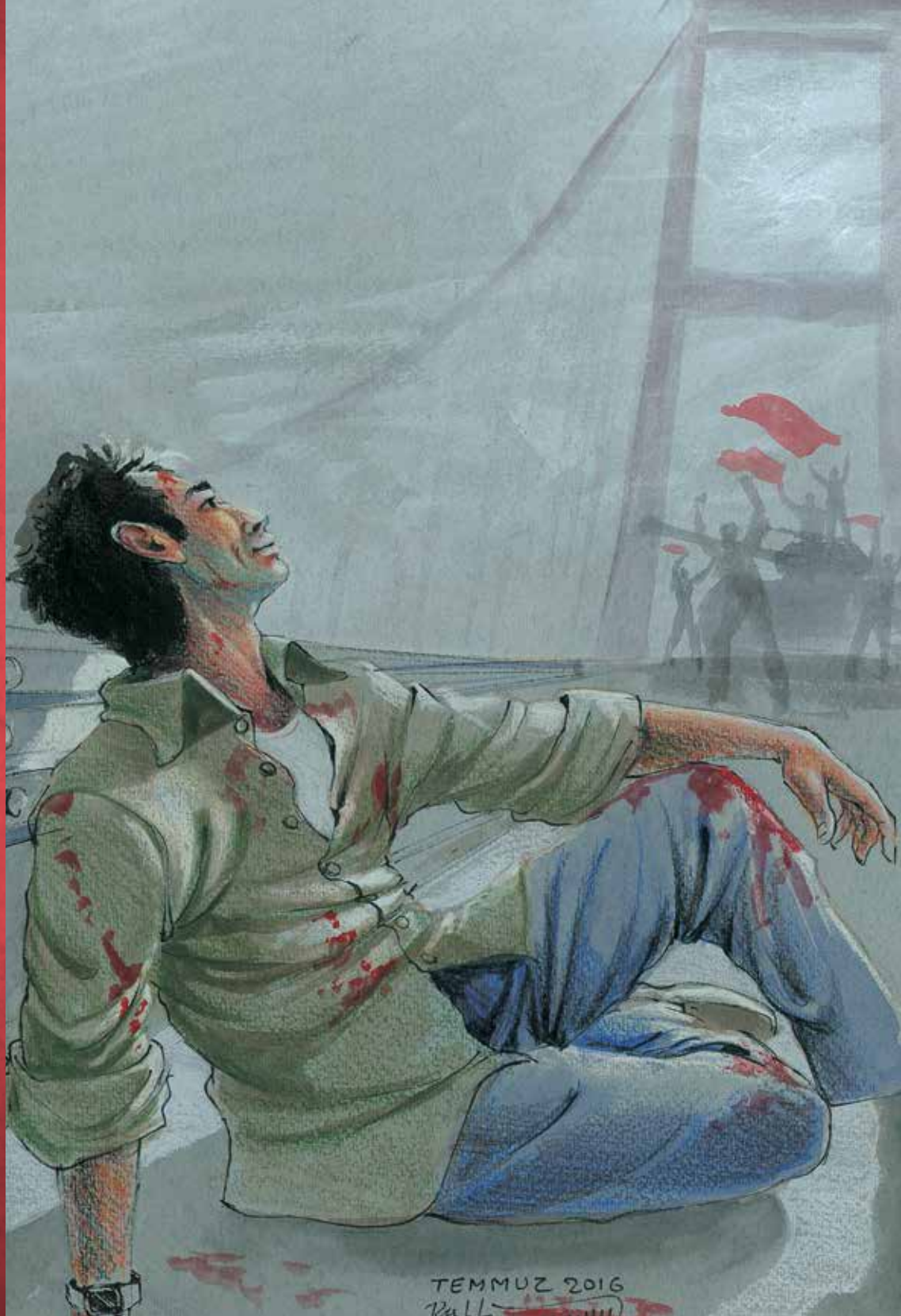
Babalar ancak dinlenmeye gider!

Çığlıkların sonunu bir veda mektubuna benzeyen çatallaşan kelimeler aldı. Gözlerinde ise buğulanmış, sessiz kelimeler "Senden payıma muntazam bir şeref kaldı." diyerek teselli buluyordu.

O gece, kızının en mutlu anlarının başkahramanı herkese nasip olmayan şehadet şerbetini yudumlarken bir yıldız daha aydınlandı gökyüzünde...

Boğaziçi Köprüsü'nde babası gözlerinin önünde darbeci askerler tarafından şehit edilen genç kızın feryatları darbenin en acı anlarından biri olarak kayıtlara geçti.

Hangi cengâver darbecilere karşı yürümeye devam etse bir kurşunla yığılıp kalıyordu. Vurulan yiğitleri kurtarmaya çalışan arkadaşları yerde sürünerek ilerleyip yaralıları ve Hakk'ın rahmetine kavuşanları bir bir kurtarmaya çalışıyorlardı. O esnada baba kızını geride bırakarak mertçe yürümeye başladı.

Köprüde Gündoğumu

Dilek Çınar

“Darbe yapıyorlar lan darbe yapıyorlar!”

Civar bar ve meyhanelerin müdavimi yaşlı müptezeli kimse ciddiye almadı. Akif hariç. “Adam sarhoş kafayla bile bunu söylüyorsa kesin doğrudur.” diye düşündü. Genç yaşına rağmen çok şey görmüş geçirmişti. Onun idraki steril hayatlarının içinde prestijli okullar, raf raf kitaplar devirmiş kocaman adamlarinkinden değişikti. Mustafa Kemal’de oturuyordu her şeyden önce. Böyle semtler vardır polisin bile girmeye çekindiği. Zorla hayatı öğretir adama.

Arkadaşlarını dürttü.

“Beyler gidip bir bakalım.”

Bir tanesi biraz söylendi.

“Oğlum bu kafayla ne yapacağız?”

“Tatava yapma lan, dışarı çıkınca açılırsın!”

Mahalleye gittiler önce. Yolda şahit oldukları manzaralar durumun ciddiyetini kavramalarına yetmişti. İnsanlar kadın, erkek, yaşlı, genç sokaklara akıyordu. Tankların üzerine çıkan mı istersin, önüne yatan mı? İnanılır gibi değildi ama oluyordu işte. Üç senedir evden bir kere, o da babasının zoruyla çıkmış münzevi arkadaşları bile delirmiş gibi koşarak kalabalığa katılıyordu.

“Vay arkadaş! Herif bugünü bekliyormuş demek.” dedi.

“Belki de hepimiz bugünü bekliyorduk.” diye düşündü. Konforlu ya da sefil hayatlarımızda bize biçilen rolleri itiraz etmeden oynarken ve bunlara uygun dizayn edilmiş dertlerle oyalanırken bir tarafımız diri kalmıştı hiç farkında olmadan. Öfke ve gurur biriktirmişiz meğer orada. Esir edildiğimiz her şeye itiraz ediyoruz şimdi. Hep birlikte diriliyoruz.

Darbecilerin tanklarla barikat kurduğu köprüye geldiler. Halk ve emniyet hainlerin tam karşısına dikilmiş hesap soruyor, vatani onlara bırakmayacaklarını haykırıyorlardı. Her tabakadan insan vardı bu kalabalıkta. Boğazı düğümlendi. Ona ve arkadaşlarına her daim şüpheyle bakmış gözler “madde bağımlısı, serseri, it kopuk!” diye itelememişti bu defa. Sadece bunun için bile ölüncüydü.

Birileri gruptan öne çıkmış konuşmaya çalışarak barikatlara ilerliyordu ki herkesin kanını donduran olaylar silsilesi başladı. Milletin askeri zannettikleri çete milletin silahıyla, yaklaşanları yayılım ateşine tutmuştu.

Önce inanamadı kimse.

Kısacık bir sessizliği yırtan “Baba, baba!” haykırışlarıyla anladılar gerçeği. Bunlar bizim askerimiz olamazdı. Öyleyse altlarından tankı, ellerinden silahı, üstlerinden üniformayı almak icap ederdi. Artık dönüş yoktu.

Kıyasıya bir mücadele başladı. Kimse geri çekilmiyordu. Sağlarında sollarında vurulup düşenleri gördükçe öfkeleniyor, öfkelenikçe devleşiyordu her biri. Korkunun “k”sı yoktu içlerinde. Aralarında doktor olanlar eldeki imkânla yaralılara müdahale ediyor, müdahalesi yapılanlar kalkıp saflara geri dönüyordu.

“Sabrın taşınca çok güzel oluyorsun Türkiye’im.” dedi Akif. Az önce bir arkadaşı şehit düşmüş, kuzeni ağır yaralanmıştı. Çoğu kimsenin onun gibilere yakıştıramayacağı mertebelerdi bunlar. Ama nasibi tayin eden Allah’tı. “Demek bizden ümidi kesmemiş Rabbim.” diye geçirdi içinden. O sırada tanklardan biri sivilleri hedef alarak top atışı yapmıştı.

Kimin umurunda?

Şafak sökene kadar tarihin en alçakça saldırılarından birine maruz kaldılar. Keskin nişancıya, tanka, tüfeğe meydan okudular. Kobra mermisiyle

paramparça olan bedenleri, köprüden diri diri atılan insanları gördü gözleri ama pes etmediler. Zafer inananlarıdır çünkü. Öyle de oldu. Ülkenin dört bir yanından art arda gelen güzel haberlere köprü de ekleniyordu güneş doğarken. Silahsız, savunmasız bir avuç sivil, barikatı kırıp darbecileri teslim almıştı.

Akif de herkes gibi bitkindi. Bir köşeye oturdu, titreyen elleriyle cebinde artık iyice ezilmiş paketten bir sigara çıkarıp yaktı. Ortalık aydınlanmış korkunç gecenin izleri gözle görülür olmuştu. Çevresini izledi bir müddet. Önce yerlerdeki kan gölcüklerine, boş kovanlara baktı. Sonra denize, gökyüzüne çevirdi gözlerini. Gördüğü her taşı, her ağaç yaprağını öpmek istiyordu. Herkesinki kadar onun da ülkesiydi burası artık.

15 Temmuz gecesi İstanbul’un Anadolu Yakası’ndaki Mustafa Kemal Mahallesi sakini, belalı gençler darbe olduğunu duyunca Boğaziçi Köprüsü’ndeki direnişe katıldı ve en ön saflarda askere karşı durdu.

Doğum Yeri: Şehitler Köprüsü

Halil İbrahim İzgi

“Olay sabahı nöbetçi olduğum için evimden hastaneye gidiyordum. Hastaneye ulaşmam gerekiyordu ancak bütün yollar kapalıydı. Köprüler kapalıydı. Marmaray ve vapurlar da çalışmıyordu. Dolayısıyla karşıya geçme olanağı bulamadım. İki saat kadar karşıya geçmeye uğraştıktan sonra tam eve dönmeye karar vermişken Boğaziçi Köprüsü’nün açılmak üzere olduğu radyodan anons edildi. Bunun üzerine yönümü Boğaziçi Köprüsü’ne doğru çevirdim. Boğaziçi Köprüsü girişi Altunizade kavşağı civarında trafik tamamen durdu. O noktada beklerken öndeki araçta bir hareketlilik meydana geldi. İnsanların o yöne doğru koştuklarını fark ettim. Bir sağlık problemi olduğu ve yardım edebileceğim düşüncesiyle olay yönüne doğru hareketlendim. Benim oraya koştuğumu görenler “Doktor musunuz?” diye sordular. Ben de “Evet!” dedim. İnsanlar yol verdiler ve o anda taksinin arkada koltuğunda yatan hamile bir kadın olduğunu gördüm. Benim olay yerine ulaşmamla birlikte hemen hemen o anda doğum gerçekleşti ve bebek dünyaya geldi. Doğumu gerçekleştirdik, gerekenleri yaptık. Bebeğin göbeğini kesip düğümledik. Vatandaşlar da yardımcı oldular. Herkes arabalarındaki ilk yardım

malzemelerini getirmişti. Annenin ve bebeğin kontrolünü yaptık. Sağlıklı bir şekilde gerçekleşti. Anne de bebek de gayet iyiydi.”

Şehitler Köprüsü üzerinde ancak filmlerde görülebilecek türdeki bu anda tüm vatandaşlar el birliği ile bir doğuma yardım ediyordu. Kimi gazlı bez, kimi bisturi ile yardıma geliyor ve saatler önce yaşanan millet olma hissiyatını bir defa daha yaşıyorlardı.

Herkes yapması gerekeni yapmış, üzüntüde de sevinçte de birlik olmuştu.

Saatlerce ölüm kusan silahların sustuğu anda bir bebek sanki umudumuzu tazelemek istercesine hayata katılmıştı.

Sanki tüm o karabasan tam da burada yaşanmamıştı.

Bulutlar dağılmış güneş doğmuştu ya en nihayetinde bu bebek de kurtuluşun müjdesini veriyordu.

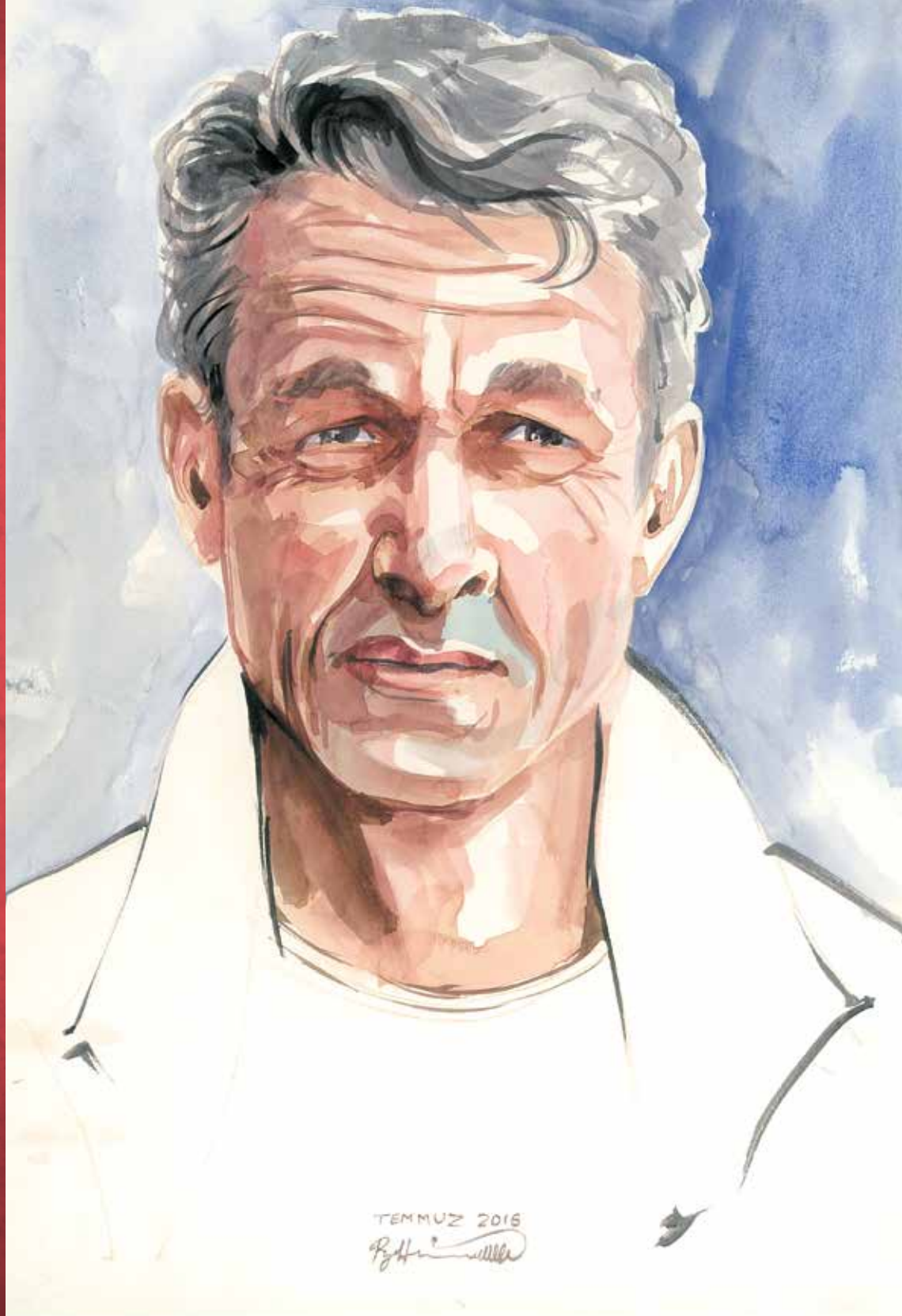
Doğumu yaptıran doktor, kadın doğum uzmanı değildi. Tıpkı bir önceki gece köprüde vatani savunuların asker olmadığı gibi. Sıkıntılı anlarda birlik olmak, bir defa daha kim olduğumuzu bize fısıldıyordu.

“Tıbbi alet olarak bize lazım olan tek şey göbeği kesmek için temiz bir bisturi olabilirdi. Onu da bir vatandaş hemen arabasının ilk yardım çantasından getirdi. Gazlı bezler bile ilk yardım çantalarından çıkan steril gazlı bezlerdi. Neredeyse steril şartlara bile uyarak bir arabanın arka koltuğunda doğumu gerçekleştirdik. Büyük bir tesadüf gerçekten. Bir başka tesadüf de arabayı kadın taksici şoförünün kullanıyor olmasıydı.” O da bu karanlık gecenin sabahında herkes gibi dört elle sarılmıştı yeni bir başlangıcın müjdesi gibi gelen bu doğuma. Hem şoför Reyhan Hanım hem de çevredeki bütün vatandaşların yardımıyla, çok güzel bir işbirliği içerisinde hem çok güzel bir olaya tanıklık ettik hem de bir anneye bir bebeğe

yardım etmenin mutluluğunu yaşadık. Öylesine kötü bir günde biraz olsun içimizi ısıtan bir hadise yaşamış olduk.”

Kalabalığı geride bırakıp görev yerime doğru giderken izlediğim hayli abartılı bulduğum Babam ve Oğlum filminin girişindeki doğum sahnesi geldi aklıma. Gece boyu yaşanan her şey gibi yanı başımda olup biten bu doğum da değme kurguları utandıracak kadar etkileyici ve şaşırtıcıydı. Başıma gelenleri duyan “Kız mı erkek mi?” diye soruyordu. Her şey öylesine hızlı olup bitmişti ki tek hatırladığım yüzünü buruşturarak ağlayan bir yumurcaktı...

Darbe sabahı Boğaziçi Köprüsü’nde doğan bebek, karanlık gecenin sabahında umudun da müjdecisi oldu.

“Baka Baka Kardeşim Oldu Yıldızlar”

Eda Tezcan

Caminin duvarının dibinden dizi dizi yürüyen karıncalara baktı. Hepsi telaş içinde kimi geliyor kimi gidiyor. Bazen karşı karşıya geliyorlar, o zaman başlarındaki antenleri birbirine sürtüp selamlaşıyorlar.

Belki selamlaşmıyorlar da...

Mustafa çocukluktan beri böyle bildi, inandı.

Karıncalar çalışkan yaratıklar. Hiç durmadan kendilerinden büyük yükler sırtlanırlar omuzlarına. Taşırken hiç gocunmazlar, yorulmalar da pes etmezler. Onları de bir varoluş mücadelesi.

Tıpkı kendisi gibi. Bir de nazik canlılar ki sormayın gitsin. Kimseciklere bir zararları dokunmadığı gibi topluluk içinde yaşamayı da iyi bilir karıncalar. Çocukluktan beri sever onları. Belki kendine benzettiğinden, belki onlar gibi olmayı düstur edindiğinden.

Gümölcine göçmeni Mustafa. Çocukluğu hep oralarda geçti. Anası babası kendi gibi çalışkan insanlar. Zorluk çektiler çokça. Yine de hiç şikâ-

yet etmediler. Ne der anası “Bizim bir gözümüz ağlar, bir gözümüz güler.” Türkiye’ye sevdalı yetiştii. Hep hayalinde buralara gelmek... Sonra İstanbul’u gördü. Hani Peygamber Efendimiz şehirlerin ruhu olduğuna inanırdı ya! Mustafa da o gün inandı. Çok sevdiği camilerin minareleri gökyüzüne nakış yapıyordu bu şehirde.

Günde beş vakit ezanlar göğe yükseliyordu. Hele boğazda bir bardak demli çaya eşlik ediyorlarsa Mustafa’nın yüreğinde ne dert kalıyordu ne tasa. Ruhunu bu aziz şehrin ruhuna katmak, toprağına karışmak istedi. Sonrası zorlu bir hikâye... Bir türlü vatandaşlık alamadı. Anası babası Gümölcine’de kendi burada kaldı. Evlendi, evlat sahibi oldu ama bir kimlik sahibi olamadı.

Kalktı.

Hava her zamankinden sıcaktı o gün.

Evine çıkan yolu tırmanacaktı daha.

“Bir sigara yaksam mı diye düşündü.” Sigarayla arası pek hoştu. Karısı “Az iç benden önce öleceksin.” diye sitem ederdi durmadan. Yine de bir sigara yaktı. Giderken düşündü. Oğlu Alparslan bu kimlik meselesine fena takmıştı kafayı. Kızıyordu babasına.

Devlet ne gerekçeyle kimlik vermiyordu?

Ya hastalansa nasıl bakılacak?

Kimlik yok, hangi vasıfla bakacak bu devlet ona?

Allah geçinden versin ya ölse?

Gömülecek yer bile göstermeyecek belki. Alparslan bunları düşünüp söylenirdi babasına. Mustafa için ne gam... Allah var. Bu kimliğin olmamasının bir sebebi var. Mustafa fazla kurcalamayı sevmez böyle şeyleri. Allah kulunu sahipsiz bırakacak değil ya!

Akşam kızılığı boğazın üzerine yayılırken çok sevdiği koltuğa oturdu ve manzarayı izledi. Bu evi seviyordu. Bir zaman önce çok sevdiği karısı patlayan bir bombadan kıl payı kurtulunca karar vermişti Zeytinburnu’ndan taşınmaya. Çengelköy’e gelmişlerdi. Onları ilk görüşte aşktı.

Sokaktaki sıradan insanlar birer yıldız gibi yeryüzüne inen kahramanlara dönüşmüştü. Onlara bakarken Cahit Zarifoğlu’nun dizeleri geldi aklına. “Baka baka kardeşim oldu yıldızlar.” diye mırıldandı. Onlardan biriydi. O gece direnen koca bir ülke topyekûn kardeşti.

İşte burada, bu şirin semtte yaşamak istiyordu hayatının sonuna kadar. Kirası fazla gelse de bir ay önce boğazı gören bu evi tutmuşlardı. Manzaraya bakarken “Değer bel!” diye düşündü.

Kalbinde bir mutluluk hissetti. Her şey çok güzeldi. Sevdalısı olduğu bu ülke, yeni evi, manzarası, ailesi, bir de yeni çıkan kitabı vardı. Bu hiç yaşamadığı bir heyecandı. Yeniden bir evlat sahibi olmak gibi... Türkiye’nin bütün camilerini bir kitapta toplamıştı. Bu onun hayalimdi.

Yıllarca tüm Türkiye’yi gezmiş, camileri araştırmış, fotoğraflarını çekmiş ve bir kitapta toplamıştı.

Camiler onun için önemliydi. Camiler bu ülkeyi ayakta tutan bina kolonları gibiydiler. Ezanlar ise günde beş vakit anne eli gibi saçlarını okşayan, teselli eden, ona kimliğini hatırlatan ilahi seslerdi.

Sehpanın üzerinde basımı tamamlanmış kitabına bakarken kendi kendine gülümsediğini fark etmedi bile.

Yatsı ezanına yakın şehrin üzerine bir gariplik düştü.

Mustafa’nın yüreği sıkılmaya başlamıştı.

Haberler iyi değildi.

Darbe oluyor! “Ne darbesi?” dedi karısına. Türkiye’de artık böyle bir şey yapılamaz! Dakikalar geçtikçe işin rengi de karanlıklaşmaya başlamıştı. “Sokağa çıkın!” çağrısını duydu. Artık bir dakika bile duramazdı. Çağrıya uyup sokağa çıktı.

Çengelköy’e geldiğinde artık bunun bir darbe değil işgal girişimi olduğunu anlamıştı. Asker kılığındaki darbeciler halka ateş açıyordu. Yüreği sıkıştı. Bu canilerin, tanklarının, uçaklarının üzerine güneş doğarsa bundan sonrası esaretti biliyordu. Bu vatan onlara bırakılmayacak kadar değerliydi.

Kimliği olmasa da aidiyeti vardı.

Bir mavi nüfus kâğıdından daha değerli bir bağ vardı bu ülkeyle arasında. Gönül bağı...

Bu ülkeyi tüm kalbiyle seviyordu. Her bir kaldırım taşında anıları vardı bu şehrin. Direnecekti. Ta ki onlar yenilene kadar...

Çengelköy Karakolu’nu almaya çalışan darbecilere karşı direndi. Yanında tanımadığı insanlarla birlikte. Hepsi kararlı ve yürekliydi. Hiçbiri korkmuyor-

du. Ellerinde ne silah vardı ne sopa. Sadece Allah'a ve kalplerindeki vatan sevgisine güveniyorlardı üstlerine kurşunlar yağarken.

O gece göklerden gelen bir şey vardı. Hissediyordu. Bir çağrı, bir güzellik. Sokaktaki sıradan insanlar birer yıldız gibi yeryüzüne inen kahramanlara dönüşmüştü. Onlara bakarken Cahit Zarifoğlu'nun dizeleri geldi aklına. "Baka baka kardeşim oldu yıldızlar." diye mırıldandı. Onlardan biriydi. O gece direnen koca bir ülke topyekûn kardeşti.

Şimdi ölmekten hiç korkmuyordu. Hiçbir şeyden bu vatani kaybetmekten daha çok korkmuyordu. İşgalciler ellerindeki ağır silahlarla ateş ederken yanında fidan gibi devrilen insanlara bakıyordu.

Hayatlar bir bir soluyordu. Yok, yok solmak değildi bu! Hepsi gülümsüyordu. Bu yeniden açmaktı. Bu kurşunlar ölümü değil dirilişi müjdeliyordu. Anlamıştı. Geri dönmek ya da kaçmak kimsenin aklında yoktu. Mustafa da öne atıldı. İki kurşun geldi karşıdan. Siper ettiği göğsüne saplandı. Bütün sesler sustu. Dizlerinin üzerine çöktü önce sonra yere uzandı. İçinde yine korku yoktu. Allah'ın ilahi sesleri ulaştı kulağına...

Çok sevdiği camilerden selalar okunuyordu. Saçlarını okşuyordu bu sesler. Hani çocukken korkunca anası gelir de yanına uzanırdı, hani saçını okşardı ve içinde hiçbir korku kalmazdı Mustafa'nın işte öyle bir serinlik ve rahatlık yaylıyordu içine.

Düştüğü yerde bir karınca yuvası gördü. Akşamüstü eve giderken gördüğü karıncaları düşündü. Tam da böyle yaşamıştı. Aynı onlar gibi çalışmış, hep nazik olmuş, üzerine vazife düşünce de ağır yükler yüklenmişti. Asla şikâyetçi değildi. Karınca yuvasına bakıp gülümsedi. Dudağında bu gülümseme donup kaldı...

Günler sonra oğlu babasının Çengelköy'deki mezarına gittiğinde mezarın başında tanımadığı insanlar olduğunu gördüğü. İçlerinden biri çok ağlıyordu. Diğeri "Tanıdığınız mıydı?" diye sordu.

Ağlayan kişi "Hiç tanımazdım." dedi.

Kimliği olmasa da aidiyeti vardı. Bir mavi nüfus kâğıdından daha değerli bir bağ vardı bu ülkeyle arasında. Gönül bağı... Bu ülkeyi tüm kalbiyle seviyordu. Her bir kaldırım taşında anıları vardı bu şehrin. Direnecekti. Ta ki onlar yenilene kadar...

Alparslan'ın gözleri doldu. Hep babasının kimliksizliği yüzünden endişeler duymuştu. Şimdiyse babasını kocaman bir millet alıp bağrına basıyordu. Dualar yükseliyordu göğe babası için.

Allah bu vatansız kuluna vatan için şehitlik nasip ediyor, onu ebediyete kadar en sevdiği yerin bağrına misafir kılıyordu.

Yeni Şafak Gazetesi fotomuhabiri, Türkiye aşığı Mustafa Cambaz, vatandaşlığını alamadığı ama toprağı bildiği ülkeyi hainlerin elinden kurtarmak için Çengelköy'de direnişe katıldı ve şehadet şerbetini içti.

Er Kişi Niyetine

Bülent Onat

“Er kişi niyetine.” dedi imam. Cami avlusunda toplanan cemaat hep birlikte “Allahu Ekber!” diyerek durdular cenaze namazını kılmaya. Cemaatin arasındaki Cüneyt için bu namaz aslında son bir yıldır sorgulamakta olduğu birçok kavramın cevabı niteliğindeydi.

Cüneyt, köyünden ayrılmış, üniversiteyi kazanalı bir yıl olmuştu neredeyse. Hayali idi hep üniversiteyi kazanmak çünkü o bu köyde ömrünün tamamını geçiremeyecekti. Onun hayalleri bu köyün sınırlarının çok ötesindeydi.

Üniversite sınav sonuçlarını muhtarın odasındaki bilgisayardan öğrenmişti geçen yaz. İstanbul’da istediği mühendislik bölümünü kazandığını görünce “Kurtuluyorum senden Ahi, artık İstanbullu olacağım.” demişti sevinçten.

Cüneyt’in bu hâline köy muhtarı sadece küçük bir tebessüm ile karşılık vermişti, muhtarın odasında oturan köyün yaşlılarında Hasan Amca ise “Bu topraklar bizim vatanımız Cüneyt’im, Ahi bizim vatanımız. Sen yeter ki vatanını bil, bil ki nereden geldiğini unutma.” demişti.

İstanbul’daki ilk yılında bir öğrenci yurdunda kalmış ve kendi gibi İstanbul dışından gelen birçok kişi ile arkadaş olmuştu. 18 yıllık Ahi köyü hayatından sonra İstanbul’da olmak, İstanbul’da okumak, İstanbul hayatının içinde olmak Cüneyt’in vatan kavramını sorgulamasına yol açmıştı. Yaşadığı köy vatan ise İstanbul cennetten bir parça olmalıydı.

TEMMUZ 2016

Ryuthim

Burada, İstanbul'da, okuduğu üniversitedeki çocuklar günlerini gün ediyor, eğlenmenin tadına varıyorlardı. Cüneyt bir karar vermişti üniversitenin ilk ayı bitmeden, bundan sonra tamamen kendisi için yaşayacaktı, üniversiteyi başarı ile bitirecek, yüksek maaş kazanacağı bir işe girecek ve Ahi'ye bir daha asla dönmeyecekti. Hem vatan da neydi, herkes kendisini düşünüyordu, o da neden kendisini düşünmesin?

Üniversitenin ilk yılı bitip yaz olunca Cüneyt'te köyüne, Ahi'ye geri dönmüştü ama aklı İstanbul'da kalmıştı, biran evvel yaz bitseydi de İstanbul'a geri dönseydi. Ankara da yakındı kendi köyüne, Ankara'ya gitmişti ama İstanbul farklıydı. İstanbul Cüneyt için hayatının bundan sonraki kısmını geçireceği şehirdi. Cuma sabahı İstanbul'daki arkadaşı ile telefonda görüştü ve hafta sonu planını konuştular. Hafta sonu için İstanbul'daki arkadaşının yanına gidecekti Cüneyt, gece birdeki otobüse binecekti AŞTİ'den ve sabah İstanbul'da olacaktı.

Saat dokuz gibi iki günlük ihtiyaçlarını karşılayacak çantasını hazırlamıştı, o saatte köyden Kazan'a araç olmadığı için Ali ağabeyinden kendisini AŞTİ'ye bırakmasını istemişti. Köy muhtarı "On buçuk gibi çıksak, rahat rahat yetişiriz AŞTİ'ye, sen muhtarlığa on buçukta gel." demişti.

Cüneyt saat on buçuk olmadan muhtarlığın önüne gelmişti ve muhtarı beklemeye başlamıştı. O sırada telefonu çaldı, arayan hafta sonu yanına gideceği İstanbul'daki arkadaşıydı. Cüneyt "Alo!" diyemeden arkadaşı heyecanlı bir şekilde konuşmaya başladı.

"Cüneyt, İstanbul'da ortalık çok fena, askerler Boğaziçi Köprüsünü kapamışlar, televizyonlarda bunun darbe olduğu söylüyorlar. Ayvayı yedik, ayvayı yedik. Sakın gelme oğlum İstanbul'a."

Cüneyt şaşkınlıktan ne diyeceğini bilemedi. Darbe de neydi, 12 Eylül darbesinin anlatılanları oluyordu ama hiçbir zaman can kulağıyla dinlememişti ki anlatılanları. Cevap verdi arkadaşına,

"Otobüs biletimi aldım, ne demek gelme dostum? Birazdan AŞTİ'ye gideceğim otobüse binmek için."

Arkadaşı heyecanla konuşmaya devam etti.

"Oğlum, ne bileti diyorsun ya! Sokağa çıkma yasağı başlayacakmış,

'Darbede öyle olur.' dedi babam. Haberi duyar duymaz bankadan para çekmeye gitti zaten, arabamızda benzin de yokmuş, benzin de alacak. Sen de para çek derim ben, yedik ayvayı babamın dediğine göre." dedi arkadaşı ve kapattı telefonu. Muhtarın geldiğini gördü köy ahalisi ile.

"Haydi, Cüneyt, vatani sahiplenme günü bugündür." dedi muhtar ve devam etti. "Mürted'ten uçaklar kalkıyormuş Ankara'ya, Ankara'daki halkı vurmak için, gidelim askeriyeye hep birlikte, vatanımıza sahip çıkalım."

"Hayır, ben gitmiyorum hem bana ne vatandan. Ben İstanbul'a gideceğim hafta sonu arkadaşım ile eğlenmek için." demek istedi ama diyemedi. Kendini köylüleri ile birlikte bir aracın içinde buldu, çoktan yola çıkmış şekilde...

Mürted Hava Üssü'ne geldiklerinde askeriyeye girişinde ellerinde bayraklar ile kalabalık bir grubun toplandığını gördü. Tezahüratlar eşliğine toplanan kalabalık içeri girmeye çalışıyordu. Cüneyt de muhtarın yanı başında elinde Türk bayrağı kalabalığın heyecanına kendini kaptırmış düşünüyordu. "Bu olayı İstanbul'daki arkadaşlarıma nasıl da anlatırım, ne heyecan ama."

Toplanan kalabalık birkaç bin kişi olmuştu kısa sürede. Askeriyeye gireceklerdi birazdan. İşte tam bu sırada kulaklarını rahatsız eden, arka arkaya ateş sesleri duydu. Bu sesler tüfek sesleriydi ama Cüneyt'in bildiği, daha önce defalarca duyduğu av tüfeği ateş sesine hiç benzemiyordu. Kim, kime ateş ediyordu anlayamadı birkaç saniye, yanındaki köy muhtarının kanlar içinde yere düşmesi ile askerler tarafından kendilerine ateş açıldığını anladı ve gayri ihtiyari bir refleks ile kendini yere attı. Köy muhtarı yerde yanında kanlar içindeydi, Cüneyt ne yapacağını bilmeden bağırıyordu. Etrafındakiler ile muhtarı yerde sürükleyerek uzaklaştırdılar.

"Er kişi niyetine!" dedi imam.

Henüz iki gün geçmemişti 15 Temmuz gecesinin üzerinden ve Cüneyt o gece şehit düşen, geride altı çocuğunu yetim bırakan köy muhtarları Ali ağabeyinin "Haydi Cüneyt, vatani sahiplenme günü bugündür." derkenki hiç tereddüt etmeyen hâlini unutmuyacaktı.

Ankara'nın Kazan ilçesindeki direnişte Ahi köyü muhtarı Ali Anar şehit edildi.

Erken Biten Gece

Enes Güler

Einstein'ın izafiyet teorisinin de kanıtlandığı bir gece yaşandı 15 Temmuz'da.

Bitmeyen bir gece.

Çoğumuz için "Bitmeyen bir gece!" olsa da bazılarında göre ise "Erken biten bir gece"ydi.

Onlar ömürlerinin baharında hayatlarından vazgeçme pahasına sokağa çıktılar, böylesine kallesçe bir saldırıyı asla beklemiyorlardı, namlularını halka tutan bu darbeci teröristlerin onlara acımadan ateş edeceklerini düşünmemişlerdi.

İşte aynı gecede kendi halkına ateş açan hainler topluluğunun açtığı yaraları sarmak için yola çıkan bir genç vardı.

İsmi Uhud Işık'tı.

Daha o gün, hayalini kurduğu Türk Silahlı Kuvvetlerine girebilmek için mülakata girmişti.

Sağlık astsubayı olacaktı Uhud.

Sağlık meslek lisesi mezunu olduğu için bir sonraki adımını orduda görev alarak sürdürmek istemişti.

Babasına mülakatın çok iyi geçtiğini, kendisini orada evinde gibi hissettiğini ve hayallerine kavuşması için bir mülakatın daha kaldığını söylemişti.

Gündüz başarılı bir şekilde atlattığı ilk mülakatının verdiği tatlı heyecanla bir sonraki mülakatı için erkenden yatmıştı Uhud. Daha sonra babası onu olaylardan haberdar etmek için uyandırdı.

Olaylar başladığında durumun vahametini anlayamadığı için evinde bekledi daha sonra dayanamayarak babasıyla birlikte dışarı çıktı.

Babası her ne kadar onu engellemek istediye de lisede elde ettiği bilgi ve birikimi sokaklarda yaralanan insanlara yardım etmek için kullanmak istedi.

Saatlerce süren yürüyüşün ardından Genelkurmay Başkanlığının önüne geldiklerinde etraftaki tanklara, saldırılara ve insanların direnişine şahit oldular. Babası dönelim dediyse de "Buraya kadar geldik, insanlara bir faydam olsun." dedi.

Babası, yorulduğu için daha fazla ilerleyemedi ama Uhud yoluna devam etti. "Madem buraya kadar geldik sonuna kadar gideceğim." diyerek babasından ayrıldı. Gelecekle ilgili hayalleri geldi gözünün önüne. Neden sağlıkçı olarak askeriyede görev almak istediğini...

Can alan değil, can kurtaran bir asker olmak için ağabeyine verdiği sözü hatırladı. Yine de öyle olmuştu.

Hiç ummadığı bir biçimde can kurtaran bir asker olmuştu.

Bomba sesleri şiddetini daha da arttırmaya başlayınca babası Uhud'u telefonundan aradı ama ulaşamadı, koşarak Genelkurmay'ın önüne ulaştı, helikopterden açılan ateşin oğluna isabet etmiş olması korkusu ile oğlunu aramaya başladı.

Yerde yatan oğlunu gördüğünde yaralandığını fark etti. Nereden vurulduğunu anlamak için vücudunu açtı ve sırtında üç adet kurşun yarası olduğunu tespit etti. Hemen bir araçla acile giden Uhud ne yazık ki şehit oldu.

Onlar ömürlerinin baharında hayatlarından vazgeçme pahasına sokağa çıktılar, böylesine kalleşçe bir saldırıyı asla beklemiyorlardı, namlularını halka tutan bu darbeci teröristlerin onlara acımadan ateş edeceklerini düşünememişlerdi.

Bu 15 Temmuz'da, gündüz mülakatına girdiği kurumun sözde askerleri tarafından şehit edilen bir gencin hikâyesi. O bu garip ve bitmeyen gecenin örneklerinden sadece biri...

Türk Silahlı Kuvvetlerinde sağlık astsubayı olarak göreve başlamaya hazırlanan Uhud Işık, Genelkurmay Başkanlığında açılan ateş sonucu şehit edildi.

Başardık

Ali Berkay

*"Başını eğmiş zalimleri dinlersin,
Dersin 'lokman ellerinde'
De gerçeği yaz: Hakikat şehitliğe koşmaktır.
De isyan çağır yolun açılır cennet köşelerine."
Cahit Zarifoğlu*

Kimse inanmazdı. Türk ordusu kendi halkını bombalamazdı. Sela veriliyordu, hem de aynı andan birçok camiden. "Bu sefer izin vermeyeceğiz." diyen insanlar dışarı çıkıyordu.

Kamyonuna atladı.

Genç, yaşlı, çocuk, kadın demeden kamyonun kasasına doldurdu insanları. Yola koyuldu. "Ağabey şu meydana direnenler çok, o tarafa gidelim." dediler. Biraz sert bir manevrayla o yola doğru döndüler.

Aklında tek bir şey vardı.

Çocuklarına böyle bir miras bırakamazlardı.

Gördüğü manzara onu daha da kuvvetlendirdi, yaşlılar bile bastonlarıyla dışarıdaydı.

Kamyonla ilerlemek zordu. Telefon geldi. "Ağabey mutlaka buraya gel, kışladan çıkmaya çalışan tanklar var." Diğerlerini söyledikleri meydana bıraktı ve hemen o tarafa doğru yöneldi.

Her yer cehennem gibiydi. Silah sesleri geliyordu. Kalabalığı kornayla yarararak o tarafa ilerledi. Kamyonu siper edecekti. İnsanlar fark edince yolu açtılar, en öne geldi, kamyonu yan çevirdi. Mermiler vızıldamaya devam ediyor, kimisi kapıdan kimisi camdan giriyordu. Kafasına eğdi. Ne olursa olsun burada duracak, insanlara siper olacaktı. İşin ucunda şehitlik vardı.

Kimse aklına bile getirmezdi. Tarih tersine dönse de Türk askeri kendi halkına ateş açmazdı.

800 m/s saniye hızla gelen bir mermi kamyonun sağ kapısından girdi ve bileğinin biraz üzerinden ayağına isabet etti. Büyük bir acıyla ayağını tutmaya çalışsa da nafiyleydi. Ayağı kopmuştu.

Son bir gayretle kapıyı açıp kendini yere attı. Mermiler yağmaya devam ediyordu. Kalabalıktan cesaretini toplayan üç dört kişi onu düştüğü yerden kaldırarak daha gerilerde bir yere taşıdı.

Şehit olamadığı için hayıflanıyordu. Basit bir bandajla ayağının üzerini kapattılar. Kanama dursun diye.

Etrafına baktı. Şehitler çoktu. Kimisinin üzerine örtülecek bir şey kalmadığı için bayraklar serilmişti. Ağlamaya başladı. Polisler geliyordu. Halkı yarararak en öne geçtiler. Kamyonu siper olarak kullanan polisler askerlerle çatışmaya başladılar. Ayağında acı bir yanda dursun, içi parçalanıyordu. Kendi halkı kendi askerini durdurmaya çalışıyordu.

Neden sonra silah sesleri kesildi, polis kontrolü sağlamıştı. Mermi sesleri yerini ambulans seslerine bırakmıştı. Herkes bir

koldan yardım ediyordu, ambulans sayısı yetersizdi. Tam önünde bir araba durdu ve onu da aldılar. Hastaneye gidiyorlardı, yanlarında yaralı bir arkadaş

vardı. Öndeki şoför "Omurgasına kurşun isabet etmiş." dedi. Onu omzuna doğru almaya çalıştı ayağı kopan koca yürekli kamyoncu.

"Sabret kardeşim, acın var ama bak benim de ayağım koptu. Sabret..."

Hastaneye vardılar. Her taraf kan revan içinde ama bir sızlanma bile duyulmuyor. Bir doktor ve birkaç hemşire hemen omurgasına kurşun isabet edenin yanına gidiyor. İşte hastaneye gelmenin de rahatlığı ve az önce kendisine verilen morfinin de etkisiyle sızıp kaldı.

Yine selalar veriliyor. Gözlerini açıp tam karşısındaki saate bakıyor. Sonra ilk gördüğü kişiye seslenip "Başardık mı, durdurduk mu?" diye soruyor. Onu duymuyor geçen kişi. Yanındaki yataktan inilti bir ses yükseliyor. Dün omurgasına kurşun isabet eden kahraman "Durdurduk!" diyor. "Hatıra olarak kurşunu omurgamda taşımamda izin verdiler." gülümsemesi acıyla kesiliyor ve tavana bakmaya devam ediyor. "Başardık."

O gece kamyonu ile tankları durdurmaya giden bir vatansever ayağını kaybetti.

*Etrafına baktı.
Şehitler çoktu.
Kimisinin
üzerine
örtülecek bir
şey kalmadığı
için bayraklar
serilmişti.
Ağlamaya
başladı. Polisler
geliyorlardı.
Halkı yarararak
en öne geçtiler.
Kamyonu
siper olarak
kullanan polisler
askerlerle
çatışmaya
başladılar.
Ayağında acı bir
yanda dursun, içi
parçalanıyordu.
Kendi halkı
kendi askerini
durdurmaya
çalışıyordu.*

Üç Ömürlük Şehadet

Feyza Betül Aydın

TEMMUZ 2016
Feyza Betül Aydın

Bir şeyler oluyordu. Tam olarak ne olduğunu anlayamıyorduk ama bir şeyler oluyordu. Herkes birbirinden soruyordu “Hayırdır? Boğaziçi Köprüsü’nde tanklar yolu kapamış diye duyduk. Tedbir amaçlıdır.” dedik. “Belki bir saldırı yapılacağı istihbaratı almışlardır.” dedik. “Hâle bak!” dedik. Sonra başka bir haber, F-16’lar uçuyor tepemizden, tanklar yürüyor caddelerden: Darbe!

“Yok canım”ları “Olur mu öyle şey”leri hızlıca tükettik. Tükettik, çünkü yakın tarihi birbirinden rezil darbeler üzerine inşa edilmiş bir ülkenin çocuklarıydık ve hiçbirimiz böyle bir utancı bir kere daha yaşamayacaktık.

Çıktık. Sokağa.

Bir darbeye karşılık verilebilecek tek yere.

Teklifsizce, korkusuzca, sokağa çıkmıştı herkes.

Ama gerçekten herkes.

Say ki mahşer. Evet, neden öyle olmasın. Yeniden dirilmiş gibiydi, yeniden dirilmişti koskoca bir millet. Tekbirlerle yürüyorlardı, tekbirlerle yürüyorduk kurşunların üzerine, tankların üzerine, F-16’ların, helikopterlerin, önümüze çıkan her şeyin...

Acımıyorlardı.

Bizi de bir şey acıtmıyordu zaten.

“Hubbül-vatan mine’l-iman” Bunu haykırıyordu herkes. “Herkes” dediğime bakıp da ifadenin basitliğine aldanma! Bir millet sokaktaydı. Böyle bir yekparelik görmemişti bu gözler. Böyle tekbirler işitmemişti bu kulaklar. Direnişin vakarı göz dolduruyordu. O gece, hem ateş saçıp hem de şefkat dolu olabileceğine şahitlik ettiğim gözler... Say ki “Anadolu irfanı!” dediklerinin vücut bulmuş hâli o gece ülkenin sokaklarında sel olmuş coşup taşıyordu. Ezanlar okunuyordu, sela veriliyordu. Çağrı kesilmiyordu. Çağrıların en güzeli şükür ki dinmiyordu.

Sen de oradaydın.

Sanki söylememe gerek varmış gibi.

Sanki başka bir yerde olabilirmişsin gibi.

Görüyordum seni.

Peşinden geliyordum.

Ben ve “herkes”.

Ya Rabbi nasıl da korkusuzdun! Ya Rabbi nasıl da korkusuzduk! Darbe dedikleri namussuzluğun, sahiplerinin bütün iradelerini eline aldığı o namertlerin karşısında dururken ne kadar da güzeldik! Sen, yumruklarını karşımıza dikilmiş o karanlığa sallarken, selaların müjdelediği kurtuluşa doğru tereddütsüz ilerliyordun.

Ölüm o gece oradaydı. Korkutmuyordu. Aramızda bizden biri gibiydi, kardeş gibiydi. Kimin yanına uğrasa kucakladığı bir kardeş gibi. Kafana giren kurşun utanmıştır, çekinmiştir de sen karşısında kılını bile kıpırdatmadın. Kucakladın kardeşini.

“Şehit olanlar yeniden şehit olabilmek için yeniden doğmak isterler.” diye duymuştum. “Şerbeti öyle tatlıymış işte!” diye anlattıklarını... Birken bin olmak istediklerini. Doğru

olacak ki vatani kurtarmanın, şehadet şerbetinin tadına doyamayan sen, şehadetinden sonra bir de iki cana can bağışlamışsın. Biri Nadide Teyze “Bir darbe daha görmesek!” yaşında. Diğeri Kader “Bir daha darbe olmaya-

cak!” yaşında. İkisi de nakledilecek organ bulunduğu haberini aldıklarında o organların senin olduğunu bilmiyorlardı. İkisi de taşıdıkları organların bir şehide ait olduklarını öğrendiler. Sana teşekkür ederlerken gözlerinde ve dudaklarında mahcubiyetle sevinç bir aradaydı. “Çok gençmiş, yazık oldu!” diyordu Nadide Teyze. “Hem beni hem vatani kurtardı!” diyordu. Kader “Bana böbreğini verenin kendisine ve ailesine çok dua edeceğim.” diyordu.

Sen, vatani sadece o gece kurtarmadın.

Hem geçmişini yaşıyorsun şimdi onun hem geleceğine hayat veriyorsun.

Her nefeste diriliyorsun.

Her kalp atışında çoğalıyorsun.

Say ki vatanın ömrüne ömür katıyorsun.

Yumruğunu salladığın karanlık dağılıyor, dağılmak ne kelime arkasına bakmadan kaçıyor. Senin gölgelerin arkasında saklanmışların ne olduğunu bilemeyecekleri duygularla atmış yüreğinin yerine şimdi iki tane yürek çarpıyor.

Şahitliğin devam ediyor.

Atatürk Havalimanı’nda şehit edilen gencin organları iki kişiye hayat verdi.

Sen, vatani sadece o gece kurtarmadın. Hem geçmişini yaşıyorsun şimdi onun hem geleceğine hayat veriyorsun. Her nefeste diriliyorsun. Her kalp atışında çoğalıyorsun. Say ki vatanın ömrüne ömür katıyorsun.

Şahit

Doğukan İşler

Şahidim. Sanki ağzından bir cümle değil, sanki ağzından bir kurşun fırlıyor. Görüyorum:

Millete nasıl ateş ettiniz?

Görüyorum.

Akciğerlerden döne döne gelen nefes, ses tellerini ağzından birer ok gibi fırlatacak neredeyse. Kalbinden bir ateş ile yalazlanmış bir ok...

Görüyorum.

Ama yüz­süz bunlar. Yüzleri yok. Biliyorum. Şahidim.

Duvara dönmüşler, başları eğik, sözde pişmanlar... Tanıyorum. Başları başka baş bunların. Biliyorum. Az mı saydım kirli paralarını, az mı imza attım masumların hayatlarını bitirecek anlaşmalarına, az mı dokundum dünya içinde cennet müjdeleyerek yetiştirdikleri mankurlara, gazetelerine, dergilerine... Şahidim, her şeye.

Görüyorum.

Şimdi dil, bir kurşun daha yolluyor namluya:

Millete nasıl ateş ettiniz?

Kurşunun, cümlelerin, sonundaki soru işaretinin çengeli, sınıksız sarıyor yüz­süzlerin bileklerini. İçim bir hoş oluyor. Acıyor. Kasılıyor. Ama çok şükür, rahatlıyorum.

Bilmiyorum: Acaba aklımdan ne geçiyor şimdi bizimkinin?
 Zihninde neler dönüyor?
 Kalbi, eğer bir kalbi varsa hâlâ, tam o an neyi/kimi zikrediyor?
 Bir dirhem, bir miskal, bir zerre pişmanlık taşıyor mu şu an vücudunda
 deveran eden soysuz köpek kanı...
 İstemiyorum.
 İstemiyorum! Artık onun kanını istemiyorum!
 Derken, ardi ardına cümle kılığında kurşunlar, ucunda yenilir yutulur
 olmayan cinsten ateşler palazlanan oklar saplanıyor dört bir yana:
 Sivil halka nasıl ateş ettiniz?

Size emir veren adi şerefsizler "Millete ateş et!" diyor
 da bu emre nasıl uyuyorsunuz?

Siz Türk askeri değil misiniz?

Bileklere dolandıkça dolanıyor soru işaretleri. Çengel
 çengel batıyor. Etleri yırtıyor, damarları söküyor... Rahatlı-
 yorum. Mosmor oluyorum. Ama çok şükür ki rahatlıyorum.

Kan, pıhtılaştıkça içimde...

Rahatlıyorum.

Peki, kim miyim ben?

O adi, o şerefsiz, o namussuz, o vatan haini, o terörist,
 o imansız, o giydiği şerefli Türk ordusunun üniformasının
 bir iplik parçasına bile layık olmayan, o Yezit, o köpek, o
 halkın üzerine şeytanca ateş açan... O, yüzsüzlerden birinin
 şehadet parmağıyım.

Şahidim.

İçim kan ağlaya ağlaya tetiğe dayandım o gece. Adım-
 dan, yaratılışımdan utanarak... Halkına, milletine, vatanda-
 şına, kardeşine, dinine, imanına kurşun sıkan elin bir parçası
 olacağıma, keşke bir köpeğin dişi, tırnağı olaydım...

Ah!

Biliyorum:

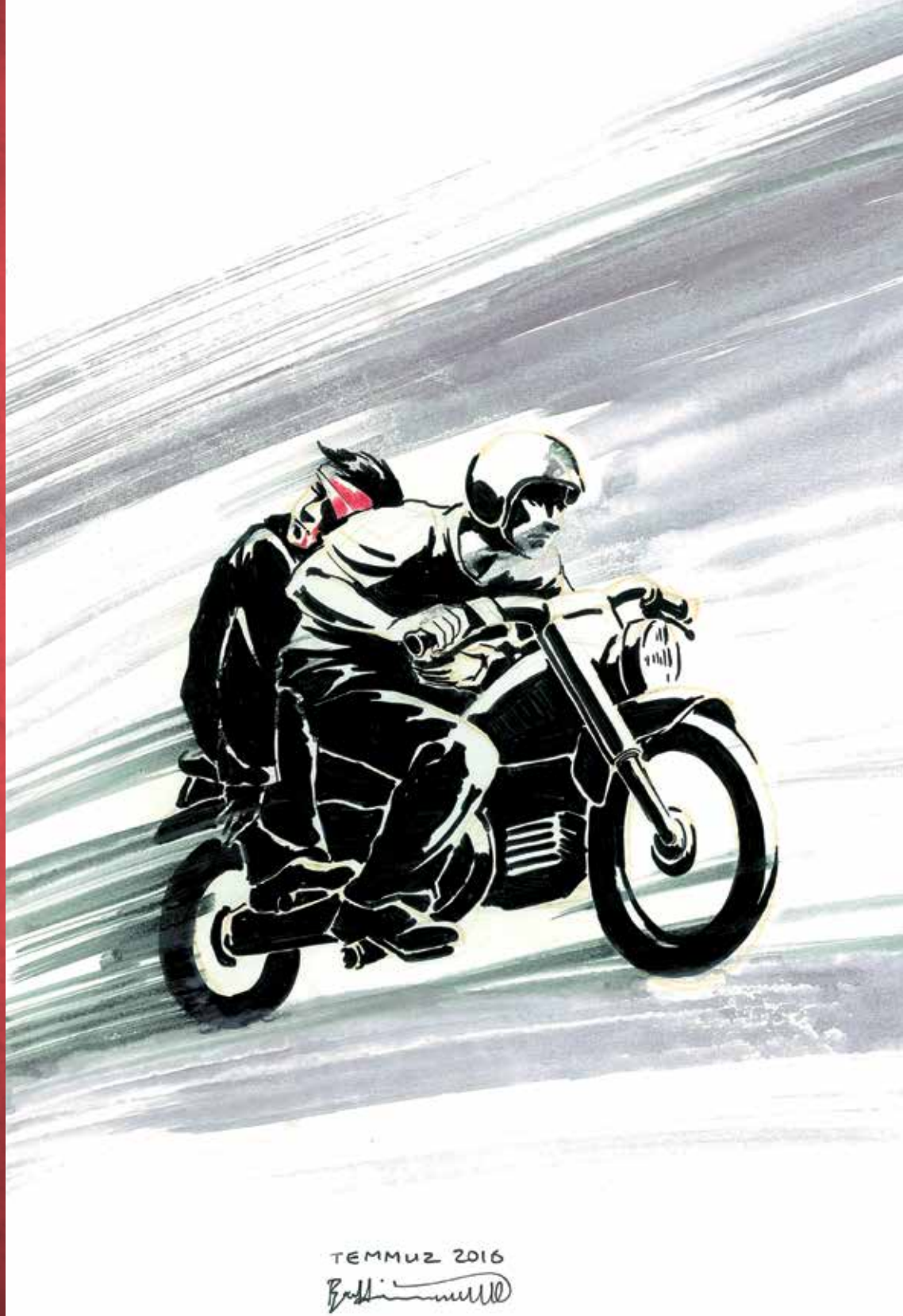
Ahret günü gelip çattığında, bir bir anlatacağım her şeyi.

Belki o zaman, dayandığım tetikle, adım gibi şehadet şerbetini içen
 şehitlerin ellerini, ayaklarını öper, bir parçası olmaktan utanç duyduğum bu
 yüzsüzün kin dolu gözlerini kendim çıkartıp atarım cehennem çukurlarının
 en dibine.

Şahidim.

**Darbeci katillerin gözünü kırpmadan ve Al-
 lah adını anarak sivilleri katlettiği o gece,
 yer gök onların zulmüne şahitlik etti.**

*Şahidim.
 İçim kan ağlaya
 ağlaya tetiğe
 dayandım o
 gece. Adımdan,
 yaratılışımdan
 utanarak...
 Halkına,
 milletine,
 vatandaşına,
 kardeşine,
 dinine, imanına
 kurşun sıkan
 elin bir parçası
 olacağıma, keşke
 bir köpeğin dişi,
 tırnağı olaydım...*

TEMMUZ 2016
Baskin

Hızır Acil

Gökçe Özder

Sıradan bir mesai akşamıydı. Bir restoranda vale olarak çalışan Faruk, müşterinin olmadığı zamanlarda yaptığı gibi kenara çekilmiş, bir yandan hızlı hızlı sigarasını içerken bir yandan da sosyal medya hesaplarına bakınıyordu. Facebook'taki birkaç arkadaşının "Köprü kapatıldı, bomba ihbarı var." benzeri durum bildirimlerini okudu. "Her zamanki şeyler." diye düşünüp üzerinde durmadı. Tam bu esnada bir müşterinin onu gözlediğini fark edip aceleyle sigarasını söndürdü, üzerine çeki düzen verdi, telefonunu hızlıca cebine koyarak koşar adım ona yaklaştı. Restorandan ayrılan müşteriler artmıştı. Yaklaşık yarım saat boyunca müşterilerle ilgilendi.

Gece 11 sularında en yakın arkadaşı Cengiz telaşla yanına geldi. "Başbakan açıklama yaptı. Köprüdeki durum bomba ihbarı değilmiş. Asker darbeye kalkışmış." O anda Faruk'un başından aşağı kaynar sular dökülmüştü. "Yürü Cengiz gidiyoruz, bu millete bir daha darbe yaşatmamalıyız." diye bağırdı. İş yerindeki diğer çalışanlara haber verip motosikletlerine atladılar. Halkın Kısıklı'da toplandığını duymuşlar, bu yüzden daha yakınlarında olan Kısıklı'ya gitmişlerdi önce. Sonrasında burada askerlerin olmadığını, köprüde ise tankların konuşlandığını öğrendiler. Hışımla motosikletlerine atlayıp köprüye ters yönden girdiler. Köprüde bir otobüs dolusu birlikle karşılaşmışlardı. Tanklar her yanı sarmıştı. Acımadan vatandaşın üzerine ateş açıyorlardı. Polisle birlik olup tankların üzerine yürümek istediler. Fakat üstlerine ateş açılınca Faruk

“Şimdi ölmemeliyim, ilerlemek delilik olur; yaşamalıyım ki bu insanlara daha çok faydam olsun.” diye düşünüp geri çekildi.

Bu esnada yanı başında vurulanlar, can çekişenler, ölenler, yaralananlara kayıtsız kalamazdı. Normal zamanlarda bile ambulansların olay yerine gelmekte geç kaldıklarını düşününce aklına yabancı filmlerdeki ambulans motosikletler geldi. Düşünmek için fazla vakti yoktu. Hemen yanı başındaki yaralı genci fark etti. Sırtlanmak için hamle yaptı. Fakat kendinden bile ağır olan bu genci kaldırmak kolay olmayacaktı. Bir yandan tüm gücüyle kucaklamaya çalışırken bir yandan da adını sordu. “Samet!” dedi genç çocuk zorlukla. Samet’in 21 yaşında ve Tokatlı olduğunu hastanede öğrenecekti. İstanbul’da mühendislik okuduğunu, yaz okuluna üç dersinin kaldığını, bir an önce okulu bitirip ailesine yardım etmesi gerektiğini ise çok sonra her şey olup bittikten sonra hastanede ziyaretine gittiğinde... “Bismillah...” çekerek son kalan kuvvetiyle zorlukla kaldırdığı Samet’i motorunun arkasına koymayı başarmıştı. “Sıkı tutun Samet!” dedi. Köprüden çıkıp en yakın hastanenin aciline yetiştirebilmişti Samet’i. Sedyeye koyar koymaz Samet “Git ağabey!” dedi. “Diğer yaralıları da taşı, vakit kaybetme.”

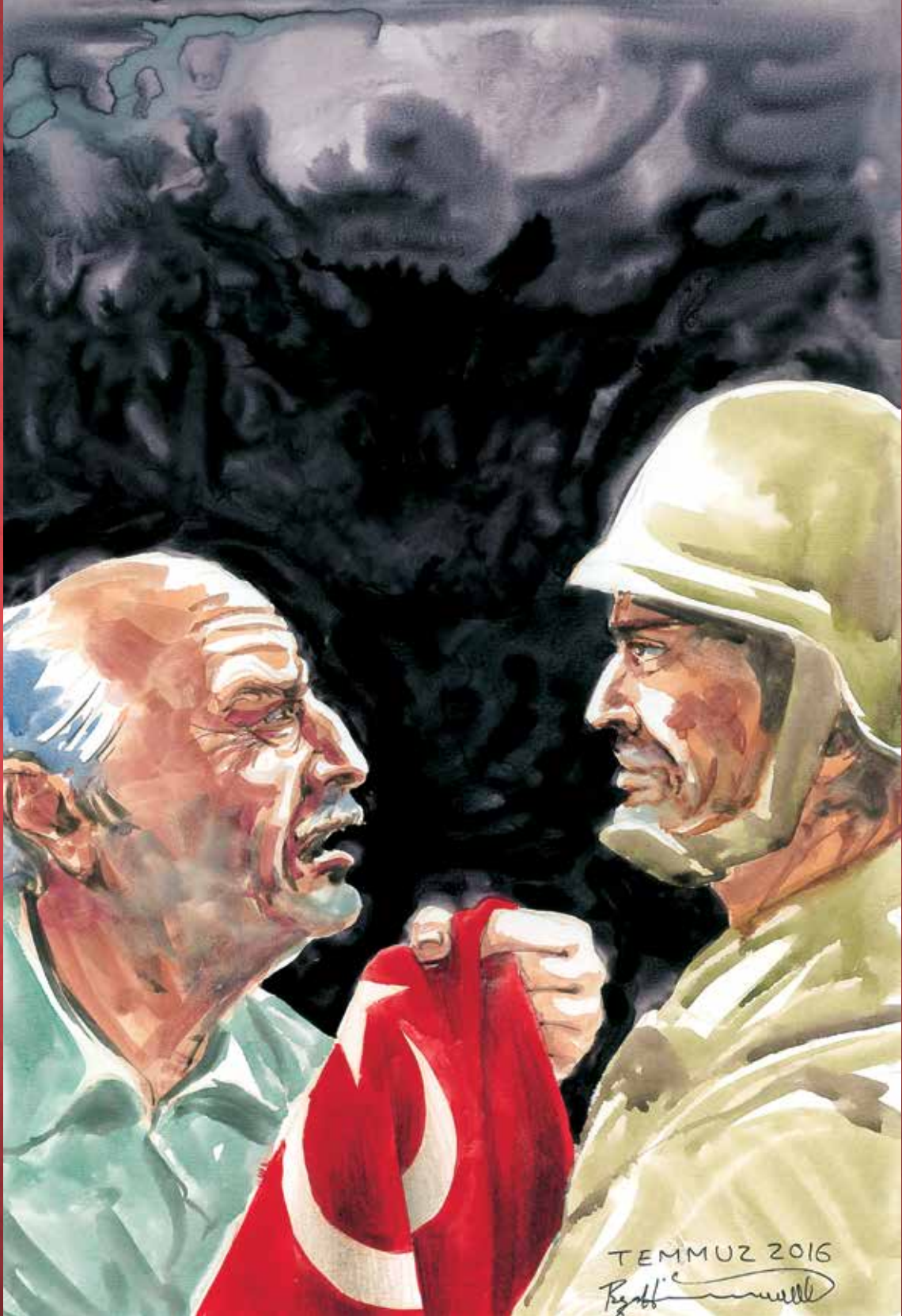
Samet haklıydı, daha pek çok yaralı vardı taşınması gereken, vakit kaybedemezdi. Yeni bir güçle hastaneden çıkıp motoruna bindi. Köprüye döndüğünde değişen çok da fazla bir şey yoktu. Biri ağlayarak bağıyordu. “Ağabey, ağabeyimi vurdular, yardım edin!” Faruk hemen o tarafa yöneldi. Yüzü kanlar içinde, başından vurulmuş biriydi yerde yatan. Motorla taşımak zor olacaktı ama başka çareleri yoktu. Faruk hemen motorunu yanına getirdi. “Bak şimdi sakın ol. Onu hastaneye yetiştireceğim. Şimdi ben oturuyorum, onu sırtlayıp arkaya koy. Başını omzuma yasla. Ayaklarını sırtıma daya. Sol kolunu da bana ver ki tutayım. Anladın mı?” Gökhan anlamıştı. Hemen ağabeyini sırtlandı, Faruk’un dediği şekilde motora yerleştirdi. Faruk bir eliyle arkasındaki yaralıyı tutarken diğer eliyle de motorunu kullanmaya çalışıyordu. Rüzgâra karışmış silah sesleri hışmını arttırıyor, giderek daha da hızlanıyordu. Köprüden çıkıp Beylerbeyi sapağına geldiğinde yaralıyı bir otomobile yerleştirmenin daha uygun olacağını düşündü. Böyleyken çok rüzgâr yiyordu. İlk gördüğü arabaya işaret yaptı. Araç hemen durdu. Aracın

sahibi hiçbir şey sormadan yaralıyı kucaklayıp arka koltuğa yerleştirdi. “Sen merak etme, ben hemen onu hastaneye yetiştiririm.” derken içtendi. Faruk biliyordu ki hasta yaşayacaktı.

Geri döndüğünde Cengiz’in de kendisi gibi motosikletine yaralı yerleştirmeye çalıştığını fark etti. Koşup ona yardım etti. Bu arada kendi de bir başka yaralı görmüş ve motoruna taşımıştı. Bu sırada ateş çemberi devam ediyordu. Tankçılardan biri gözünün önündeki TOMA’ya ateş etti. Paramparça olan TOMA’dan kopan parçalar etrafa dağılıyordu. Faruk yaralıyı kucaklayıp yere kapaklandı. Yaklaşık 30 saniye sonra ortalığın biraz durulduğuna kanaat getirip adının Mehmet olduğunu öğrendiği babası yaşındaki yaralıyı arkasına atıp aynı yollardan hastaneye ulaştı. Artık görevine iyice alışmıştı. Yaralıyı teslim edip çok geçmeden köprüye koştu. İleride arkadaşı Cengiz’i görür gibi oldu. Yanına yaklaşıp ne durumda olduğunu soracağı sırada Cengiz’in hemen dibinde bomba patladığını görüp dehşetle oraya koştu. Cengiz acı içinde yerde kıvranıyordu. Sol bacağı kanlar içindeydi, parçalanmıştı. Bu arada ambulans seslerini duydu, hemen o tarafa koştu. Fakat askerler ambulansların köprüye girmesine izin vermiyordu. “Ne yapmaya çalışıyorsun? Yüzlerce yaralı sivil var, askerler de cabası. Ne geçecek onlar ölürse elinize?” Faruk’la birlikte pek çok vatandaş da askere bağırp dertlerini anlatmaya çalışıyordu. On dakika sonra durumun ciddiyetine ikna olan askerler ambulansların köprüye girmelerine izin vermişti. Faruk, can dostu Cengiz’i kucaklayıp sedyeye yatırdı.

İki gün sonra etraf biraz durulup da Cengiz’i ziyaret ettiğinde dizinden aşağısı olmayan sol bacağını görmek onu mahvetmişti. Moralinin bozulduğunu belli etmemeye çalışarak arkadaşının yanına yaklaştı. Cengiz’in ilk sözü, boş yere üzülüğünü hatırlatır cinstendi: “Olsun kardeşim, vatan sağ olsun.”

Boğaziçi Köprüsü’ndeki direnişin kahramanları arasında motosikletliler de vardı. Ambulansların alınmadığı köprüdeki yaralıları ateş hattından alan çok sayıda motorcu onlarca kişinin hayatını kurtardı.

Ters Yöne Girmek

Yıldız Ramazanoğlu

Gecenin karanlığında kızımın telefondaki ürperten sesi darbe olduğunu söyledi. Bulduğumuz yerde kalmamız ve İstanbul'a gelmememiz konusunda bizi uyarıyordu. Sesteki titreşim belleği nasıl da harekete geçiriyor. Bir anda bildiğim bütün darbelerin katransı ağırlığı, boğazımıza duran lokmaların taşlaşması, sokakların ürperti dolu sessizliği annemin babamın solmuş yüzleri, televizyonun bir silaha dönüşen sesi, her şey saniyelerle aklıma hücum etti.

İçinden geçtiğimiz güzel kasabanın dinginliği içinde ağaçların bitkilerin hisirtisinden başka ses duyulmuyordu. O gece herkesin aynı düşünüp aynı şekilde hareket edeceğinden habersiz "Bu kez ölmek istiyorum." dedim arabayı sağa çeken kocama. O dünden hazırdu sözleşmiş gibi. Doğru şehrim gidip ülkemi müdafaa etmek istiyorum düşmana karşı. Akıllara seza bir pervasızlıkla halkı bombalamak için havalanan savaş uçaklarının sesiyle saklanmak yerine sokaklara fırlamış insanlar. Sadece sinsi tutuklamalar olsa belki de bir parça sineye çekilecekti, kim bilir? Ama rızıkından sökülen paralarla alınan uçaklardan atılan bombalar, abdest alıp sokağa fırlayan insanların içinden yeryüzünün en yüce duygularını çıkardı, korku duvarını aşmaya yarayan acayip yükseliş.

Istanbul yolunda gaza bastıkça basıyoruz. Osman Gazi Köprüsü'nden neredeyse birkaç araç geçiyordu o saatte, hüzün içinde görünüyordu köprü, hâletiruhiyemize uygun biçimde. Arabanın radyosundan can yakan kelimeler geçiyor; işgal, ateş, yaralı, şehit, albay, polis, general, skorsky, tank, ikna, belden yukarısı soyulan...

Gebze ve Darıca'yı geçtikten sonra hiçbir şey eskisi gibi değil. Uzunlarını yakmış ve üzerimize doğru ters yönde gelen uzun bir araç konvoyu. Ölümüne içine girdiğimiz yol macerası. Bombaların yüreklere inen sesiyle sarsılarak Sabiha Gökçen'i geçtikten sonra artık hiçbir sapaktan girilemiyor şehre, karadan varılmıyor. Denizden gemileri yürütmenin manasını anlamamak ne mümkün. Düşman bir ülkenin ağır saldırısı altında olduğumuz hissiyle hercümerç hâlde şehrimize varmak ve bu kez nasıl bir hikmetse aynı düşünen aynı eyleyen insanımıza karışmak istiyoruz. Şimdi biz de ters yola girip karanlıkta başka araçlara çarpmamaya çalışarak kilometrelerce yol alıyoruz ve korku tüneli ve zincirleme kaza endişeleri içinde Sultanbeyli'ye ulaşıyoruz. İlçeye girer girmez araba bir daha ilerleyemedi. Mahşeri bir kalabalık. Binlerce insan sokağa inmiş ve sloganlarla ortalığı inletmeye başlamış bile. İşte orada gördüm Nesibe Hanım'ı. Geceliğinin üzerine bir pardösü geçirip aşağı inmiş evinden. Beşiğinde uyuyan emanet torununu bir battaniyeye sarıp bağrına basmış. Doğrudan tanklara gidip askerle konuşmak istiyor, ikna edeceğinden hiçbir kuşku duymayarak.

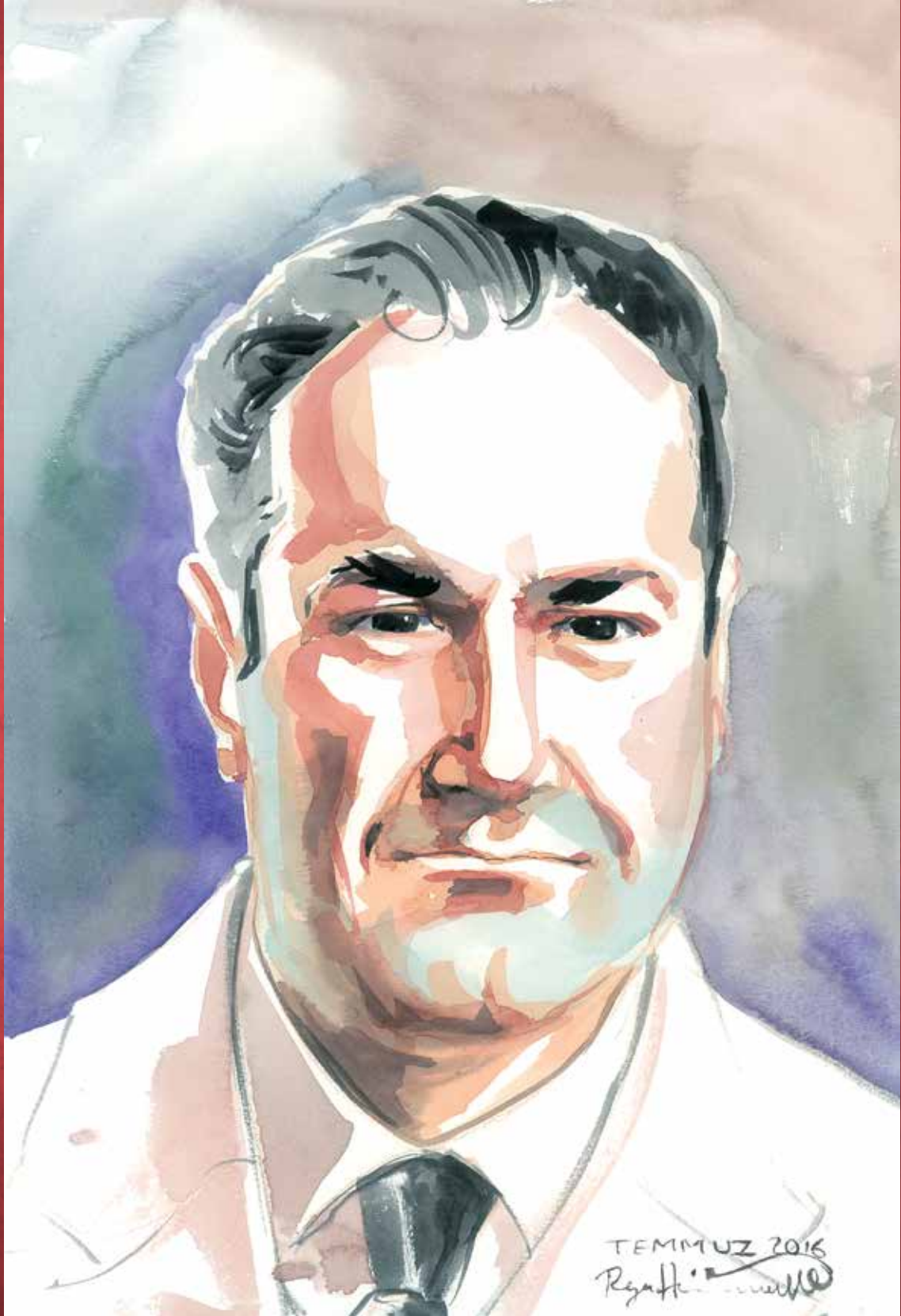
Yapma etme demek nafîle, en iyisi birlikte gitmek. Erkekler kadar kadınlar da doldurmuştu caddeleri sokakları. Yatsıdan sonra biraz laflamak isterken yakalanmış darbe seline yaşlılar. Uykudan uyanmış pijamasıyla sokağa inmiş çocuklar, elindeki sopayı kanadından tutup indirecekmiş gibi uçaklara sallayan yaşlı teyzeler, mahallelerin her meşrepten delikanlıları, kornalar, camilerden yükselen buruk sesli selalar...

Nasıl derin uykudaysa biz kalabalığın içinde koşarken çarparken birbirimize sesimizi duyurmaya çalışırken bebek hâlâ uyanmamıştı. "O uyanmadan bu rezillige son vermemiz lazım." dedim Nesibe Hanım'a. "Bebeği al şu pidecinin önünden ayrılma bir koşu gidip gençlerle konuşayım." dedi sanki kırk yıllık hısımyımışım gibi.

Tanklar geçemesin diye yolu kapatmış olan belediye araçlarının anahtarlarını alıp cebine doldurmuş, ola ki birileri gelip araçları çekmeye icbar eder diyerek, bunu nasıl yaptığını kimse bilmiyor. İtfaiye araçlarına doluşup gidecekleri yeri bilemeden tur atan gençleri havaalanına yönlendiriyor. Kan davasıyla köyünden çıkıp gelmiş, babasını ağabeyini, dayısını hiç uğruna kurban vermiş. Askerdeki oğlu gelene kadar gelinine sahip çıkmaya çalışıyormuş. Ülkede bomba şu bu olunca günlerce migreni tutuyor. "Artık gürültü patırtı istemiyorum maraza çıkararı önüme katıp kovalarım vallahi." diyor kalın sesiyle. "Ahir ömrümde bir huzur verin kahrolasılar sizi!" diye haykırıyor. Bebek alçak uçuşlarda ağlar gibi bir ses çıkarıyor, kaşları çatılıyor ağzı büzüşüyor ama uyanmıyor ne kadar bitkinse.

Sabah ezanı okunana kadar ilçeyi silah sesleri, zangırdatan alçak uçuşlar altında defalarca baştanbaşa arşınlayıp yol aradık, Nesibe'nin bizde kalın teklifine kıyamamaktan. Gerçi birbirimizin yakınıydık artık, candan öte. Yolcu yolunda gerek. Zamanı gelince ortaya çıkıp hak mücadelesini veren sonra adsız kahramanlar olarak gözden kaybolan insanlardan birinin halesi düşmüştü kalbime. Ters yollara girip yüksek beton tretuvarlara çarparak evin yoluna girdiğimizde sabahın yedisiydi. Bebeği düşündüm rüyasında ne görüyordu acaba.

Yazar-insan hakları savunucusu Yıldız Ramazanoğlu, 15 Temmuz gecesi yaşadıklarını kaleme aldı.

Çengelköy Direniş Meydanı

Hasan Bozdaş

Televizyonun cuma programları eşliğinde yorgunluktan uyuyakalan Fatih'in telefonu iki kez titredi. Mahalleden doğma büyüme komşusu, ayakkabı tamircisi Yusuf ustanın oğlu Bilal ağabeyiydi mesaj atan. "Oğlum dünya yıkılıyor, neredesin, çabuk Çengelköy sahiline in." Bu kısacık mesajı ömrü boyunca unutamayacağını o an bilemezdi Fatih, neler olduğunu da bilemiyordu. Hemen sosyal medya hesaplarından insanların paylaşımlarına baktı. Alt tarafı yarım saat bakmamıştı telefonuna. O arada ne çok şey olmuştu. Bir anda her yerde bir askeri hareketlilik başlamıştı. Beylerbeyi'nden köprüye birlikler gidiyor, insanlar tankların fotoğrafını çekip sosyal medyada paylaşıyordu. Savaş durumunda boğazların güvenliğinin silahlı kuvvetlere bırakıldığını biliyordu. Acaba savaş mı çıkmıştı sahiden? Az bir zaman geçmişti ki Ankara'dan da haberler gelmeye başlamıştı. Tanklar kışlalardan çıkıyor ve jetler alçak uçuş yapıyordu. Bu bir terör alarmından veya savaş durumundan daha başkaydı: İhtilal?

İhtilal ihtimali aklına 28 Şubat'ı getirdi. O dönem babası öğretmenlikten atılmış, ablası üniversite kapısında coplanmış, okuldan uzaklaştırılmıştı. Çocukluğunun darbesi buydu. Ama şimdi, tankıyla, topuyla asker sokağa çıkmıştı. Oturma odasına koştu, olanları anne ve babasına anlatacağı ki onlar

zaten televizyondaki olağanüstü yayınları rast gelmişlerdi, haber kanalları canlı yayındaydı. Kameralar köprülerin tutulduğunu, Ankara'nın göbeğinde tankların yürüdüğünü gösteriyordu. Sonra bir kalkışma olduğunu kesin olarak öğrendiklerinde Çengelköy meydanına gittiler. Vardıklarında az bir kalabalık, mahallenin muhtarıyla tanıdık esnaf, karakolun önünde bir subayla birbirine girmek üzereydiler. Subay havaya birkaç el ateş ederek Kuleli tarafına kaçtı.

Bu esnada karakolun önünde kalabalık birikmiş ve insanlar yavaş yavaş barikatlar kurmaya başlamıştı. Fatih bir anda babasını gözden kaybetti. Herkes bir işle uğraşıyordu. Bazı esnaflar sokak sokak dolaşip insanları meydanlara çağırıyor, kimisi de araçlarını alıp köprüye yönelmek için aracın kapasitesinin çok üzerinde insanı içine sığdırmaya çalışıyordu. Subay gideli yarım saat ancak olmuştu ki bu kez yeniden silah sesleri duyuldu. Asker kalabalık bir şekilde tekrar gelmişti ve belli ki acımaları yoktu, savaşmak istiyorlardı.

Askerin amacının polis karakolunu ele geçirmek olduğu çok belliydi. Bu yüzden Çengelköylüler burayı korumaya çalışıyordu. Fatih de onlara karıştı. Silah kullanmadan başaramayacaklarını anlamıştı askerler. Bunun için önce çevredeki kafelere girip oradakileri gözaltına almaya başladılar. Sonra da direnenler için aldıkları "Vur!" emrini uygulamaya... Direnenler, sokak aralarında, kendilerine siper olacak yerler arıyorlardı. Fatih de sokaklardan birine daldı. Sela sesleriyle birlikte evlerinde bekleyen halk da sokağa akın etmeye başlamıştı. Askerlerin hedefi olmamak için sokak lambalarına taş atarak söndürmeye başladı Fatih. Karanlıkta askerleri seçemiyordu. Ama askerler hedeflerini çok net görüyorlardı belli ki. Fatih önce Ender'in ayağından vurulduğunu gördü. Sonra da muhtar vurulmuştu gözlerinin önünde.

Sesleri kısılana kadar tekbir getirdiler. Tekbir getirmek Fatih'i daha da coşturuyor, korkusu hafifliyordu. Yaralıları almalarına müsaade etmiyordu askerler, emir böyleydi. Saatler ilerledikçe onlarca kişi vuruldu.

Bir anda uçak seslerini işitti Fatih, çok alçaktan uçuyorlardı, onlar uçtukça dükkânların camları patlayacak gibi oluyordu, her sortilerinin ardından sanki bombardımana tutulmuş gibi hissediyordu. Babasını aradı gözleri yeniden, acaba yaralananlar içinde miydi yoksa arabaya alınıp götürülenlere yardım etmeye mi çalışıyordu? Yo hayır, babası yoktu içlerinde. Polisler ateşle kar-

şılık veriyordu, dört yol ağzına yaklaşmaya başladı Fatih, babası burada da yoktu. Askerin rehin aldıkları içinde olabilir miydi, mümkündü, askerin yere yatırdığı onlarca kişi vardı. Belki de eve dönmüştü. Hayır, böyle bir gecede babası, mutlaka buradaydı. Belki o da kendisini arıyordu.

Hâlâ babasını düşünüyordu Fatih. Dört yol ağzındaydı, çatışmalar şiddetlenmişti, köşeyi dönmesiyle kokoreççinin önünde bir başka komşusu Halil ağabeyinin yere yıkıldığını gördü. Boğazından vurulmuştu, peş peşe ateş ediliyordu. Halil'e yardım etmek için bir başkasının koştüğünü gördü sonra o da yere yığıldı.

Halil ağabeyi oracıkta şehit düşmüştü, ona yardıma giden diğer mahalleli de yaralıydı, arabaya taşdılar. Fatih korkuyordu, oradakilerden daha çok korktuğunu sanıyordu, rütbesini bilmediği üç soytarı ona silah doğrulttuğunda da korktuğunu sanıyordu, ayaklarının önüne ateş edildiğinde korkmuyordu, yere yatırıldığında da korkmuyordu. Başlarındaki Albay "It sürüsü." diye bağırdığında, neler geçmişti içinden, babası hâlâ yoktu "Köprüyü bombalasinlar; karşınızda kim duruyorsa vurun." diye bağırdı telefonda Albay. Fatih, Halil ağabeyi için ağlıyordu.

Sabaha doğru, kalabalıktan birçok kişi yere yatırılmışken, silahlar neredeyse susmuşken, yoğun bir silah sesinin yaklaştığını duydu Fatih. Askerlerde başlayan panikle gelenlerin polis olduğunu anladı. Çok geçmedi, askerler toparlanıp Kuleli istikametine doğru kaçarken önlerini polis, arkalarını halk kesmişti. Babası en öndeydi. Rütbesini bilmediği üç askerin kendisine silah doğrulttuğunu hatırladı, ayaklarının önüne ateş etmişti biri, Halil ağabeyinin boğazına ateş etmişlerdi, dilini ısırıp yeniden, ölümün yüzü kendisine soğuk gelmişti ama insanlar nasıl direnmişlerdi öyle, çok iyi biliyordu oradakilerin en korkağı kendisiydi.

İstanbul'da en sıcak çatışmanın yaşandığı yerlerden biri Çengelköy'dü. Çengelköy Karakolu'nu işgal eden darbeciler, silahsız vatandaşlara ateş açtı. En çok kayıp verilen noktalardan biri de Çengelköy oldu.

Hayat Çok Tuhaf, Darbeler Filan!

Ayşegül Yıldırım Kara

15 Temmuz değil ama aylar öncesinden bizim beklediğimiz, hazırlıklarını yaptığımız gün 17 Temmuz'du. Ailenin kazandibi, en küçük kardeşim 17 Temmuz günü evlenecekti. 15 Temmuz günü de tüm hazırlıklarımızı 17 Temmuz'a göre yapmış ve 15 Temmuz gecesinin hayatımızda ne derece önemli bir yere sahip olacağından habersiz, kendi âlemimize çekilmiştik. Her düğün evi gibi o kara günde bizim gündemimiz, düğün alışverişi, kına sepeti, kına kuruyemişinin tazeliği, gelin başı, düğün arabası süsü gibi düğün evlerinin rutin gündemiydi. Hatta o sabah İzmir'den yola çıkarak akşama İstanbul'a ulaşan kayınpederim ve kayınvalidemle oturmuş eş dost ahbab muhabbeti yaparak, son çaylarımızı içmeye ve günü tamamlamaya niyet etmiştik.

Dünyadan bihaber, çaylarımızı bitirmişken 23.00 civarında gelen telefonla haberdar oldum bu büyük ihanetten. Arkadaşım Esra, Muğla Fethiye'de tatildaydı. İnterneti sağlıklı kullanamadığı için beni aramak ve durumdan haberdar olmak istemişti. Medya mensubu olduğum için olaylara vakıf olduğumu düşünüyordu lakin benim telaşım bambaşkaydı, dünyayla irtibatım sıfırdı. Darbe söylentilerinin gerçek olup olmadığını sorduğunda, cevabım açık ve netti "Saçmalama Esra, yok daha neler, yıl olmuş 2016 bu zamanda darbe mi yapılır?". İsrarla beni ikna etmeye çalışınca hemen televizyona davranmıştım. Alt yazılarda yazarlar hiç de hayırlara vesile cümleler değil.

Boğaziçi Köprüsü kapatılmış, tanklar yollara çıkmış, televizyon moderatörleri de çeşitli kaynaklardan gelen haberleri aktararak ne olduğunu anlamaya çalışıyorlardı. Bense yıllardır yaptığım işin getirdiği mesleki deformasyonla acaba bu olanlar büyük ölçekli bir kamera şakası mı çözmeye çalışıyordum. Aklım, idrakim, duygularım böyle bir habere inanmayı reddediyordu. Herkes bu olanların gerçek mi, hayal mi, büyük bir oyun mu, tatbikat mı ne olduğunu anlamaya çalışıyor, akli başında hiç kimsenin olasılığına ihtimal vermediği darbe teşebbüsünü reddedebilmek için canhıraş çabalıyordu.

Ankara'da, İstanbul'da jetler uçuyordu. Ne demeye uçuyor, neyi amaçlıyorlardı? Aklımıza gelenin başımıza gelme ihtimalini böyle bir naiflikle bertaraf etmeye çalışıyorduk. Başbakan konuşuyordu, halkı sokağa çağırıyordu. Ama bizim yarın kınamız vardı, nikâhımız vardı, sokakta ne yapacaktık? Nereye gidecektik? Gidince ne olacaktı?

Aslında büyük bir muammanın içinde yol bulmaya çalışıyordum. Sonra TRT'yi açın dendi. TRT-Haber'de darbe bildirisi okunuyordu. 1980'den kalma darbe ritüelleriyle 2016'da darbe mi yapılırdı? E, diğer 300 kanalla, internet ne olacaktı? Bu ne çapsızlıktı? Canı sıkılıp darbecilik oynayan bir grup rahatsız subay mıydı tüm bunları yapan? FETÖ'nün efsunlanmış, sarhoş "badem"leri bunu yapabilecek tıynet ve güçte olabilir miydi?

Bu sorularla boğuşurken sihirli kelimeler sarışın haber spikerinin dilinden dökülmeye başlamıştı. Yurtta sulh cihanda sulh konseyi yönetime el koyuyor, sıkıyönetim ilan ediliyordu ve halkın sokağa çıkması yasaklanıyordu. İşte bu cümle bardağı taşıran son damlaydı. Sen kimin iradesine el koyup, halkın özgürlüklerini kısıtlıyordun? Beni eve hapsetme yetkisini sana kim vermişti? Kilitlendiğim koltuktan fırladım. Yürekleri ağzında bekleyen ev ahalisine "Ben sokağa çıkıyorum." dedim. "Bu naşeref yaratıkların istediklerini yapacak değilim." Eşim beni durdurdu. Hayır! Dur! Gitmene izin vermiyorum demesini beklerken "Bari lavaboya uğra, belli ki gece uzun olacak." dedi. Haklıydı. Hemen hazırlanıp sokağa çıktık. Kısıklı'ya gitmeyi planlıyorduk ki ellerinde bayraklarla kalabalık bir grubun o istikamete doğru yürümekte olduğunu gördük. Gençler yaşlılar, atletli amcalar, süslü püslü genç kızlar... Herkesin dilinde tekbirler, salatü selamlar...

Kısıklı'da büyük bir kalabalık vardı. Bir ağızdan sloganlar atılıyor, tekbirler söyleniyordu. Tekerlekli sandalyesi ile polis bandının önünde bekleyen adamı gördüğüm an, bugün sabah olacak ve bu karanlık aydınlanacak diye düşündüğüm ilk andı. Gözlerim hep insanların ellerindeydi. Kimi Rabia işaretini yapıyor, kimi işaret parmağını göğe diyor, kimi de parmaklarıyla kurt başı oluşturuyordu ama ağızlarından hep aynı sözler çıkıyordu. Ya Allah Bismillah Allahu Ekber... Vatan sana canım feda... İbret almak isteyenler için büyük ibretler saklıydı bu tablolarla, ağlamak isteyen için de büyük hıçkırıklar...

Hiçbirimiz sabaha ne olacağımızı bilmiyorduk ama darbenin başarılı olduğu bir sabaha uyanmak istemediğimizin fazlasıyla farkındaydık. Cumhurbaşkanı'mızın çağrısından sonra Kısıklı'daki kalabalık gitgide artıyordu. Kısıklı'da artık adım atacak yer kalmayınca asıl sıkıntının yaşandığı köprüye gitmemiz gerektiğini düşünmeye başladık. O gün o kadar çok insan bizimle birlikte köprüye doğru rotayı kırdı ki inanılır gibi değildi...

Köprü yolu inanılmaz tenhaydı. O ısızlığı bozan silah seslerini ilk duyduğumda havaya ateş açtıklarını düşünmüştüm ama köprüden aşağıya doğru inen insanlar durumun hiç de öyle olmadığını anlatıyor bizi köprüye gitmekten vazgeçirmeye çalışıyorlardı. Ateş havaya değil, direkt kalabalığa, insanların üzerine açılıyordu ve aşağıya inenler birbirlerine mahalleden Galerici Murat'ın yaralandığından, Büfeci Barış'ın öldüğünden bahsediyorlardı. İnanılır gibi değildi. Nasıl böyle bir şey olabilirdi, bu ancak bir rüya olabilirdi. Bu bir kâbustu. Ve işte tam o esnada bu kâbusu yırtan, silah seslerini sarmalayan "ne yapsalar boş, göklerden gelen karar"ın müjdecisi o ses duyuldu.

Beylerbeyi'nin Üsküdar'ın tüm camilerinden sela sesleri yükselmeye başlamıştı. Rabbimiz bizimle beraberdi. O bizim yardımcımızdı. O varsa gam yoktu "la tahzen, innallahe meana"ydı... O esnada kardeşimin nikâhı aklıma geldi. Biz o nikâhı yapacaktık. Bu gecenin sabahı olacak, zafer inananların olacak ve o nikâh kıyılacaktı. İçime doğmuştu.

Yönetmen Ayşegül Yıldırım Kara, köprü işgal edildiğinde önüne ardına bakmadan köprüye koşan yürekli kadınlardandı.

Ölmek O Kadar Kolay mı?

Elif Sönmezışık

“Bunlar bizim çocuklarımız!”

Silahını iste, verecek mi bakalım? Bizim çocuğumuzsa verecek ama ya değilse...

“Bunlar bizim çocuklarımız!”

Baksana devirdiler bir yiğidi!

O Cuma, yazın en sıcak gününe gebeydi. Meteoroloji öyle diyordu.

Sıcak güne saatler kalmışken, ekranlar köprüde donmuştu. Buz gibi bir sessizlik, belirsizlik...

Hâki renkli hantal silüetler kesmişti köprüyü; Boğaziçi’ni... Yapay yakamozlarla şırıldaayan sular donmuştu; gergin bir vızıltı vardı üzerlerinde. Bir ileri bir geri adımlıyordu postallar; huzursuz bir bekleyiş içindeydiler. Kamptan alelacele köprüye taşınmıştı bir grup hava harp okulu öğrencisi; içi ağır mermilerle dolu silahlar vardı üzerlerinde.

Yollarda koşuşturan, askerî araçların önünü kesen her yaştan insan/ halk/millet; hür geleceğin yükü vardı üzerlerinde.

“Siz bizim çocuklarımızızsınız!”

Değil arkadaş! Anlaman için daha kaç yiğidi yıkacaklar?

Asfalt susmuştu, ölüydü; sıcak kan vardı üzerinde. Düşüyordu insanlar. Donmuştu bütün dakikalar.

Sonra bir baba... Sonra da bir evlat... Sonra bir kardeş... Sonra bir anne... Sonra bir insan sonra bir halk sonra bir millet... Sonra...

“Kötünün kötüsü” bir gece.

“Bunlar bizim çocuklarımız değil!”

Demedik mi? Sen onların kılığına aldanma. Bu aciz mahlûklar hepimize kıymak için gelmiş.

Bunlar asker değil, bunlar bizim çocuklarımız değil, bu direniş ise asla bir galeyan değil.

Bu yazın en sıcak günü olacak demişti meteoroloji. Doğruydü. Selası ezanına karışmış bir Boğaziçi seması akıyordu şimdi; sıcak.

Kanı çekilmiş parmaklar ambulansları hedef alıyordu sahici mermilerle. Dumanlar yükseliyor, asfalt kaynıyordu şimdi. Her yaştan insan/halk/millet direniyordu mermiye, tank tekerine. Direndikçe ölüyor, öldükçe diriliyordu.

Mermiye nasıl direnilirdi sahi?

O gün Boğaziçi Köprüsü’nde bir şey oldu. Görünce herkesin şehit olmayı dileyeceği bir şey. Kızgın güneşe gebe o günde 15 Temmuz Şehitler Köprüsü’nde direnenler, olağanüstü bir hâle şahitlik ettiler, şehadete erdiler.

Katiller korkudan tanklara saklanıyordu. Evet, o gün vardı bir tuhaflik. Komutanlar, telefonlarını gece boyu ellerinden düşürmemişti, yazılı geçen “Öldürün!” talimatını fasılasız deklare etmişlerdi. Ama nafileydi. Durmadan öldürüyorlardı ama ölmüyordu sanki hiç kimse. Ölüme aldırıyordu. Tankın dışındaki etten duvar, tek bir göz, tek bir söz, tek bir yürekte artık. Gökyüzündeki “alçak” vızıltılar da susunca anlaşıldı, kör olasıca “Darbe”nin yerle bir olduğu.

Boğaziçi günün ilk ışıklarıyla şırıldıyordu. Hava güzel, su güzel, yaşamak güzel de... Nasıl çıkılır bu tanktan? Nasıl verilir bunun hesabı? Acımadıklarımız bize acır mı? Nasıl ölünür şimdi? Ölmek o kadar kolay mı?

O gün Boğaziçi Köprüsü’nde bir şey oldu. Komutasındakilere ölüm emri yağdıran ve çoğunu tehditle olduğu yere mihlayan FETÖ’nün terörist komutanları, ölümden hiç korkmadığı kadar korktu. Çoktan teslim olmuşlardı

ama yürekleri yetmiyordu tanktan çıkmaya. Sıcaktan bayılmak pahasına da olsa içeride kalacaklardı. Her türlü itaate razıydı hepsi. Rezil rüsva edilmeye de razıydı. Yeter ki ölüm olmasaydı sonunda.

Ölüm kustukları emniyet memurlarından emniyet dilediler o gün. Teminat istediler. Biraz daha fazla rezilce yaşayabilmek için...

15 Temmuz 2016 Cuma’nın ertesi, Saat 06.40.

Darbe girişiminin ilk hareket noktalarından olan o günkü Boğaziçi Köprüsü’nü işgal eden teröristler, toplu hâlde teslim oldu. O anda, masum insanları katledenlerin utanç manzarasıyla teröristlerin ölüm korkusu doldurdu Boğaziçi’ni.

Hainler tam tekmil utanca bulandı. Ölemediler. Acziyetleri ölmelerine yetmedi.

Kırk yıllık ihanetin içyüzü o gün anlaşıldı. Onurlu yaşama bedelinin ölüm olduğu o gün anlaşıldı. Inananların inandıkları uğruna tüm dünyalıklarını terk ederek şehadete koşacak kadar gözü kara olduğu o gün anlaşıldı.

Ölmek kime kolay, kime zor; o gün anlaşıldı.

Meteoroloji haklı çıkmıştı, çok sıcak bir gündü. Şehitleri ısıttı, hainleri yaktı.

Boğaziçi Köprüsü’nde geceden sabaha sivillere ölüm kusan darbeciler, sabahın ilk ışıklarıyla teslim oldular.

Çizgili Pijamalı Direnişçi

Seda Şennik

Fatih Camii'nde güneşin gün boyu ısıttığı mermerlerle vedalaştığı saatlerdi. Her yer Suriyeli sığınmacılarla doluydu. Kızım ve eşimle birlikte cami avlusuna oturduk bir süre... Avludaki manzara beni öyle üzmüştü ki; başkaydı o akşam her gün görmeye alışık olduğumuz Suriyeli sığınmacıların hayatlarından izler değildi. Kendimi başka bir vatanda, başka bir cami avlusunda ve kendime yabancı hissettim. Neler yaşamış olacaklarını, neler hissettiklerini anlamaya çalışıyordum. Başka bir ülkeye ilişmeye çalışmak bir insana neler hissettirebilirdi ki diye düşünüyordum. Kızımın avludaki kahkahaları içimi eziyordu. Hep böyle pervasız gülebileceği yıllar yaşayabilecek miydi? Akşam namazını bu hislerle kıldıktan sonra yürüdük Fatih sokaklarında... Aklımda hep aynı soru vatansızlık ne büyük acı!

Dönelim dedik evimize saat geç oldu. Dönülecek bir ev, huzurla geçilecek yollar, içine çektikçe huzur dolan havası vardı memleketin.

Ta ki saat 22.00'ye kadar. Boğaziçi Köprüsü'nü askerlerin kapattığına ilişkin bir bilgi mesajı geldi. Son yıllarda maalesef patlama haberlerine kulak kesildiğimizden olacak ilk aklımıza bomba ihtimali gelse de hemen ardından neden asker kapatsın ki yolu diye düşünceye vardık. Gözümüz telefonda bir yandan radyoları karıştırarak Fatih'ten Vatan Caddesi'ne henüz inmiştik ki siviller çevirdi arabamızı -araçtan inin uzaklaşın diye bağıırıyordu. Yüzüne bakmaya kıyamadığım kızım uyuyordu arabanın arkasında -yollar kapanıyor dedi sivil gidemezsiniz hiçbir yere.

Çocuğumuz uyuyor dedik arabada kısa bir konuşma sonrasında Karagümrük'e çıkan sokaklardan birine yönlendirdi bizi sokaklar hızla dolmaya başlamıştı. Hangi caddeye dönsek polis ya da asker kapatmaya başlıyordu yolu... Araçlar sokak aralarında trafik oluşturmaya başlamıştı bile, apartmanlardan ellerinde bayraklar ile sokağa çıkan insanları izleyerek yola devam ettik.

Titrek seslerimizi, boğazımıza düğümleyerek, dilimizi esir alan bir gece başlamıştı... Duaya dönüyordu yalnızca dudaklarımız. Düşündüğümüzü hissettiklerimizi söylemeye varmıyordu.

Radyoda telaşını bastırmaya çalışan sese kilitlenmişti kulaklarımız... Her geçen dakika beynimizde sarsıntılar yaratan haberler alıyorduk. Boğaziçi Köprüsü kuruluşunun en hazin gecesini yaşıyordu. Kendi askerine esir düşmüştü... Kendi tankı çığnıyordu köprünün sinisini... Kendi kurşunu ile vuruluyordu...

Tankları, ellerinde tuttıkları uzun namluları, silahları ile darbeciler duruyordu İstanbulluların karşısında. Kendine silah doğrultan gözü dönmüşlere bağıyordu bir kadın "Oğlum biz sizin anneniz sayılırız indir o silahı anneni mi vuracaksınız!" Allah'ım daha hazin ne duyabilirdi ki kulaklarımız.

Boğaziçi Köprüsü'nde karşı karşıya gelen aynı vatanın evlatlarıydı. Polisin, halka tanklara doğru gitmemesi uyarısına karşılık kısa süreli bir kararsızlığın ardından yükselen bir sesle cesaret giyindiler "Bir kere ölünür, bir kere öleceğiz o bugün olmayacaksa ne zaman?"

O gün Boğaziçi Köprüsü'ne ölmeye gelenlerden biri de Akın Sertçelik'ti. Taksi şoförü olan Sertçelik, saat 23.00 sularında gelen bir telefonla uyandı. Telefondaki annesiydi, olayları duyunca oğlunun takside olup olmadığını merak etmişti.

Telefonu kapatarak salona koştu. Eşine "Televizyonu açın bir şeyler oluyor." dedi. 17 yaşındaki kızı ve on yaşında oğlu ile birlikte televizyonun karşına geçtiklerinde ekranda Cumhurbaşkanı Recep Tayyip Erdoğan vardı. Ve o tarihi konuşmayı yapıyordu. "Halkın önünde hiçbir güç görmedim ben bugüne kadar." Cumhurbaşkanı'nın konuşması sürerken eşinden Türk bayrağı getirmesini istedi. Eşi Selma, bayrağı alıp dışarı çıkacaklarını zannetmişti ama eşi şehit evlerinde olduğu gibi henüz hayattayken balkona

astı ve Cumhurbaşkanı'nı dinlemeye devam etti. Cumhurbaşkanı'nın konuşması bittiginde cüzdanını dahi almadan ve hatta üzerini değiştirmeden çıktı evden... Kızı da babasının arkasından koştu. Evi Boğaziçi Köprüsü'ne çok yakın mahallerden birindeydi. Araçla daha geç ulaşacağını düşündü. Yolların kapatıldığını duymuştu taksici arkadaşlarından. Hızlı yürüyordu, kızı yetişemeyip döndü eve...

Sokaklarda tekbir getirenleri, ellerinde bayraklarla yürüyenleri izleyerek koşar adımlarla ilerliyordu. Zamanın kıymetinin farkındaydı. Köprüye vardığında gördüğü manzaraya inanamadı. Köprünün üzerindeki tanklardan halka direk ateş açılıyordu. Düşünmeden hızla yürüyerek kalabalığa karıştı.

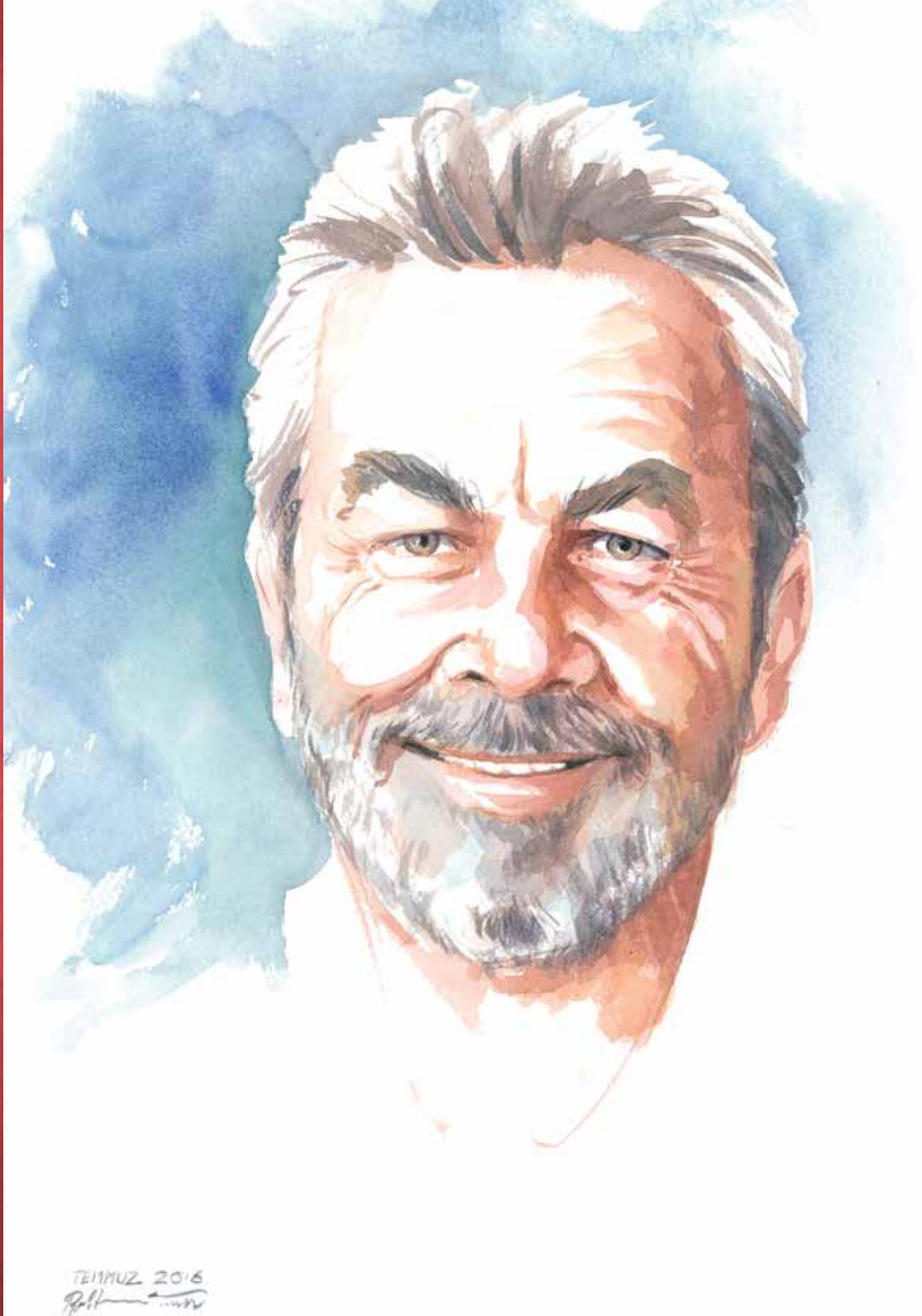
Acı içinde atılan çığlıklarla, tekbir sesleri birbirine karışıyordu. Zaman zaman tanklara doğru ilerlediler, ateş atışları arttıkça geri çekiliyor ve yaralılara yardım ediyordu. Bu böyle saatlerce sürdü. Sabaha karşı eşiyile konuştu Akın Sertçelik.

Konuşma esnasında bir ses "Geri çekilin." diye bağıncıca eşi dikkat etmesini söyledi. "O da dua edin, Kur'an okuyun burası çok fena yollar kanlar içinde, her yer yaralılarla dolu üzerimize kurşun sıkıyorlar." dedi. Bu eşiyile son konuşmalarıydı, son sözleriydi. Sabah namazından sonra aramaya devam etmesine rağmen bir daha cevap veremedi eşi Selma Hanım'ın telefonlarına...

Sonrası arayış... Cüzdanını almadan, çizgili pijamalarıyla çıktığından, Selma Hanım hastanelerde "Çizgili pijamalı biri geldi mi?" diyerek sordu eşi Akın Sertçelik'i. Anadolu Yakası'nda neredeyse tüm hastaneleri gezmesine rağmen bulamamıştı eşini. Yenibosna'daki kimsesizlerin götürüldüğü Adli Tıp binasında buldu Akın Sertçelik'i. Yüzündeki gülümsemeyi gördü eşinin.

Akın Sertçelik, 15 Temmuz'da Boğaziçi Köprüsü'nde yaşarken sıratı müstakimden geçerek şehadet şerbetini içenlerden biriydi. Evinin balkonunda kendi astığı bayrakla birlikte ülkenin dört bir köşesinde dalgalanan binlerce bayrağı göremedi... Ama vatansız bırakmadı evlatlarını...

Başkomutanın çağrısı ile direnişe katılan taksi şoförü Akın Sertçelik, Boğaziçi Köprüsü'nde şehit edildi.

TEMMUZ 2016
R.H.

Şehit Erol Olçok'a

İbrahim Kalın

Selamünaleyküm Erol ağabey, 15 Temmuz gecesi "Erol ağabey vurulmuş..." haberi gelince önce "Yok canım!" dedim. Sonra seni cepten aradım. Cevap vermeyince Cevat'ı aradım. Cevat telefonda "Ağabey galiba... Vurulmuş... Yanında Abdullah Tayyip de vardı." deyince boğazıma bir şey düğümlendi.

"Yaa emin misin?" demeye yeltendim ama nafile. Konuşamadım. FE-TÖ'cü katillerin bu kadar canavarlaşacağı kimsenin aklına gelmezdi.

Erol Olçok ağabeyim şehit oldu. Yanında yağız delikanlısı Abdullah Tayyip'le beraber.

Sen ne güzel yaşadın ve ne güzel öldün Erol ağabey.

Yaşarken de ölürken de bize ne çok şey öğrettin. Cenaze namazın bir nur halesi oldu. Mezarın ışık saçan bir kandile döndü.

Bu aziz milletin şanlı direnişinin en ön safında çarpıştın! Şehadet mertebesine ulaştın.

Kalbi Mekke'de sabit!

Sen bir dava adamıydın. Hayatında nakışlar olan; neşesi, neşvesi, zevki, estetiği, ruh inceliği olan bir dava adamı.

İster Karagümrük'te, ister Nişantaşı'nda, ister Çukurambar'da, ister Manhattan 5. Cadde'de, ister Londra'da, Paris'te, Lahor'da, Kahire'de,

Mogadişu'da... Nerede olursak olalım sen hep kendisi kalan "Dünya işte... Bin bir hâli var!" diyen Erol ağabeyimizdin.

Her ortama rahatlıkla girebilen, her muhabbete katılabilen ama her durumda akıyla, zekâsıyla, asaletiyle temayüz eden Erol ağabeyimiz.

Sen kalbi Mekke'de sabit, ayakları Anadolu topraklarına basan, ufku bütün dünyayı ihata eden bir dava eriydin.

Kendini, bizi, hepimizi kıyasıya eleştirecek kadar dürüst, tiye alacak kadar öz güvenli ve neşeli, her zaman bir çıkış yolu gösterecek kadar akil, hikmet ve erdem sahibiydin.

En değme tiyatrocuları imrendirecek taklitlerin bizi hem güldürür hem düşündürürdü. En kısa, en verimli, en özlü görüşmeleri sen yapardın.

Her toplantının en sert ve aynı zamanda en umut verici cümlelerini sen kurardın.

"Hiçbir şey saf ve muhlis bir kalbi kırmaya değmez." düsturuyla yaşadın. Yeri geldi bunun için bedel ödedin.

İyi niyet, samimiyet ve yetenek bir araya geldiğinde ne muhteşem işler yapılabildiğini sen bize kaç defa gösterdin Erol ağabey.

Herkesin "Ee? Şimdi ne yapacağız?" dediği anda sen hep söyleyecek yeni bir söz, açılacak yeni bir kapı, hamt edecek yeni bir nimet olduğunu gösterdin bize. İkrâm sahibi insandın.

Senin sadakatin, samimiyetin, asaletin, zekân, vakarın bize her zaman rehber oldu, bizi çoğalttı, bizi "biz" yaptı...

Sen yeri geldi "Hervele" yaptın, yeri geldi elini kalbinin üstüne koyup "Eyvallah." dedin. Bazen kükredin, bazen "Bu da geçer ya Huu!" dedin. Hepsinde de sen bizim Erol ağabeyimizdin.

Sana "Reklamcı Erol Olçok" dediklerinde buna hep karşı çıktım. Senin davan, senin işin, senin aşkın bundan çok daha fazla bir şeydi.

Ama reklamcılığı da tanıtımı da kampanyayı da organizasyonu da en iyi sen yaptın. Farklı yetenekleri bir araya getirip aşk ile samimiyet ile ihlas ile yoğurdun ve ortaya hep birinci sınıf işler çıkarttın.

Taraf, muhalif herkesin şapka çıkarttığı, saygı duyduğu, taklit ettiği işleri hep sen yaptın.

Yaptığın her işte akıl vardı, hakikat vardı, duygu vardı.

Sen ikram sahibi bir insandın. Her yıl kaç kişiyi umreye, hacca gönderdin. Kaç kişi için Mekke ve Medine'de iftar, sahur sofraları açtın. Kaç garibana, mağdura, mazluma yardım ettin. Hepsini Mevla biliyor.

Gezi olayları sırasında CNN Türk'teki mülakatımdan beri her telefon açtığımda bana muzipçe "Mr. Kaliin" dediğindeki gülüşmelerimizi hiç unutmuyum Erol ağabey?

Sevinçte ve hüznünde beraber yaşadıklarımızın kıymeti hiç azalır mı?

Sazın telinden çıkan nağmeler gönül telimize dokunduğunda asil ve vakur bir hüznü paylaşırdık. Bunlar unutulur mu?

Sen bizden daha dirisin.

İsmin hâlâ telefonumda kayıtlı. Hiçbir dostunun eli de silmeye gitmemiştir eminim. Birazdan telefon çalacak ve sesini duyacakmışım gibi. Telefonda -her zaman olduğu gibi kısa, öz- "Ankara'dayım, görüşelim." ya da "İstanbul'a geldiniz mi? Görüşelim." diyeceksin gibi...

Herkesin söylemeye korktuğu şeyleri sen "Gelsin çaylaaa!" rahatlığıyla söyleyen gece fenerimizdin.

Alemlerin Rabbi "Allah yolunda öldürülenlere ölümler demeyin. Onlar diridir. Ama siz bilmezsiniz." diyor.

Şu anda sen bizden daha dirisin. Bunu biliyorsun değil mi ağabey?

Biz şimdi senin arkandan toparlanmaya çalışıyoruz. Sen ise şehadetinle yolumuzu aydınlatıyorsun.

Biz seni kıyamete kadar unutmayacağız.

Sen de bizi kıyamet günü unutma, olur mu Erol ağabey.

Türkiye'de milyonlara ulaşan reklam kampanyalarına imza atan, AK Parti'nin kuruluş yıllarından itibaren büyük emek veren isimlerden Erol Olçok, 16 yaşındaki oğlu ile birlikte Boğaziçi Köprüsü'nde şehit edildi.

Cesaret. Aşk. Kırmızı.

Çiğdem Tavkul

Cesaret ne güçlü bir kelime. Aşk ne coşkulu... Kırmızı ne deli bir renk, ne asi! Hepsi bayrakta toplanmış, hepsi şehitlerin ruhunda! Bayrak ne güzel. Şehitler ne güzel. Ve cesaret, aşk ve kan kırmızı bu bayrak bu millete çok yakışıyor. Ve minarelerden yeryüzüne yayılan çağrı ne güzel çağrı; Allahu Ekber Allahu Ekber, Eşhedüenla llahe llallah!

Sıcak huzurlu yuvamızda çaylarımızı içip ailece muhabbet ederken birden televizyonda spiker, darbe ve sokağa çıkma yasağı ilan etti. Daha önce darbe görmüştüm. Böyle ilan edilmemişti. Şöyleydi böyleydi diye düşünmedim hiç. Cumhurbaşkanı henüz "Sokağa çıkın." da dememişti. Ben, eşim ve kız kardeşim ayakkabılarımızı giyerken kızıma seslendim "Biz gidiyoruz, bir şey olursa dedenle, dayınla iletişim kurarsın!" dedim.

Sokağa çıkan sadece biz değilmişiz meğer! Köprüye gidecektik. Ama Çengelköy'ü kapatmışlardı. Kalabalık ara sokakları bile doldurmuştu. Asker kılığına bürünmüş teröristler, halkı keyfe keder, rastgele taramaya başladılar. Mahşer yeri gibiydi ortalık. Bir grup üstümüze doğru koşmaya başladı. İçlerinden birisi kollarını açıp önümüzü kesmeye çalıştı, ağlayarak "Gitmeyin

herkesi öldürüyorlar! Ateş ediyorlar!” diye bağıyordu. Bir grup ise tam tersi, öfkeden çıldırmış gibiydi. Arkadaşları, babaları, kardeşleri vurulmuştu...

Kalabalığa bağırın sesler yükseldi “Yol açın yaralı var! Yol açın! Yaralı var! Yaralı var!” Başka biri başını iki eliyle tutarak “Lan! Öldürdüler lan adamı!” diye hayretle bağıyordu. Öyle ya, sözde askerler sivillere sebepsiz yere ateş ediyordu. Bu şaşılacak bir şeydi! Yaralılar yaka paça arabalara atılıp feryat eden kornalarla kalabalığı yararak hastaneye götürülüyordu. Silah sesleri, çığlıklar, küfürler, beddualar her yeri sarmıştı. Yurtdışından oğlum telefon etti. Bağırışları, silah seslerini, patlamaları duydu telefonda! “Siz dışarıda mısınız? Kardeşim nerde?” diye sordu. “O evde!” dedim. “Siz nasıl insanlarsınız? Çocuğunuz var sizin. Hemen eve dönün!” diye bağırdı. Ona şöyle cevap verdim “Bugün sokakta olmazsak yarın dönecek bir evimiz olmayacak...”

Kalabalık, silah seslerine doğru koşuyordu. Zaman durmuştu sanki. Saat kaçtı. Kaç saat sürdü bilmiyorum. Zerre kadar korkmuyorduk. Sanki bile isteye ölüme koşuyorduk!

Topraktan değil de saf cesareten yaratılmış gibiydik. Sanki Allah ruhlarımızdan korkuları almış sadece cesareti bırakmış gibiydi! “Ol!” diyordu, oluyorduk sanki! Sanki göğsümde kalp yoktu! O, kargaların çatıya attığı taşın sesinden namazda bile korkup irkilen ben, bomba seslerinden, silah seslerinden zerre kadar korkmamıştım. O an Allah’ın duaları kabul ettiğini, verdiği sözü tuttuğunu gördüm. Ona daha çok hayran oldum! Daha çok âşık oldum! Allah’ın Allah’lığına bir kez daha şahit oldum!

Birden minarelerden okunan “sela” kapladı gökyüzünü. Selalar okunmaya devam ederken telefonuma mesaj geldi

“Erol ve oğlu şehit oldu!” O anda kalbimi göğsümde hissetmeye başladım. Şeddeli atıyordu. Sonra sanki kalbimde doksan dokuz atlı dörtnala koşmaya başladı. Koştukça koşuyor, koştukça koşuyordu.

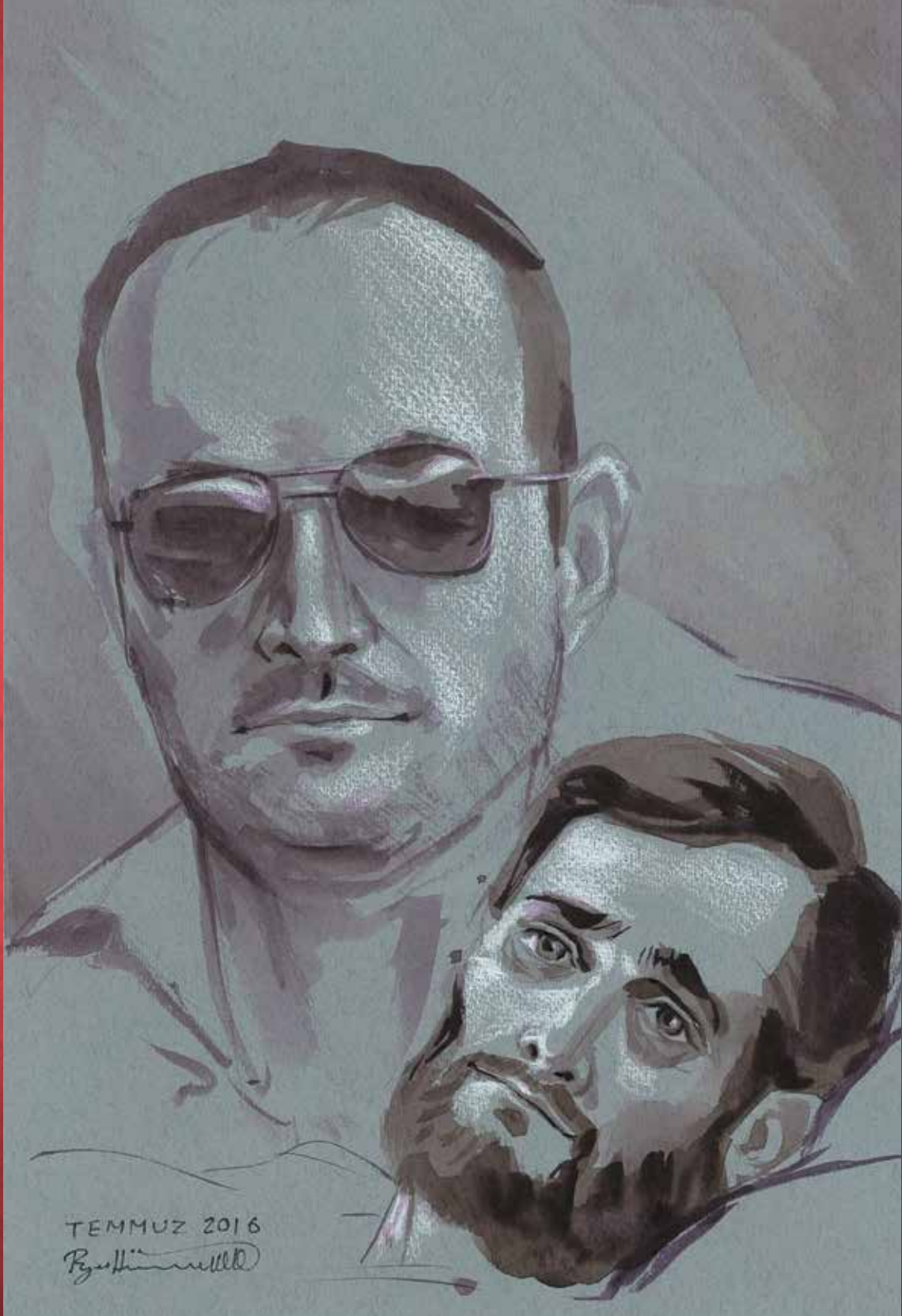
Cesaret ne güçlü bir kelime. Aşk ne coşkulu... Kırmızı ne deli bir renk, ne asi! Hepsi bayrakta toplanmış, hepsi şehitlerin ruhunda! Bayrak ne güzel. Şehitler ne güzel. Ve cesaret, aşk ve kan kırmızı bu bayrak bu millete çok yakışıyor. Ve minarelerden yeryüzüne yayılan çağrı ne güzel çağrı; Allahu Ekber Allahu Ekber, Eşhedüenla İlahe İllallah!

O gece çok ölen, çok yaralanan oldu. Sözde medeni Batı’nın ağızından salyalar akıtarak göz diktiği, bu kadim toprakları ele geçirmek isteyenler, mevki ve para karşılığında vatanını satan onursuz hainler derdest edildiğinde gün çoktan ağarmıştı. Artık takvimler 16 Temmuz’u gösteriyordu.

Bazı insanlarda vatan aşkı kara sevdandı ve bu kara sevda ancak kara toprakta biterdi. Bayrak yalnız gönderlerde değil, iman rüzgârıyla gönüllerde de dalgalanırdı! Bunu kalbinde Allah sevgisi olmayanların anlaması imkânsızdır! Vatanseverliği konuşmak kolaydı. Olmak zor! Cesaret isterdi, aşk isterdi, kırmızı isterdi...

O gece yer gök “sela”ydı. Şimdi ve bir tek “m” harfi eksikti. Bu millet inşaallah onu da yazacaktı...

Yapımcı Çiğdem Tavkul, 15 Temmuz gecesinde şiddetini Çengelköy’de yaşayan gazilerden biri. Tavkul’un kaleminden direnişin özeti...

Vatan İçin Bir Kardeş Şehit Diğeri Gazi

Ayşe Özleyen

Kırklareli Şeker Fabrikası'na ölçü kontrol sorumlusu olarak yeni atanmıştı şehit Gökhan Esen. Uzun zamandır beklediği tayin işlemleri bitmiş ve rahata ermişti. İş hayatının yorucu temposuna başlamadan önce Ramazan Bayramı'nı ailesiyle geçirmek için İstanbul'a geldi ve bir süre daha kalacaktı. Her gününü dolu dolu geçirdi. Arkadaşlarıyla görüştü, evli olan kız kardeşlerine bin bir hevesle kahvaltıya gitti.

17 Temmuz günü ise yeni görev yerine gidecekti. Son hazırlıklarını yapıyordu. Ailesiyle birlikte mutlu mesut geçirdiği 15 Temmuz'un akşamında, kendini bir kaosun içinde bulacağını nerden tahmin edebilirdi? Akşam ezanından sonra annesinin sıcak yemeğini yemek için kardeşiyle birlikte eve geldiler. Televizyonu açtılar ve bir grup askerin Çengelköy Karakolu'na ateş açtığını duyar duymaz yemeği bırakıp kalktılar. Hızla dolaplara, çekmecelere bakıyorlardı. Erkek kardeşi Volkan'la birlikte aradıkları Türk bayrağını bulur bulmaz "Sen sakın evden çıkma anne. Bize bir şey olmaz." diyerek koşar adım dışarı çıktılar. Anne Gülperi Esen'in korkusu ve engelleme çabaları karşılıksız kalmıştı.

Kız kardeşiyle evli olan enişterisi Metin Ulaşır ise evde eşiyile televizyon izlerken Cumhurbaşkanı Erdoğan'ın yüzündeki sıkıntıyı görünce dayanamadı. "Halkın iradesinin dışında bir şey yapılıyor. Bizi köleleştirecekler. Buna izin veremeyiz." diyerek eşiyile vedalaştı ve evden çıktı. Gökhan ve Volkan kardeşler yol üstünde enişterilerini de yanlarına alarak Çengelköy Karakolu'na doğru ilerlemeye başladılar. İnsanlar "Gitmeyin, ateş ediliyor." diye seslenseler de bu ikizler onların hızını daha da arttırdı, yılmadılar.

Tekbirler eşliğinde yürüyorlardı. Meydana yaklaştıkça silah seslerini duyan kardeşler, açılan ateş sonucu bir bir asfalta düşen kahramanları uzaktan gördüler. Koşarak yanlarına gidip Çengelköy trafik ışıklarının olduğu yerde yaralılara yardım etmeye başladılar. O sırada bir yaralıyla ilgilenmek için eğilen Volkan, üniformalı teröristlerin kurşunlarına hedef oldu.

Silah seslerinin ardı arkası kesilmiyordu.

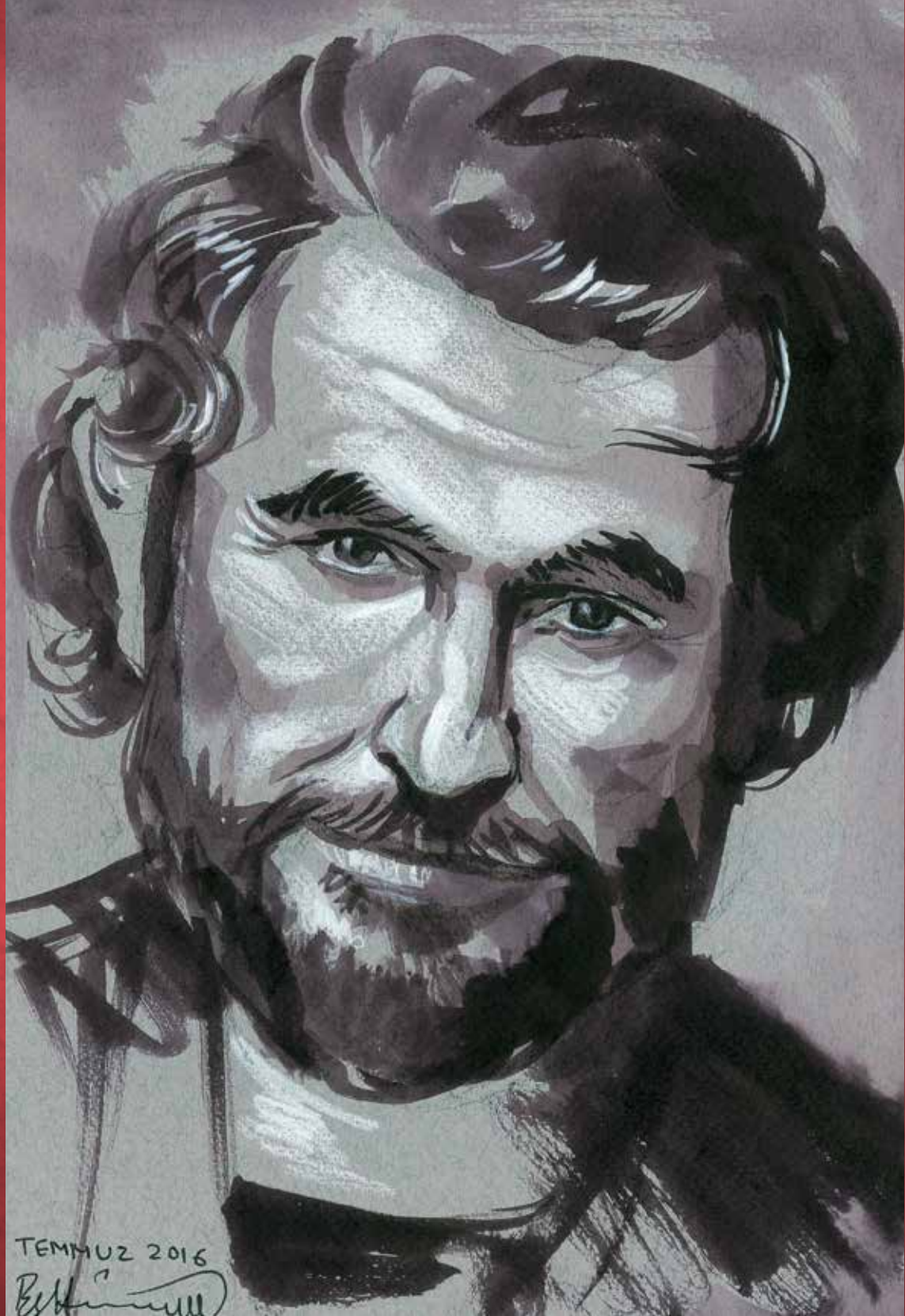
Yaralılara yardım etmek isteyenlere fırsat vermeyen yayılım ateşi aralıksız devam ediyordu. Kuralı bir savaş hâkimdi Çengelköy'de. Olay yerine ne ambulans ne de araba gelebiliyordu. Bütün yolları tanklar kapatmış, geçişlere izin verilmiyordu. Yaralıları kucağına alarak koşanlar, tekrar vurulmamak için yerde sürünenler bir yandan vatan için mücadele veriyor bir yandan da vurulanlarla ilgilenmeye çalışıyorlardı. Enişterisi, Volkan'ın daha fazla kan kaybetmemesi için bulduğu ilk arabaya bindirdi onu. Gökhan'a "Gel!" diye seslense de o bu çağırışı diğer yaralılara yardım etmek için reddetti. Volkan en yakın hastaneye yetiştirildi.

Hastaneye gittiklerinde manzara hiç de iç açıcı değildi. Tam bir kaos... Kucaklarda taşınarak hastaneye getirilen yaralılar, sağdan sola koşuşturan doktorlar, bulunduğu yerde kalp masajı yapan hemşireler ve dışarıda bekleyen yüzlerce kişi... Volkan için endişelenirken on dakika sonra hastaneye Gökhan getirildi. Diğer yaralılara yardım ederken acımasızca sırtından vurulmuştu. Kurşun göğsünden çıkmış. Organlarının parçalandığı söyleniyordu. Vurulduğu anda epilepsi nöbeti de geçiren Gökhan'ın durumu iyice ağırlaştığı için sağlık ekipleri ilk önce onun başındaydı ve aralıksız müdahale ediliyordu. Yapılan her şeye rağmen Gökhan kurtarılamayarak son nefesini şehadetiyle verdi.

Askerliğini yapamamıştı Gökhan. Epilepsi hastalığı sebebiyle beklen-

medik zamanlarda nöbet geçiriyordu. Askerlik tutkusu yarıda kalmıştı. Vatanı için bir şey yapamayışını yıllardır kendine dert ediyordu. Askere giden kardeşlerine öykünür ve onlara "Askerliğinizi hakkıyla yapıp gelin." diyerek teşvikte bulunurdu. Askerlik aşkıyla yanan Gökhan'ı kendi askeri sırtından vurdu. İşte şimdi vatanı için en büyük kahramanlığı sergilemişti. Kardeşi Volkan ise yediği kurşunun çıkarılması tehlikeli olduğu için hâlâ hastanede tedavi görüyor. Hastane odasında başında bekleyen ise cephede birlikte saf tuttuğu eniştesisi... Gökhan altı kardeşinin içinde en fazla Volkan ile anlaşamazdı. Onun ak dediğine kardeşi kara derdi ama mevzu vatan olunca bir oldular. Aynı bayrağın altında koşar adım şehadet yolundan gittiler. Birine gazilik diğerine şehadet nasip oldu.

Çengelköy Karakolu'nun önünde hainlerin karşısına dikilen iki kardeşten Gökhan Esen şehit olurken Volkan da gazi oldu.

Darbeye K r, Yalana Teşne

Gülcan Tezcan

Nasıl bir kâbus bu Allah'ım? Bu kan, bu karanlık... Bir asır mı geçti, hepi topu bir gece miydi geride bıraktığımız... Şükür ki sabah oldu. Yaralıyım zannetti eve gelene kadar beni her gören... Hayattayım evet, peki ya gözümün önünde can verenler? O çığlıklar, ateş sesleri...

Birinin annesi, bir başkasının kardeşi, babası, evladı, canı, kanı...

 st me bulaşan kan, o zavallıya ait. Sabaha kadar silahsız sivillere ölüm kusan, sadece "Yapma evladım.", "Etme kardeşim." diyenlere geç, yaşı, kadın, ocuk ayırt etmeksizin silahını doğrultanlardan biri... Katildi o evet ama neyse ki son nefesini benim kucağımda vermedi. Çünkü zalim değilim, tıpkı benimle beraber onu hastaneye yetiştirmeye çalışan diğer arkadaşlar gibi...

Arkadaş dediysen tanımiyorum hiçbirini. O gece sokağa çıkanların çoğunu tanımadığım gibi... Ama kalplerini biliyorum, bakışlarını. Ahh o ateş saçan bakışlar yok mu? Bütün sokaklarda aynı yürek gümbürtüsü. Vatan diyenin kanatlandığı bir gece. Seyrettiğim hiçbir film karesine denk gelmiyor yaşadıklarımız. Beynim zonkluyor. Gözümün önünden gitmiyor olup bitenler.

Akşam sıradandı her şey. Rutin günlerden biri daha geride kalmıştı. Yorgundum, hayat galesi, iş, güç vs. İki lokma bir şeyler atıştırıp çocuklara takılırım biraz, yarım saat laflar eve geçerim, diyordum. Arkadaşımın telefonu

TEMMUZ 2016

B. H. K. U.

ile oturduğum mekândaki televizyona gözümü dikmem bir oluyor. "Haydi." diyor arkadaşım "Çabuk... Selamsız." diyor bir de. Yerimden nasıl fırladım, o yolu nasıl kat ettim hatırlamıyorum. Tek bildiğim yol boyunca sağa sola avazım çıktığı kadar "Vatanını seven Çevik Kuvvet'e gelsin." diye bağırdığım.

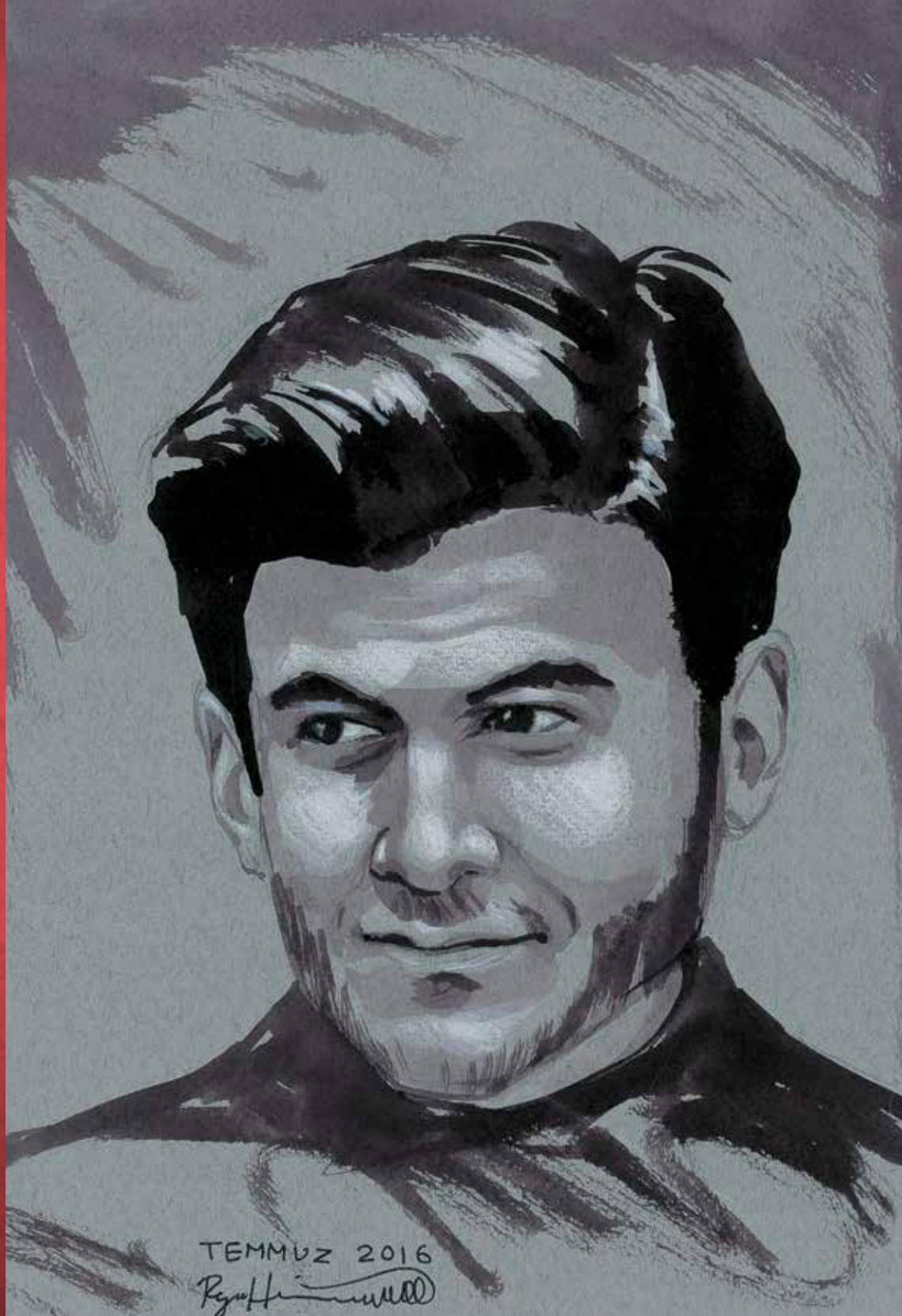
Emniyet Müdürlüğünün önündeki tanklar mahalleli tarafından kuşatılmıştı. Elime böylesi bir senaryo geçse "Hayal gücünün sınırlarını fazlaca zorlamışlar." diyebileceğim bir manzara karşısında şaşırarak zamanım bile yoktu. Hiç provası yapılmamış bu savunmanın başarıya ulaşması için hepimiz kararlılıkla hareket ediyorduk. Çıplak ellerimizle tankların soğuk ve ölüm kokan yüzüne vurmaya başladık. Tıpkı şehrin başka sokaklarında, meydanlarında aynı kalp çarpıntısıyla bu karanlığı yırtmaya çalışan diğer vatansızlar gibi. İçerdekiler sağır, kör, içerdekilerin kalpleri mühürlenmiş sanki. Diyorum ya zaman kavramını kaybetmişim çoktan. Ama mücadele öyle kavi, öyle sağlam ki bir noktadan sonra teslim oluyor darbeci askerler. Çevik Kuvvet'teki polisler "Tamam." diyorlar "Bundan sonrasını biz hallederiz. Çengelköy düşüyor, siz o tarafa gidin!" Kurşunların delip geçemediği beynim bu cümleyle oyuluyor. Darbe görünümü bir savaş bu ve vakit kaybetmeksizin bir cepheden diğerine koşmak gerek.

Çengelköy'e doğru yola koyuluyoruz ancak daha yoldayken gelen haberler can sıkıcı. Beylerbeyi Polisevi'nin önünde yirmi beş otuz kişilik bir grup ve az sayıda polis memuru ile kısa bir istişareden sonra Çengelköy'e değil köprüye desteğe gitmenin daha doğru olacağına karar verdik. Köprüye ulaştığımızda, yorgun, üstü başı kan içinde olmasına rağmen gözlerinde umut ışığı olan yüzlerce kişinin direncine dâhil olduk. Daha gelir gelmez köprünün ayaklarının tepe noktasında konuşlanmış bir keskin nişancının kurşunlarına hedef olan üç kişi yere yığıldı. Arkası bir motosikletliye isabet eden bir top atışıyla geldi. Bu insanlar bizim gözbebeğimiz Mehmetçiğimiz olamazdı. Çevik kuvvetteki ilk karşılaşmamızda namlusunun önüne dikilip "In o tanktan asker! Bu kanunsuz emre itaat etme! Halkını vuramazsın." diye haykırırken yitirdiğim sesim bu defa dehşetten büsbütün kısılmıştı. Şimdi halk çığlıkları polis megafonla "Yapmayın bu vatanın evladısınız." diye nefes tüketiyordu. Kurşun sesleri daha baskın çıktı bir zaman. Yere düşenlerin yerine yenileri

koşuyor, ölüm sanki önemsiz bir detay gibi görünüyordu. Sabaha kadar devam eden bu karabasan, gün ışıklarına yenik düştü. Köprünün üzerinde güneşin ilk ışıkları dans etmeye başladığında darbeciler teslim olmuş, çevik kuvvet tarafından götürülmüştü. Ama köprünün bir ucundaki manzara pek hayra alamet değildi. Koşarak oraya vardığımızda yerde yatan darbeci askeri gördüm. Köprünün tepesindeki acımasız sniper olduğu söylentisine kulak asmadım. Bize hayat hakkı tanımasa da şu an aciz, yaralı ve yardıma muhtaçtı. Etrafta toplananların da çoğunluğu da böyle düşünüyor olmalı ki gecedeki beri çoğalan öfkeye karşı duvar olduk bir anda. Darbeci askeri korumaya alıp ambulansa ulaştırmak için çırıyordu herkes. Yaralıyı taşımak için yedi sekiz kişi hamle yaptık. Biri en yakın arkadaşım, diğerleri ise sabaha kadar vatan müdafaası yapan yüzlerce kişiden sadece birkaçı... Mümine yakışır bir vakarla "Müslümanlar yapmayın!" diye bağıarak kalabalığı yatıştırmaya çalışan sakallı, cübbeli arkadaşların da yardımıyla bir koridor açıp darbeci askeri bir arabaya kadar taşıdık. O sırada zaman zaman önümüze geçip hareketimizi engelleme pahasına fotoğraflarımızı çeken biriyle göz göze geldim. Niyet okuyacak durumda değildim.

Eve geldikten saatler sonra telefonumu şarj edip de açtığımda gelen sayısız mesaja ekli fotoğraf ve yapılan yorumlar gecenin dehşetini artıracak türdendi. Uсталıkla kadrajlanan karede yedi sekiz kişilik gruptan sadece ben dâhil sakallı üç kişi görünüyorduk ve haber sosyal medyada "İŞİD yanlıları asker öldürdü." diye servis ediliyordu. Darbe görünümü bir savaştan çıkmıştım, yaralanmamış, ölmemiştım ve fakat yalan hükmünü hakikatten daha hızlı yayıyordu.

Boğaziçi Köprüsü'nde yaralı bir darbeci askeri kurtarmaya çalışanlar, maksatlı olarak kadrajlanıp kullanılan bir fotoğraf sebebiyle sosyal medyada ve darbe yanlısı yayınlarda asker kesen İŞİD'çi ilan edildiler. O fotoğraf karesinde yer alan oyuncu Ali Nuri Türkoğlu, bu manipülasyonu bozan isim oldu.

Sen Öldün Ben Kalakaldım

Gülcan Tezcan

“Ölme olum lan, ne derim ben anana, babana... Aç gözünü... Kardeşim ne olur yapma bunu bana. Daha yaşın kaç başın kaç senin? Tamam, yiğitsin, delikanlısın ama ölme... Şimdi hiç sırası değil. Film bitmemişti ki hem daha. Eve dönüp en güzel yerinden devam edelim. Çay da demlerim sana tazesinden... Ölme oğlum, beni yalnız bırakma. Korkuyorum, senin kadar yürekli değilim.”

“Yaralıyı alıp gideceğim.” diyorum. “Sürükleme lan!” diye bağıyor. “Uzaklaş oradan.” diyor kan donduran bir seri katilin soğukkanlılığıyla. Seni böyle bırakamam. Korkudan ölsem de seni almadan şuradan şuraya gidemem... Anacığının emanetisin bana.

Hani okulu kazandığın yıl “Bu deliyi sakın tek başına bırakma, kılına zarar gelirse canına okurum senin.” demişti. Sana bir şey olursa ne derim ben annene? “Öldü. Bırakın da cenazeyi götürüyem.” diyorum. Taş kesilmişler, bırakmıyorlar ki can kardeşimi alayım. Sen anlatırdın da “Yok artık!” derdim. Bunlar bildiğin kalpsiz, ruhsuz!

“Sevdiğin için canını verirsin bilirim... Şaka yapmıyorum, ölmek gerekirse ölürüm.” demiştin bir kez. Yaşasan daha güzel olmaz mıydı? Hani

TEMMUZ 2016

Reza H. H. H.

mezun olduğunda ortak iş yapacaktık? Evlendiğimizde aynı siteden ev alıp, komşu olacaktık? Nerdeyse çocuklarımızı da baş göz edip hayallerin dibine vuracaktın. Boşuna mıydı onca vaadin?

Ölme olum lan!

Kardeşimsin benim.

Nasıl toprağa veririm seni?

İnsan kardeşi ölünce...

Offf... Sabah olmak bilmiyor.

Bir de sen ölürsen ne yaparım?

Tövbe ölüm olmaz ki bu!

Evet, görünüşleri Mehmetçik gibi ama bunlar bizim askerimiz değil, düşman besbelli. Hem ancak düşman bu kadar merhametsiz olur. Bir de düşmanın vurduğu "Şehit!" olur. Bu kadar mı heveslisin şehitliğe? İyi de o kadar güzel bir şeyse beni niye burada bırakıyorsun? Ağlamıyorum lan, ağlamayacağım ama sen de ölme... Bu filmin sonunu birlikte göreceğiz. En kralından bir finali olacak.

Hem onca küfrettiğin adamların kurşunuyla ölmek yakışır mı sana? İstedüğün okulu kazanmak için az mı kahrını çektin bu hainlerin... "Çok tehlikeli olum bunlar." derdin güler geçerdik. Komplo teorilerinin sonu, sınırı yok gibi gelirdi. Ama bu kadarını sen bile tahmin edememiştin. Sen anlattıkça "Adamı dinden, imandan çıkarır bunlar. İyi kurtulmuşsun ellerinden." diye takılırdım da "Çok çalışıp memleketi bunların eline bırakmamak lazım." derdin her seferinde.

Ölme olum lan!

Daha kavgaya bitmedi, neden yarı yolda bırakıyorsun ki beni? Bak her yerde çatışmalar devam ediyor, polis telsizlerinden gelen anonsları duymuyor musun? Baban da arar birazdan. "Bugün çıkmazsak ne zaman çıkacağız baba. Yarın sabah geç kalmış oluruz. Çıkmalıyız!" demiştin en son. Çıktık çıkmasına da askerin karşısına dikilecek ne vardı koçum? Adamlar nasıl tuhaf bakıyordu, makineleşmişlerdi sanki. Sen konuşuyordun da çok mu umurlarındaydı. Sen medenisin, konuşarak bir şeyleri halledebileceğini düşünüyorsun da adamların gözü dönmüş. Sözün bittiği yer burası. Kalleşler,

ruhunu şeytana satmış ve emri şeytandan almış. Konuşsan ne çare? Ki konuştun yıllarca okullarında öğrenci iken. "Kanım hiç ısınmadı." derdin samimiyetlerine inanmazdın. Fazla soru sorup, kurcaladığın için onlar da seni sevmedi. Zaten sen de hain olacak tip yoktu ki!

Ah o kurşun, neden alnının ortasını buldu? Neden çekip alamadım seni askerin karşısından? Neden bu kadar korkağım ya da neden senin kadar yürekli değilim?

"Seninle hiç kavgaya karışmamıştık. Şimdi ölmeye gidiyoruz. Bugün ölmezsek bir daha ölmeyiz." demiştin gülerek. Sen öldün, ben böyle kalakaldım. Bu karanlık, bu bitimsiz geceyi bana bıraktın.

Ölme olum lan!

Sen yakışıklı adamsın, kral adamsın...

Ölme olum lan!

Ölme...

Liseyi Fethullah Gülen'in özel okullarında okuyan Mustafa Direkli, 15 Temmuz gecesi vatani uğruna darbecilerin karşısına dikildi ve şehit oldu.

Allah Rızası İçin Dur/madı

İlknur Şennik Karabaş

Serkan Aytemiz henüz 30 yaşında yolun yarısında bile değil. Herkes gibi gündelik telaşlarla geçmişti günü. Sıcak temmuz ayının akşamı serinletmeye başladığı saatlerdi. Gözü televizyondaki bir habere takıldı. “Boğaz’da hareketli dakikalar. Tanklar Boğaziçi Köprüsü’nü trafiğe kapattı.”

Neler olduğuna anlam veremeden boş gözlerle izlediler haberleri ancak dakikalar ilerledikçe kulaklarının işittiği her söz kalbinde bir sancıya dönüşmeye başlamıştı. Duyduklarına inanamıyor içi içine sığmıyordu. Balkonla salon arasında voltalar atıyor “Ne yapmalı ne yapmalı sokağa mı çıkmalı? Şimdi mi çıksam bir haber mi alsam?” diyordu. Yumruklarını sıkıyor elden bir şey gelmiyordu. Bu kafasının içindeki gelgitler ile boğuşurken Serkan, omzunda sakın ve huzurlu bir el hissetti. Hamile eşi “Gitmelisin.” dedi “Gitmelisin! Vatan yoksa biz de yokuz!” Zihnindeki tüm sesler bir anda sükûn buldu... Bu vakurlu ses Serkan’ın tüm telaşını giderdi.

Okçular Tepesi bu kez kimsesiz kalmamalıydı. O gerginliği tümünden gitmişti artık. Zihninde tek bir ses vardı DİRENİŞ! Ok gibi fırladı evden. Sokaklarda kalabalıklarla birlikte bir o yana bir bu yana savruluyordu. En büyük sıkıntının Boğaziçi Köprüsü’nde olduğu söyleniyor, şehitlerin olduğuna dair bilgiler yayılıyordu kulaktan kulağa.

Bir kâbusun içine düşmüştü Serkan. Az evvel huzurla geçerek evine ulaştığı yollarda tanklar vardı. Tankların karşısında ise elinde sopalarla bekleyen teyzeler, amcalar, dedeler gencecik oğullarını, kızlarını yanına alıp sokaklara koşan babalar vardı.

Ve selalar sardı önce gökyüzünü sonra tüm ülkeyi... Tekbir sesleri yankılanmaya başladı sokaklarda. Hainleri ruhen çökertiyor Allahu Ekber nidaları. Bu sırada iki kamyon dolusu hainin Boğaziçi Köprüsü'ne destek için gittiğini haber aldılar ve hızla o bölgeye ulaştılar. Gişelere ulaştığında yüreği bedenine sığmıyordu artık... "Bu hainler buradan bu gece çıkamayacaklar." dedi. Ölmek vardı, doğacak evladını görememek vardı ama dönmek yoktu!

Kurşun sesleri ortalığı inletiyor sesler durdukça ilerleyiş sürüyordu. Saatlerce sürdü bu gerginlikler her ilerlemede çığlık sesleri yükseliyor yaralıları çekmek için yaklaştıklarında üzerine kurşun yağmaya devam ediyordu. Ama ne tanklar ne üzerlerinden uçan helikopter ne de gözlerinin önünde şehadete kavuşanlar kalabalığa her geçen dakika eklenen insanları durdurmuyordu. Kalabalık çığ gibi büyüyordu. Böyle saatler geçti. Serkan omzundaki o huzurlu dokunuştan aldığı güçle direniyordu.

Kurşun sesleri sela seslerine karıştığı sırada bir sese kitlendi "Yardım edin üç evladım var benim. Yardım edin polisim." Serkan sesin nereden geldiğini anlamak için kafasını kaldırdığı an kurşunların hedefine giriyor yağmur gibi yağın kurşun sesinden yönünü kestiremiyordu. Ama o baba evlatlarına kavuşmalıydı. Beş, altı kişi sese doğru koşmaya başladılar. Yanındakiler birer ikişer yıkılırken o kendisine "Koş Serkan!" diyordu, "Koş uzat kardeşine elini. Direnişin bir tanığının daha kaybetme." Bir yere sığınıp siper aldı. Bir adım kalmıştı evlatlarına kavuşmak isteyen babaya.

Sela seslerinin biri bitiyor biri başlıyordu. Sela Serkan'a güç verdi. "Ya şehadet ya gazilik!" dedi ve bir hamleyle yaralı polis memurunun üzerine attı kendini. Memur şehadetine kavuşmak üzereydi. Direnişin bir sembolü daha Kelime-i Şehadetlerle sela sesleriyle uğurlanıyordu.

Bu sırada hainle göz göze geldi. Yıllarca bu anı beklemiş gibi orduya nasıl sızdıysa öylece sızdı yanlarına.

Silahını doğrulttu, Serkan yaralının kanı ellerine bulaşmış ellerini kaldırdı.

"Dur!" dedi "Dur Allah rızası için dur, sadece yaralıyı alıp gideceğim." Yıllarca her yaptıklarını Allah rızasına bağlayanlar dinlemedi Serkan'ı. O sakın dokunuşun izinden, omzundan vuruldu Serkan...

Kurşunlar altında yanına gelen arkadaşları ölümü göze alarak hastaneye yetiştirdiler genç adamı. Sedyeye uzandığında yanında intihara teşebbüs ederek başından yaralanan bir darbeci asker olduğunu gördü. Göz göze geldiklerinde birkaç saat evvel namlusundan çıkan kurşunla vurulduğu asker olduğunu anladı Serkan. Hiç konuşmadı yakalanacağını anlayınca intihar etmeye çalışmıştı. Kader onu ölmeden önce Serkan'ın gözleri ile buluşturarak dünyada imtihanın ilk sancısı ile yüzleştirmişti.

Okçular Tepesi'ni boş bırakmamak için Boğaziçi Köprüsü'ndeki direnişe katılan Serkan Aytemiz, darbecilerin hain kurşunuyla şehit oldu.

Unutursam Kalbim Kurusun

Gülcan Tezcan

Saatlerdir ne yaşadığımızı düşünmekten yoruldum. Aklım çoktan iflas etti. Şaşkınlıklarına her an her saniye bir yenisi ekleniyor. Tek bildiğim hiçbirini daha önceden görmediğim ama gözlerindeki kararlılığı çok iyi tanıdığım onlarca insanla sonuna kadar bu mücadeleyi vermemiz gerektiği. Arkadaşlarımla birbirimizi kaybettik bu arbedede. Bir yandan alacakaranlıkta onları seçmeye çalışıyorum. Sesleniyorum sağa sola. Nafile.

Saatlerdir bir müdafaa hâlindeyiz. Burası Türkiye... Burası İstanbul ve Peygamber müjdesi Aziz şehrin gözbebeği, incisi Boğaziçi Köprüsü. Düşman işgali olsa gam yemem. Karşımda benim de bir zamanlar giydiğim Türk ordusunun, Türk askerinin üniformasını giymiş, gözünü karartmış darbeciler var. Can havliyle kendimi sokağa atıp da arkadaşlarla haberleşip buraya gelirken öylesine iyi niyetle "Yahu ne var ne oluyor konuşur, anlarız.", "Darbe mi olur bu saatten sonra?", "Saçmalayın yahu onlar bizim askerimiz bir terslik var bu işte." cümlelerini kurmuştuk ki... Ama şimdi an be an karşımızda bizi hiç tereddütsüz öldürmeye kararlı, ölüm makineleri karşısında silahsız, savunmasız direnmeye çalışıyoruz.

“Devrim”, “direniş” benim lügatimde olmayan kelimeler oysa. Sıradan bir insanım. Kendimi bile çok da değiştirememişken vatani, milleti değiştirmek gibi büyük rüyalar görmedim hiçbir zaman. Küçük hayatlar denir ya işte onlardan birinin kahramanı da demeyelim figüranıydım. Peki, neden buradayım, bu ateşin altında ne işim var? “Vatanını seven koşsun.” diye bağırانları duyduğumda bir şey oldu kalbimde. Sanki bir ateş yürüdü. Garip, çok garip...

Askerdeyim, boğazımız yırtılırcasına bağıyoruz “Her şey vatan için.” Ara sıra “Neden buradayım.” diyorum. Annemin yüzü gözümün önünde. Sonra mezradaki karakolda PKK’nın top atışına maruz kaldığımız o gün...

Yine bağıyoruz “Her şey vatan için.”, toz bulutu, silah sesleri. Ölmüyorum. Geri dönüp hiçbir şey yaşamamışım gibi devam ediyorum hayatıma. Ara sıra kâbuslar görüyorum o kadar.

Kaç yıl oldu silah, top tüfek sesi duymayalı, hatırlamıyorum. Haberlerde Suriye’de olanları falan izlerdim. Film karesi gibi... Tam da şimdi ben, bu tuhaf film karesinin içindeyim.

Korkuyor muyum yokluyorum ara ara kendimi. Yok... Mermiler uçuşuyor havada... Ateş başladığında yere atıyoruz kendimizi. Sonra tekrar doğruluyoruz. Hiçbirimizde silah yok, bizi öldürmek isteyen tanklı, tüfekli üniformalı darbecilere karşı sesimiz var, haykırışlarımız... Kadınların çığlıkları... Etrafımdaki her yaştan kadın, erkek garip bir öz güvenle üzerimize ateş açan tankların karşısında duruyor. Polisler askerlere neredeyse yalvarıyor “Yapmayın!” diye. Hepsi robotlaşmış... Sadece “Vur!” emrine itaat ediyorlar. Etrafta ölenler, yaralılar... Kalabalık azalmıyor, artıyor aksine. Tekbir sesleri nasıl bir kuvvet veriyor anlatamam. Kalbim yerinden çıkacak gibi. Ama “Dur!” diyorum. “Şimdi değil, aydınlığa çıktığımızı görmeden olmaz.” İçimden bir ses “Damarlarındaki kan, aslına rücu etti, sevin gayrı.” diyor.

Saatler geçti. Gün doğmak üzere. Kalabalık tanklara meydan okumaya devam ediyor. Köprünün üstünde sniper varmış. Kuş gibi avlıyor gözüne

Tam “Bitti.” derken bir gümbürtü. Bir tank mermisi, polisin TOMA’sını delip geçiyor. TOMA’nın arkasındaki motosikletli. Aman Yarabbi! Gözlerim nasıl unutacak bu korkunç vahşeti! Aklım nasıl yerinde duracak?

kestirdiğini. Tam “Bitti.” derken bir gümbürtü. Bir tank mermisi, polisin TOMA’sını delip geçiyor. TOMA’nın arkasındaki motosikletli. Aman Yarabbi! Gözlerim nasıl unutacak bu korkunç vahşeti! Aklım nasıl yerinde duracak? Çıldırılmak, haykırmak, ağlamak, saldırmak... Hepsi bir anda hücum ediyor zihnime. Birileri bir yandan bu vahşeti kaydediyor. “Unutmak mı?” dedim. Asla bu geceyi mih gibi aklımda taşıyacağım ant olsun.

O korkunç top mermisi bardağı taşıran son damla...

Ölüm kimsenin umurunda değil artık.

Koşuyoruz...

Koşuyoruz...

Koşuyoruz...

O gece millet dirildi... Aziz İstanbul’a ve Türkiye’nin kalbine dönen silahlar milletin Çanakkale’den miras iman gücüyle geri püskürtüldü.

Yeni Bir Sabah

Suavi Kemal

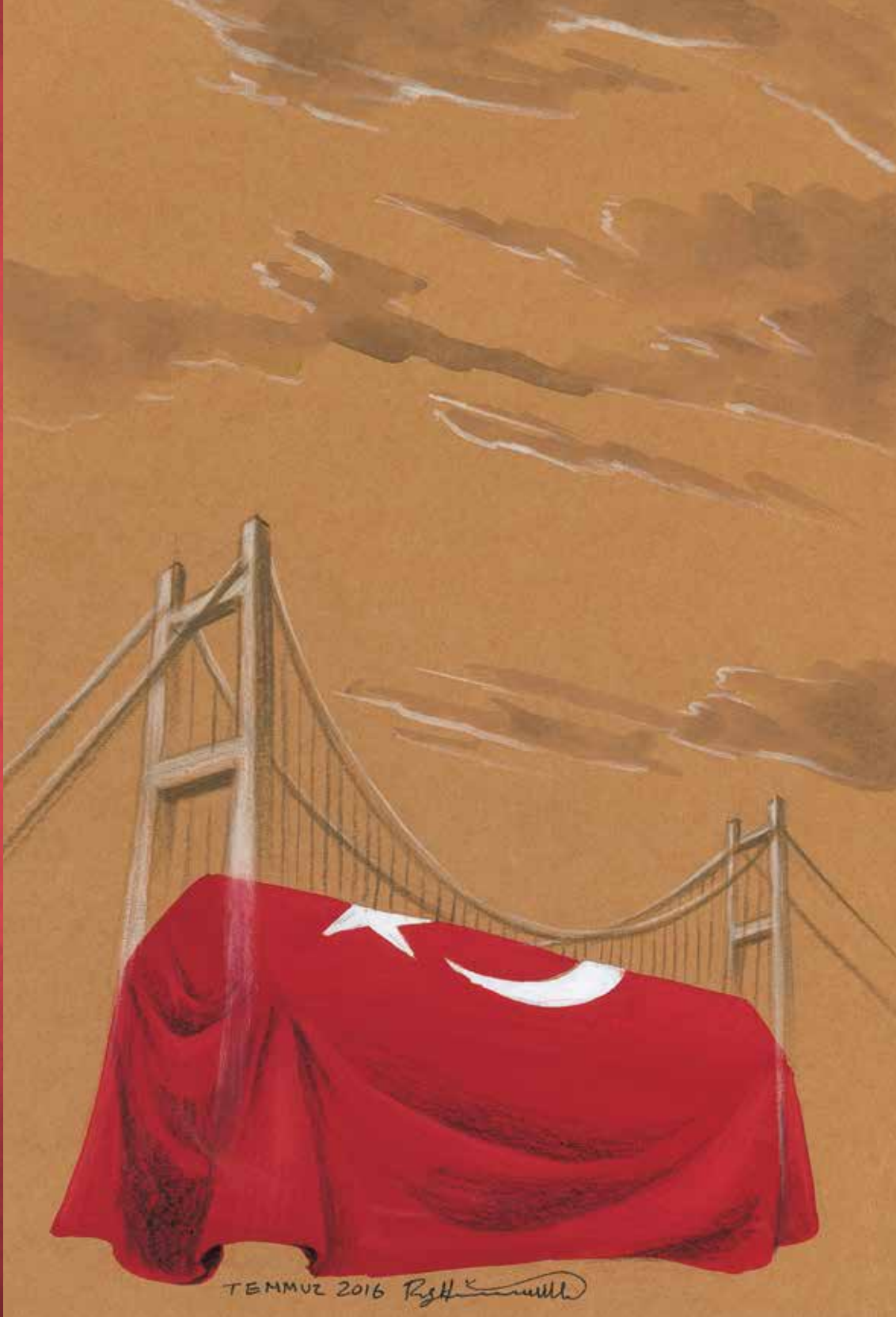
Ben Boğaziçi Köprüsü idim. 71 bin metreküp beton ve 28 bin ton çelik. Buydum işte. Üstümden arabalar altımdan gemiler geçer. Senede bir gün kalabalıklar üzerimden coşkuyla koşarlar.

15 Temmuz 2016 gecesı, o günlerden biri değildi.

Önce askerler, tanklar, zırhlı araçlar, kamyonlar geldi. Hattat Emin Barın'ın taşa oyduğu Maşallah'ın bulunduğu Anadolu Yakası'ndan Avrupa Yakası'na olan trafik kesildi. "Terör mü?" diyenlere "Evlerinize gidin, TSK yönetime el koydu." cevabını verdi askerler. İl Emniyet Müdürü iki korumasıyla gelince ilk ateş açıldı ve korumalardan biri şehit oldu diğeri yaralandı. Bunca yıllık köprüydüm. Görebilecek her şeyi gördüğümü zannediyordum o ana dek. Hayat beni bir kez daha tekdiz etmiş oldu böylece. Çünkü ilk defa şahit oluyordum böyle bir olaya ve gece henüz başlıyordu.

İnsanlar darbecilere karşı vatanlarını savunmak için Maşallah'ın bulunduğu istikametten akın akın geldiler.

Bir ev hanımı geldi. Televizyondan haber almış, yürüyerek gelmişti. Askerler onun el sallamasına bir anlam veremiyordu. Polisler durdurmak istediler kadını. "Gitme abla!" dediler ama engel olamadılar. Onu hırpalayan askerlere

bir şeyler anlatmaya çalışmaktan vazgeçmedi. Askerler "İçeri alalım mı komutanım, vuralım mı?" diyordu. En sonunda kadının yanağına silahı dayadı bir asker. Sonra da havaya ateş açtı. Kıvılcım parçaları kadının başörtüsünün üzerinden dökülüyordu. Yine de kadın "Beni bunla mı korkutuyorsun?" dedi. Askerler ateş açmaya başladı. İnsanlar şehit olmaya başlarken kadın da yaralılara ilkyardım yapmaya başladı. Vurulan bir başka kadına giderken sağ baldırından vuruldu.

"Vurun acımayın. Ateş serbest." sözleri dolaşıyordu üzerimde. Şehitler arttıkça arttı. Yine de gelenlerin ardı arkası kesilmedi. Nice maratonlar görmüştüm üzerimde ama böyle can dolu, hayat dolu, vatan dolu bir koşuya şahit olmamıştım.

Şair Cahit Zarifoğlu "O sabah ezan sesi gelmedi camimizden / Korktum bütün insanlar, bütün insanlık adına." demişti. Gece boyu sela sesleri yükseldi camilerden. Şehitlere rağmen eksilmeyen selalar ve vakti gelince okunan ezanlarla ümit ettim, ümit etmek istedim. Üzerimden uçan savaş uçaklarına rağmen ümit etmek istedim. Tankların kustuğu ateşe rağmen ümit etmek istedim.

Saatlerle ölçülemeyecek kadar uzun bir gece tamamen geride kaldıktan sonra gün kelimenin her anlamında doğdu o sabah. Yerde devrik bir motosiklet vardı. Tankların üzerine sürülmüştü.

Askerler tankın arkasında birikti. Daha arkada beyaz bir otomobil ve askeri bir kamyon duruyordu. Gecenin yorgunluğundan eser yoktu orada. Sloganlar, ıslıklar, alkışlar, bayraklar. Çok daha aşağıda, sahilde bir Türk bayrağı daha dalgalanıyordu.

Megafonlardan "Teslim ol!" çağrıları yapılıyordu.

Bir ses "Direkt gitmeyin tuzak olabilir." dedi.

Asker üniforması giymiş darbecilerin kolları yavaş yavaş havaya kalkmaya başladı. Tankların arasından ilerlediklerini görebiliyordum. Önce birer, ikişer sonra hep beraber. Polis hepsini gözaltına aldı.

İnsanlar tankların üzerlerine çıktılar ve darbecilerin ellerinden fethettikleri tankların üzerlerinde bayraklar açtılar.

Gerçekten yeni bir sabahtı.

Ben Boğaziçi Köprüsü idim. 71 bin metreküp beton ve 28 bin ton çelik. Buydum işte. Şimdi ise adım 15 Temmuz Şehitler Köprüsü.

Boğaz'da suların hemen üzerinden bir yelkovan sürüsü geçiyordu. Binlerce yıldır olduğu gibi...

**Bu ismi değişen, iki kıtayı birleştiren köprü-
nün hikâyesi. Artık ismi 15 Temmuz Şehitler
Köprüsü...**

*Önce askerler,
tanklar,
zırhlı araçlar,
kamyonlar
geldi. Hattat
Emin Barın'ın
taşa oyduğu
Maşallah'ın
bulunduğu
Anadolu
Yakası'ndan
Avrupa
Yakası'na olan
trafik kesildi.
"Terör mü?"
diyenlere
"Evlerinize gidin,
TSK yönetime el
koydu." cevabını
verdi askerler.*

Tarih Hainleri Unutmaz

Adem Dönmez

15 Temmuz, öyle bir gün. Sıradan. Sıcak. Boğucu.

“Erkencisin bu akşam?” dedi arkadaşım eliyle omzuma dokunarak “Nereye böyle?”

“Hâlsiz hissediyorum kendimi, koca bir haftanın yorgunluğu var üzerimde, trafiğe kalmadan eve geçeyim de dinleneyim.” dedim zoraki de olsa kafamı kaldırıp gülümsemeye çalışarak. “Herkes tatil planları yapıyor ya çalışmak zor geliyor.”

Aynı şekilde gülümsemeyle cevap verdi “O zaman tutmayayım ben seni!”

Hava kararmak üzereydi, eve kendimi nasıl attım bilmiyorum. Buzdolabını açtım ve buz gibi suyu diktim kafama. Sanırım artık istemsiz oluyor, salona girdim, koltuğun üzerindeki kumandayı elime aldım ve televizyonu açtım.

Sonra elbiselerimi çıkaramadan koltuğun üzerinde uyuyakaldım.

Buraya kadar her şey normaldi. Sıradan bir adam, televizyonun karşısında göbeğini kaşıyarak uyuyakalmıştı. Aslında böyle de bitmesi gerekiyordu. Öyle bir gün bitiyordu.

Sıradandı. Sıcaktı. 15 Temmuz'du.

***

Hani bazen rüyalara açarsınız ya gözlerinizi öyle oldu benimki de karanlık bir sokakta tek başıyındım, terlemiştim ve arkama bakmadan koşuyordum. Sesler geliyordu. Korkuyordum. Nereye ve neden koştuğumu da bilmiyordum.

Karanlıktı, sokakta hiç kimse yoktu ve ben bir başıma koşuyordum.

Ardından büyük bir binanın önüne geldim. Sonra birden değişiverdi her şey.

Ordaydım!

Her şeyi bu gözlerimle, bir bir gördüm.

Gizli kalacak veya saklanabilecek hiçbir şey yoktu.

Dağılmıştı etrafa bütün çıplaklığıyla gerçekler.

Uzaklardan bir çocuk, masumca bana bakıyordu, ellerini bana doğru uzatmıştı. Yerimden kalkıp ellerinden tutmak istedim ama yapamadım. Çocuk gözlerini kırpmadan iki elini de açarak baktı bana sonra yavaşça öne düştü kafası ve elleri.

Bir ses duydum sonra. Kulaklarımı tırmaladı. Ellerimle kulaklarımı kapama çalıştım ama yapamadım. Elimdeki demir yığınını bırakamadım. Kafamı çevirmeye çalıştım, olmadı. Ben hangi yöne dönsem o yönden yükseliyordu çığlıklar ve sonrasında uzun bir sessizlik ve bitmek tükenmek bilmeyen bir yokluk hissi.

Yerden yükselen toprak ve kum taneleri kalabalıkların hareket ettiğinin habercisi. On, yirmi belki de yüz kişi ritimsizce sağa sola kaçışıyor, bağırişiyor. Ne yaptıklarını anlamaya çalışıyorum. Acaba neden kaçışıyorlar. Ansızın fark ediyorum ki benden kaçıyorlar. Hepsine sırtımı dönmeye çalışıyorum ama olmuyor. Arkamda da insanlar var arkamı döndüğümde onlar kaçışıyor.

Ben ordaydım!

Her şeyi gördüm!

Yapılanları biliyorum.

Çığlıklar hâlâ kulaklarımda.

Gözlerimi kapamaya korkuyorum,

Hep o manzara.

Hep aynı sahne.

Hep aynı figüranlar.

Keşke her gün bir şey daha bitse ve biten her şey giderek acı vermeme-ye başlasa. Günler geçtikçe daha da yok oluyorum, yavaş yavaş ölüyorum.

"Aslında suçum yoktu." demek istiyorum, avazım çıktığı kadar. Ben sadece orada olmak zorundaydım ve oldum. Ne derlerse onu yaptım. Hiç düşünmedim. Hiç sorgulamadım.

Ah zaman, ilaç olman gerekmiyor muydu senin. Yalancısın... Nereden geldiği belli olmayan bir acı var kalbimde.

Ordaydım!

Susmamam gerekiyordu.

Sustum.

Kaçmam gerekiyordu.

Kaldım.

Ölmem gerekiyordu.

Yaşadım.

/ Belki de öldürdüğüm onlarca "can"ın yerine.../

***

Gözlerimi açtın kan ter içindeydim. Neler oluyordu?

Boynum tutulmuştu. Televizyona baktım. Üzerinde mavi bir ceket bulunan sarı saçlı bir kadın sanırım haberleri sunuyordu. Öyle ki gözleri ağlamaklıydı.

Kumandayı elime aldım ve sesi açtım. Aman Allah'ım!

Dondum!

Bütün kelimeler anlamını yitirdi.

Çocukluğum, hayallerim, geleceğim.

Ayağa kalkacak dermanı bulamadım dizlerimde.

Kaç dakika o hâlde kaldım bilmiyorum. Bilmiyorum neler geçti aklımdan. Başka kanallara baktım. Cep telefonu kamerasından Cumhurbaşkanı'nın konuştuğunu gördüm.

"Halkımı sokağa davet ediyorum."

O an yeniden başladı her şey. Hiç düşünmedim. Üzerimdeki elbiseler-

le sokağa attım kendimi. Kalabalık an be an artıyordu. Sonra bağırmaya başladık. “Hayır!”

Minarelerden selalar yükselmeye başlamıştı. Yüreğimde çok büyük güç hissettim.

Sonra o askerle göz göze geldiğim an, birbirimizin gözlerine baktık.

“Ne yaptığını biliyor musun?”

Silahının dipçliğini gösterdi.

“Çekil önümden, yoksa ateş ederim!”

“Haydi o zaman ne bekliyorsun, etsene!”

Sonra arkamda biriken kalabalık çoğaldı. Asker geri adım attı. Yürümeye başladık.

Gece boyunca hep yürüdük. Bir adam kalabalığın içinde sesini yükseltti.

“Bu vatan bizim. Bir avuç haine bırakamayız. Farklı düşünebiliriz, birbirimize muhalefet edebiliriz, kavga edebiliriz. Fakat bu vatan bizim. Vatanımızı savunmalıyız. Söz konusu vatansa gerisi teferruattır. Varlığımızla vatanımızın teminatı olacağız.”

Sonra başka bir adam bağırmaya başladı.

“Biz milletiz.”

***

Bundan sonraki kuşaklar bilsin!

Bizler,

“Vatan!” diye bir derdi olmayanlara,

Bizleri temsil edenlerin çalıştığı, bizlerin iradesinin temsil edildiği Meclis’e saldıracak kadar gözü dönenlere,

Oylarımızla seçtiğimiz ve görevinden yine ancak bizim oylarımızla ayrılacak Cumhurbaşkanı’mıza ve seçilmiş iktidara karşı öldürme planları yapacak kadar ileri gidenlere,

Yalnız kendini düşünmekten ekmeğini yediği millete ateş açmanın onursuzluğunu aklına getiremeyen nasipsizlere karşı cevabımızı,

15 Temmuz gecesi,

Kendini çiğnetmek pahasına namusunu çiğnetmeyen şehitlerimizle,

Bombalara ve kurşunlara göğsünü siper eden gazilerimizle,

Halkına ateş etmeyi reddederek, onurunu vermek yerine hayatını vermeyi tercih eden vatansever askerimizle,

Halkını korumak için gözünü kırpmadan mücadele eden polisimizle verdik.

Biz o gece şehit olduk, gazi olduk!

Biz o gece “vatan”, “bayrak”, “bağımsızlık” nedir yaşayarak öğrendik.

Kimse yaşamasın o acıyı bir daha.

Çocuklar uykularından bomba ve uçak sesleriyle uyandırılmasın.

Yıllar sonra bir ders kitabında şu cümlelerle yer alacak bizim 15 Temmuz gecemiz.

“Türkiye’de 2000’li yılların başında başarısız bir darbe girişimi yaşandı. 246 şehidin verildiği o gece, emekli bir vaizin sapık düşüncelerine inanan bir avuç asker kılıklı haşhaşı kendi halkının üzerine bomba attı, kurşun sıktı. Tarih hainleri asla unutmaz!”

“Bu ülkede bir daha darbe olmaz.” denilen bir zamanda Türkiye’ye bu zilleti yaşatanların ihaneti asla unutulmayacak.

Ne İşiniz Vardı Yunanistan'da?

Ebru Olur

Darbenin daha ilk birkaç saat içerisinde sivil inisiyatifi ele alan halk tarafından durdurulmasının üzerinden çok fazla zaman geçmemiştir. Kaçış haberleri medyadan akmaya başlamıştı bile.

Sosyal medya, yazılı ve görsel basın üzerinden gelen haberler darbenin sonuç getirmeyeceğini ve kısıvrak yakalanarak kendi tuzaklarına kendilerinin düştüğünü anlayan cuntacıların kaçmaya başladığı yönündeydi.

Bu kaçış senaryolarından en ilginç olanı ise Darbeci 8 asker Yunanistan'ın Türkiye sınırı yakınındaki Dedeağaç şehrine askeri helikopterle kaçtığı ve Yunanistan'a sığındığı yönündeydi. Saatler boyunca yaptıkları alçaktan uçuşlarla halka korku yaymak için görevlendirilen hainler yakalanmamak için Türk ordusundan çaldıkları helikopter ile Yunanistan'a sığınmışlardı.

Bu haberler medyaya yansımadan çok önce yaşanalar ise malum bir kaçış macerasıydı.

Helikopteri kullanan cuntacı pilot emir aldığı binbaşıya "Ne yapıyoruz?" diye sordu.

Binbaşı yanında bulunan üç yüzbaşı ve iki astsubay ile durum incelemesi yaptı. Plan hazırды "kendilerine göre" en yakındaki güvenli yere ineceklerdi.

Bu arada yol boyunca daha öncede kendilerine öğretilenleri tekrar ediyorlardı. Yakalanma ihtimaline karşı üst akılları onları uyarılmış ve kötü durumlara karşı söyleyeceklerini de mutlak tembihlemişti...

İfadeleri çok açık ve net olacaktı. "Darbeye katılmadık. İstanbul'da darbe girişimi sırasında yaralananları hastanelere götürdük. Aldığımız emir buydu. Bizim darbeden falan haberimiz yoktu. Biz sadece bize verilen emre itaat ettik."

Şimdi ezberletilen senaryonun uygulanma zamanıydı.

Saat 11.45'i gösterdiğinde askeri üniformalı sekiz kişinin yer aldığı helikopter Türkiye sınırına 30 kilometre uzaklıktaki Dedeoğaç'ın Dimokritos Havaalanı'na geldi. Kuleye helikopterde arıza olduğunu söyleyip acil koduyla iniş yapma talebinde bulundular. Yaklaşık on dakika havada kalan helikopter daha sonra verilen iznin ardından havaalanına iniş yaptı.

Türk medyasında bunlar konuşulurken Atina Haber Ajansı "Yunan yetkililerden izin isteyen Türk askeri helikopteri, iki ülke sınırında yer alan Dedeoğaç'taki bir piste indi." haberini verdi.

Bu haberle birlikte kaçakların yeri artık netleşmiş ve belirlenmişti. Şimdi merakla sorulan soru belliydi. İade edilecekler mi?

İki ülke arasındaki yetkililerin görüşmesinin ardından bilgiler Türkiye tarafından da onaylanarak açıklandı. Helikopterde FETÖ'nün darbe girişimine destek veren askerlerin bulunduğu ifade edildi. Türkiye resmi kanallarından ise sekiz cuntacının iadesini istediği açıklandı. Talebin ardından Yunanistan Türkiye'nin yanında olduğunu ve darbeci askerleri teslim etmeye hazır olduğunu söyledi. Ancak önce Yunan adaleti karşısına çıkarılıp ülkeye yasa dışı giriş, yasa dışı uçuş

yapmak ve yasa dışı uçuşa teşvik suçlamalarıyla yargılanacaklardı.

Ne garip tecelliydi ibret alanlar için... 15 Temmuz'dan önce böyle bir durum yaşanacağı söylene herhâlde herkes hayal gücünde sınır tanımamak

olarak nitelerdi bu ihtimali. Ancak ülkenin geleceğini çalmak isteyenler tam da böylesi akıllara durgunluk verecek bir planla yola çıkmışlardı.

Televizyonlardan haber kanallarından gözleri dolu dolu izledi Türkiye halkı bu olanları. Çünkü onlar aziz bildikleri Mehmetçiklerinin Türk ordusunun helikopterini darbe yapmak üzere çalıp bu da yetmezmiş gibi bir başka ülkeye iltica talep etmesinden daha büyük bir utanç yaşamamışlardı. Bir ana bir baba gibi sessizce ağladılar. "Vay bunlara verdiğimiz emeklere." dediler içlerinden...

Ellerini göğüslerine vurarak dindirmeye çalıştılar içlerindeki yangının şiddetini. "Madem suçsuzdunuz da ne işiniz vardı orada? Vah ki bunları bu hâle koyan akıllara vah ki bunlara uyan bu çocuklara."

Vah oldu sonları...

Darbeci sekiz asker Yunanistan'ın Türkiye sınırı yakınındaki Dedeoğaç şehrine askeri helikopterle kaçtı ve Yunanistan'dan sığınma talebinde bulundu.

Ölmeye Uyanmak

Özgür Aras Tüfek

*"Türbesi yakışmış bu kutlu tepeye
Yattığı toprak belli,
Tuttuğu bayrak belli,
Kim demiş meçhul asker diye?"
A. Nihat Asya*

"Akın, Akın! Uyan, uyan!"

"Akın uyan, telefonun çalıyor!"

Sema Hanım eşini gece yarısı ısrarla çalan telefonuna bakması için uyandırmaya çalışıyordu. Kendisi de uyumaktaydı aslında ama işte o çalan telefonla sıçrayıvermişti yataktan. Eşi Akın Bey'in ise uykusu biraz daha ağırdı. Çok yoruluyordu çünkü. Hiç de kolay değildi İstanbul trafiğinde taksicilik yapmak, sabahtan akşama direksiyon sallamak. Eve gelince güç bela birkaç saat ayakta kalabiliyor, bu süre zarfında da 17 yaşındaki kızı İrmak ve 10 yaşındaki oğlu Hamza'yla elinden geldiğince vakit geçirmeye gayret sarf ediyordu. Akın Bey eşi Sema Hanım'ı mutfakta yalnız bırakmaz, sofra kurulurken kaldırılırken bir işin ucundan muhakkak tutar, bir vesileyle onun da gönlünü yapardı.

Ama işte bir kusuru vardı Akın Bey'in, uyudu mu uyanması çok zor

olurdu. Eşi Sema Hanım bunu iyi bilirdi bilmesine ama telefonun da susacağı yoktu. Mühim bir mesele olmalıydı. Telefonun ekranında kayınvalidesinin adını görünce iyice telaşlandı Sema Hanım çünkü Akın Bey'in kardeşi hastanedeydi acaba ona mı bir şey oldu diye düşündü. Israrla çalan telefonun sesi nihayet Akın Bey'i de uyandırmış, annesinin aradığını görünce hemen açmıştı telefonunu. Annesi televizyonu açmalarını, ülkede darbe girişimi olduğunu söyleyince ev halkı salondaki televizyon başında toplanmıştı.

Ekranda Boğaziçi Köprüsü'nde tanklarıyla bekleyen ve köprüyü trafiğe kapatan askerleri gördüler. TRT'deki sunucu kadın darbe bildirisini okuyordu. Herkes neye uğradığını şaşırılmış, bir saat önce akıp gitmekte olan hayatları bir anda duruvermişti sanki. Nefes alamayacakmış gibi oldu Akın Bey. Ülkede sıkıyönetim ilan edildiğini ve dışarı çıkma yasağının başladığını duyduğu anda içinde önce kocaman bir boşluk sonrasında karşı koyamayacağı bir öfke oluşmuştu. Sene 2016... Ne demek darbe, ne demek dışarı çıkma yasağı? Bu ülkeyi 20- 30 yıl geriye götürmeye kim, nasıl cesaret edebilirdi?

O gece o evdeki herkes bütün bunların bir kâbus olduğuna inanmak istedi. Ama yaşananlar gerçikti.

Az sonra CNN Türk canlı yayınına Cumhurbaşkanı bağlandığında bütün ülke, neredeyse nefes almadan, onun ağzından çıkacak birkaç umutlu cümleyi duymayı bekliyordu. "Bu ülkenin Cumhurbaşkanı, Başkomutanı olarak kendini bilmez bir grup tarafından meydana getirilen bu kalkışma hareketine karşı bütün vatandaşlarımı demokrasiye sahip çıkmak için meydanlarda toplanmaya davet ediyorum." dediği anda Akın Bey oturduğu yerden fırladı.

"Bayrağı verin." dedi. Sema Hanım salondaki konsol çekmecesindeki bayrağı alıp eşine verdi. Akın Bey, ay yıldızı öptü ve evin balkonundan aşağıya doğru astı.

Sema Hanım eşinin aklından geçenleri kestirmeye çalışıyordu. Akın Bey beklemeden çıktı evden. Kızı ve eşi de arkasından gitmek istedi ama olmadı.

Akın Bey evden çıkarken kıyafetlerini bile değiştirmemişti. Üzerinde yatak pijamaları ve elinde sadece cep telefonu ile kendini sokağa atmıştı. Amacı Fetih Mahallesi'nde bulunan evlerinden köprüye gitmekti. Sokaklarda kendisi gibi köprüyü hedef edinmiş onlarca vatandaşla karşılaştı.

Nihayet köprüye yaklaşmıştı. Ortalık mahşer yeri gibiydi. Köprüyü tutan asker halka ateş ediyor, silahsız halkı püskürtmeye çalışıyordu. Akın Bey savunmasızdı. Üzerinde pijamalarla, cebinde cüzdanı bile olmadan can havliyle kendisini dışarı atmıştı. Vatanını öyle seviyordu ki tankların, tüfeklerin, topların karşısına değil silahsız ceketsiz çıkmıştı. Elinde bir tek telefonu vardı.

"Alo Sema burası çok karışık! Dua edin, Kur'an okuyun çok."

"Akın, dikkat et kendine Allah aşkına."

"Sen beni merak... Yere yatıııııııı! Yere yatıııııııı!"

"Alo Akın, alo, alo... Ne oluyor?"

"Yok bir şey merak etme. Üzerimize ateş açıyor namussuzlar."

"Akın eve dön ne olur, çok korkuyorum."

"Cumhurbaşkanı'mız eve dönün diyene kadar buradayız. Sema kapatıyorum çok dua edin!"

...

Sema Hanım yüreği ağzında sabaha kadar bekledi. Sabah namazdan sonra eşine ulaşamaz oldu. Onlarca kez aradı, mesaj çekti ama Akın Bey'den bir cevap alamadı. "Acaba kan mı tuttu, bir yerlerde bayılıp kaldı mı?" diye düşünerek kendisini avutmaya çalıştı. Televizyonda köprüde ve şehrin birçok yerinde şehit olan vatandaşları görünce evde duramadı.

16 Temmuz sabahı kendisini hastanelerde pijamalı ve kimliksiz birini ararken buldu. Saatlerce eşini aradı. Nihayet Yeni Bosna'daki Adli Tıp Morgu'nda kimsesizlerin gönderildiği bölümde kimliksiz ve pijamalı bir şahsın bulunduğu haberini aldı. Gidip teşhis etti. Bu mütebessim, nurlu çehre eşine aitti. Kimsesiz sanılarak buraya getirilen kişi Akın Bey'di. Taksi şoförü Akın Bey, Irmak ve Hamza'nın babası, Sema Hanım'ın eşi, kişiliğini ve kimliğini bastığı topraklardan ayrı görmeyen, mukaddesatı uğruna gözünü kırpmadan canını ortaya koyan bir vatan evladı: Akın Sertçelik.

Sema Hanım eşine doğru eğildi: "Akın uyan... Uyan Akın, sabah oldu."

Boğaziçi Köprüsü'nde kendini vatana siper eden isimlerden Akın Sertçelik, darbecilerin kurşunu ile şehit edildi.

TEMMUZ 2016
Reza Hemmatirad

“Benim İki Vatanım Var, Kimseye Yedirmem!”

Reza Hemmatirad

Bunalıcı bir sıcak vardı. Yeni taşındığımız sitedeki komşular kapıyı çaldı “Selam, ağabey basket oynayacağız, gelsenize.” diye davet ediyorlardı. İçimden “Ulan, yine vıcık vıcık olacağım, bir de yemek yedim, ağırlaşmışım, ama ayıp da olur.” diye geçirdim.

“Eyvallah birazdan gelirim.” sözü çıkıverdi ağızımdan. O hantallıkla maç mı yapılır? İki koca adam birbirimize girdik kaçan bir topu yakalamak adına. Her iki dizim ve dirseğimden yaralandım. Fakat sol diz fena. Oynarım diye düşündüm ama yok arkadaş! Eve geri döndüm.

Sessiz sedasız eşime çaktırmadan kilere gittim, batikon, bant falan... Topallaya topallaya salona girdim.

Eşim salonun ortasında ayaktaydı. Gözleri ıslaktı, bir elini koltuğunun altına sokmuş, öbür eliyle ağzını kapatmıştı. Çocuk ortalıkta yoktu. Demek ki uyutmuştu.

Bana döndü. Hâlimi görünce iyice telaşlandı. Sakinleştirdim. Elimi tuttu, topallıyorum diye. CNN Türk açtı. Gözüm takıldı.

Köprü'de askerler vardı.

Bana bakarak endişeyle "Ne oluyor?" diye sordu. İlk aklıma gelen DARBE oldu.

Ancak onun endişesi ve buğulu gözlerini görünce "Askerlerin kapattıkları yön ve pozisyonlarına bakılırsa, sanırım bir önlem, kaçan terör grubu mu var veya benzeri bir ihbar olsa gerek." diye cevapladım yatıştırmak için.

Fakat ben asker çocuğuyum, İran-Irak Savaşı'nı yoğunca yaşadım, uçak, bomba, füze ve benzeri seslere alışkındım. İki büyük kuzenim şehit, dayım gazi, okuldaki bir arkadaşım şehit ve biri de kayıptı.

Haberler peş peşe gelmeye başladı. Evet, darbe idi. Artık gizlenecek durum da yoktu.

Eşim bir gazeteci idi. Güneydoğu'da defalarca operasyonların ortasında delice haberler yapmıştı. Hatta haber kasetlerini asker ve jandarmadan kaçırarak kadar gözü pekti. PKK'ya karşı nefretini sormayın zaten. Ama ilk kez onu böyle görüyordum.

Nedeni belli, o artık anne idi ve çocuğunun geleceğini düşünüyordu. O nedenle sürekli bir bana bir de telefonuna bakıyordu. Bir sürü görüşme yaptı. Herkes iyiydi ama endişelilerdi.

Ankara'dan Türk Silahlı Kuvvetlerinin gizli kahramanlarından olan bir tanıdığımız aradı. Can kulağıyla dinliyordum: "Tahmin ettiğin gibidir durum, dikkatli olun, bunlar kötü şeyler yapabilirler." dedi. O an aklıma ülkemde savaş sırasında tecrübe ettiğim "kötü şeyler" geldi.

Güneydoğu'da defalarca düşmana karşı yürüyen birinin sesi ilk kez bu kadar endişeliydi. "Ağabey çıkamam ki zaten, şehirden baya uzağa taşındık, hem yürüyemiyorum ki." diye cevap verdim.

Benim iki vatanım var. Ve hiçbirini bu ABD ve AB köpeklerine yedirmeye niyetim yok! Dizlerimin ağrısı yok gibi topallamak da sıkıntı değil nasılsa masamın başındayım, bayrağımı buradan salıyorum. Benim NÖBETİM bitmez. Arkadaşlarımla birlikte kalemler ve fırçalarımızla var gücümüzle mücadeleyle devam edeceğiz.

Kapattım telefonu. Ardından anlamsız bir mesaj yağmuru başladı. Farklı sosyal medyalar aracılığıyla iletişim hâlinde olduğum herkes neler olup bittiğini anlamaya çalışıyorlardı. Biri Florida'daki arkadaşım, biri Newyork'tan, biri Tahran'dan, öbürü İsfahan'dan...

"Ne oluyor orada, iyi misiniz?"

"Asker darbe yapmış diyor haber kanalları?"

"İyi misin? Evde misin?"

"Erdoğan Almanya'ya iltica etmiş diye bir haber okudum az önce! Neler oluyor şu an orada?"

"Ağabey selam, Tayyip Erdoğan Tebriz'e kaçmış doğru mu?"

"Reza selam, nasılsınız? Kötü haberler dönüyor? Doğru mu? Her şey yolunda mı? Asker hükümete el koymuş."

Tabi kan beynime sıçradı. Biz daha ne olduğunu anlamaya çalışıyoruz, bak hele bu şerefsiz batı medyasına, herifler oldubittiye getiriyor her şeyi. Başladım yazışmaya "Ulan savaşa savaş. Madem sokağa çıkamıyorum benim de cephem burası." dedim içimden. Tam yazarken Başbakan yayına bağlandı ve "Bu bir kalkışmadır." dedi. İlk sosyal medya mesajımı çoktan atmıştım.

"TÜRK MİLLETİ HER ZAMAN KAZANACAKTIR, BUNDAN HIÇ KUŞKUM YOKTUR."

Kaç saat kimlere ne yazdığımı tam da hatırlayamıyorum ancak Cumhurbaşkanı'nın canlı bağlantıda söylediklerini artık hızlı olsun diye, yazmaktan vazgeçmiş, sesli mesajlarla dünyanın dört tarafındaki arkadaşlarıma aktarıyordum.

Bir de tepemin tasını attıran hain mesajlar gelmiyor muydu? "Tayyip yaptı yapacağını!", "Tayyip tiyatro yapıyor!"

"Yüzde ellinin üzerinde oy almış bir hükümete, yirmi birinci yüzyılda, hele hele Türkiye'de darbe yapan ancak ve ancak aptalın tekidir ve kendi sonunu getirir. Bu millet devletini yedirir mi? Bak gör, bu iş sabaha kalmadan, biter, tek endişem can kayıpları, inşallah az hasarla atlatırız." diye karşılık vermişim o haince mesajların sahiplerine.

Nitekim Cumhurbaşkanı çok doğru bir karar verip milletin baş komutanı olarak çağrısını yaptı.

O akşam, uzakta olmam, doğru düzgün yürüyememem, dışarı çıkıp milletimin yanında olmamı engellemiştii.

Çok utanmıştım ne yalan söyleyeyim.

Eşime belli etmedim ama nerdeyse tüm arkadaşlarım dışarıdaydı.

Sabaha karşı sosyal medya savaşından kafamı kaldırdığımda aklıma 26 yıl önce yaşadıklarım geldi.

Iran-Irak Savaşı doruk noktasında. Bombalar, füzeler olağan hâle gelmişti. Artık sığınağa girmeye bile ihtiyaç duymuyorduk. Savaşla yaşamaya alışmıştık. Hayata devam ediyorduk, uçak sesi sinek sesi gibiydi.

15-16 yaşlarındaydım. Arkadaşlarım para ödeyerek yaşlarını büyütüp cepheye gidiyorlardı.

Şehit oluyorlardı.

İçim yanıyordu. (O gece de aynı yanmayı hissediyordum kalbimde.)

Gazi oluyorlardı.

Ben de gitmek istemişim, annem ayaklarıma kapanmıştı. Babam asker oluşunun getirdiği tecrübe ile "Gitme diyemem, bunun adı vatan borcu ama savaş düşündüğün gibi değil oğul." demişti. Annem, "Hakkımı helal etmem, benim tek oğlum var, iki tane olsaydı birinizi gönderirdim!" diye ağlamıştı.

Gitmemiştim ama kahrolmuştum. Bir nedeni varmış meğer! Yeteneğimi, sanatımı var gücümle kullanmaya başlamıştım. Okulda bir ekip kurmuştum dört kişilik. Yazıyorduk, çiziyorduk ve bombalara, kötülöklere karşı memleketi koruyorduk.

Sanırım dizlerimin yaralanması, uzağa taşınmamız de aynı hikmettendi. Çalışmam lâzımdı.

Gitseydim bayrak sallayıp, belki şehit belki de gazi olurum. Ancak çizerek yazarak Allah'ın bana bahşettiği yeteneği düşmana karşı kullanmam lâzımdı.

Öyle de yaptım/yapıyorum.

Benim iki vatanım var.

Ve hiçbirini bu ABD ve AB köpeklerine yedirmeye niyetim yok!

Iran-Irak Savaşı doruk noktasında. Bombalar, füzeler; artık sığınağa girme falan yoktu. Hayata devam ediyorduk, uçak sesi sinek sesi gibiydi.

Dizlerimin ağrısı yok gibi topallamak da sıkıntı değil nasılsa masamın başındayım, bayrağımı buradan salıyorum. Benim NÖBETİM bitmez. Arkadaşlarımla birlikte kalemler ve fırçalarımızla var gücümüzle mücadeleye devam edeceğiz.

Uzun yıllardır Türkiye'yi de vatan bilen ressam Reza Hemmatirad, 15 Temmuz gecesi, ilk gençliğinde yaşadığı Iran-Irak Savaşı'nı hatırlarken bulunduğu cepheden, çizgileriyle, klemi ve kelimeleriyle Millî Mücadele'ye destek veren isimlerden oldu.

Hurda Neslin Hezimet

Tuba Kapusizoğlu

Ne çok acı biriktirmiştik bir gecenin sabahında. Yaşananları güneşe anlatsaydık belki doğmayı unutturdu. Destanlar yazılmıştı saatler içerisinde. Karşılıklı okunan selalar ihanete şahitlik ediyor; bize "Korkma! Allah bizimle." diyordu.

O geceden sabaha uzandık gözlerimizi kırpmadan. Yaşanmaz bu memlekette diyenlerin kaybettiği, vatanını canı pahasına savunanların kazandıkları sabaha... Tehlike geçmiş değildi, hasretle görmeyi beklediğimiz Cumhurbaşkanımız "Meydanlara!" demişti ne de olsa. Herkes sokaklardaydı bu yüzden. Bir gece önce tankların, kurşunların kendi insanını katlettiği sokaklarda pijamasıyla, terliğiyle darbeci kovmaya çıkmış kalabalıkların arasında akıyordu hayat. Gözü karaydı ölkemin insanının. Cennet vatanını bir gecede kaptırmayacak kadar cesur, paletlerin önüne tüm varlığını koyacak kadar yiğitti!

Demokrasi nöbeti tutulan meydanlarda, vapurda, motor, otobüs, tüm toplu taşımalarda, çay bahçelerinde, Boğaz sahilinde metrolarda o kâbus

dolu gece yaşanmamış gibi akıyordu hayat. Birlik rüzgârı esiyor, insanlar meydanlardan geliyor, şehit cenazelerinden çıkıyor, gazileri ziyaret ediyor, elinde telefon, olayları an be an takip eden, bir yandan da işine devam etmekte olan delikanlıları selamlıyordu. 15 Temmuz'un ardından tehlike çanları çalarken, tehdit varlığını devam ettirirken, gökyüzünde bir hareketlenme var mı diye durmadan başını havaya kaldıran vatandaşların, "Şimdi haber gelse yine koşarım tanklara." deyişleri dolduruyordu gönüllerimizi.

Darbe hevesleri kursaklarında kaldığı için susanlar, söyleyecek sağlam kelimeleri olmadığından duvarların arkasına saklanıp olanı biteni izlemekle yetinenler de vardı elbette.

Ağızlarından çıkacak hain cümleleri içine akıtanlar da. İstiklalini ve istikbalini savunmak için sokağa çıkan masum insanlara, "Etme yavrum." diyen analara silah doğrultabilecek kadar gözü dönmüş asker kılıklı vahşiler vardı. Bir bir tutuklanıyorlardı. Bir tanesi vardı aralarında, eski Hava Kuvvetleri Komutanı. Bu memleket ona havasını suyunu bağışlamış, bu millet erine komutan etmişti onu. Şehadeti göze alarak bu ihanetin karşısında duran gerçek komutanların yiğitliğine karşılık, milleti arkadan vurmaya tercih etmiş, böylece şahsiyetini, kimliğini, şerefini, haysiyetini, değerlerini, iradesini, milliyetini her şeyini yitirmişti. Hesabını vereceklerdi. "Zalime merhamet, mazluma ihanetti!"

Haberlerde Akın Öztürk, diğer generaller ve subayları seyrettik bir müddet. Yüzlerinden ihanetin, korkaklığın, utanmazlığın, acımasızlığın ifadelerini izledik. Hayal kırıklığı içindeydiler. Başaramamışlardı, F-16'sını, silahlarını, tanklarını hesap etmiş, tuzakların en hayırlısını kuranı hesap edememişlerdi. Amaçlarını gerçekleştirebilselerdi, aralarında vazife paylaşımı dahi planlanmıştı. Hepimiz ekranların başında hesap sorduk. Kızdık, bağırdık, haykırdık. O karanlık geceyle, şanlı tarihimize zalim ve hain olarak yazıldı isimleri.

Kimisi inkâr etti yaşananları, "Bilmiyordum." dedi. Kimisi itiraf etti. Kolay

değildi başını kaldırmak, kolay değildi dik durmak. Karşısında duranların kanıyla beslenen, sağdan ve soldan sığınma bekleyen sahte Mesihlerinin sinirden gözleri dönerken "Dik durun!" diyordu uşaklarına. "İdama gitseniz bile dik durun." Ne hazindir ki bir zamanlar altın zannettikleri hurda bir neslin yok oluşu vardı kelepçeli fotoğraflarda. Ardında ne mi vardı? Yüzyıl sonra bir kez daha kurtuluş mücadelesini tek başına kazanmış, büyüyen bir Türkiye vardı. Mazluma umut, zalime korku, millete vatan, demokrasiyi yudum yudum içmiş bir Türkiye!

"FETÖ'nün darbe girişimiyle ilgili soruşturma kapsamında gözaltına alınan, eski Hava Kuvvetleri Komutanı Akın Öztürk'ün de aralarında bulunduğu birçok subay ve general tutuklandı."

Ne çok acı biriktirmişti bir gecenin sabahında. Yaşananları güneşe anlatsaydık belki doğmayı unutturdu. Destanlar yazılmıştı saatler içerisinde. Karşılıklı okunan selalar ihanete şahitlik ediyor; bize "Korkma! Allah bizimle." diyordu.

